

Jacobi Elsner Schediasma criticum : quo auctores aliaque antiquitatis monumenta, inscriptiones item et numismata / emendantur, vindicantur et exponuntur.

Contributors

Elsner, Jakob, 1692-1750.

Deutsche Akademie der Wissenschaften zu Berlin. Miscellanea berolinensia ad incrementum scientiarum. Ad continuationem t. VII.

Publication/Creation

Berolini : Typis J.G. Michaelis, M DCC XLIV [1744]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/tent4dwd>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

62404/B

MEDICAL SOCIETY
OF LONDON

ACCESSION NUMBER

PRESS MARK

ELSNER, J.

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Wellcome Library

[https://archive.org/details/b30551031](https://archive.org^{W5}/details/b30551031)

JACOBI ELSNER
SCHEDIASMA
CRITICUM

Q V O

AUCTORES ALIAQUE ANTIQVITATIS MONV-
MENTA, INSCRIPTIONES ITEM ET
NVMISMATA,

EMENDANTVR, VINDICANTVR ET EXPONVNTVR.

Ad CONTINVATIONEM Tomi VII. Miscella-
neorum Regiæ Societatis Scientiarum
Berolinensis.

BEROLINI, typis J. G. MICHAELIS.
clō lōcc XLIV.

JACOBI ELSNER

SCHEDELIA CRITICUM

970

AUCTORES ALIARUM ANNOTATIONUM
METAS INSCRIPTIONES ET
VARIAS

AD EDITIONEM ALIARUM ANNOTATIONUM
ET INSCRIPTIONUM
ET VARIAS
ET ALIAS

PRAEFATIO.

Cum ad accuratiorem & criticam Auctorum aliorumque vetustatis monumentorum lectionem me conferrem, ea potissimum mente & consilio rem suscepi, ut inde decerperem & colligerem, quaecunque ad exponendos & illustrandos sacros Veteris ac Novi Foederis libros pertinere posse viderentur: id enim & persona mea dignum, & excellentissimum, qui e profana lectione provenire posset, fructum esse censebam, eamque consilii mei rationem editis duobus Observationum Sacrarum Tomis, mox amplificandis, eruditorum orbi constare volui. Fieri tamen non poterat, quin auctores haud perfunctorie legenti & examinanti, plurima occurrerent, quæ & ipsis auctoribus & monumentis interpretandis, & notis doctissimorum Virorum sive confirmandis, sive refellendis, egregie inservitura viderentur: quæ tum licet in schedas conjicerem & notarem, tanti tamen non aestimavi, ut in publicum aliquando proditura destinarem; utpote qui in latissimum illum campum consulto descendere nollem, atque uni Sacrae Scripturae loco lucem vel attulisse, vel inductas tenebras difficultatesque dispulisse, magnificentius arbitrarer, quam si sexcentis Profanorum locis medicas manus adhibuissem, aut teterrimos nævos & maculas deterfisssem. Postquam autem complures in ea sententia inbærere vidi, quasi is demum utriusque linguae sublimem
(
notitiam,

PRAEFATIO.

notitiam, atque adeo omnis critices, doctrinae, ingenii & iudicii apicem contigisset, qui in auctoribus & vetustatis reliquiis vel edendis vel exponendis emendandisque singulari quodam studio & successu versaretur; qua via & recto itinere Scaligeri, Salmasii, Casauboni, Gronovii, Grævii, Spanhemii, Bentleji ad summam famae gloriam feliciter essent grassati, & clarissima nomina aeternitati commendassent: cum Orientali etiam Regiae Scientiarum Soc. Classi honorifica suffragatione praeficerer, quae amplissimo suo ambitu Litteras & Antiquitates Orientis, id est Hebræorum, Arabum, Syrorum, Persarum, Aegyptiorum, Græcorum, Inscriptiones item & Numismata, Humaniora denique studia complectitur: faciendum putavi, ut Specimine aliquo publico ostenderem, quam proclive sit in critica Sacrarum Litterarum expositione versatis, talia, si vellent, exponere & illustrare, doctorumque virorum, qui eo universas cogitationes & copias convertere, & in iis excutiendis perpoliendisque propemodum consenuere, commentationes ad examen revocare, ita tamen, ut parva cuique laus illibata maneat & lubentissimis meritisque suffragiis praedicetur. Ejus generis nonnulla, ut forte fortuna sese obtulerunt, & facillimo elaborari opere posse videbantur, hic produco: pluribus immorari & schedas omnes excutere nec vacavit nec libuit, ne in majorem, quam institueram, modum molemque Specimen excresceret. Penes aequos & peritos harum rerum aestimatores iudicium esto: ceterorum indoctas laudes aequae atque vitiosas vituperationes serio & vehementer deprecor. Dabam Berolini Calendis Decembribus MDCCXLIII.

C A P U T I.

Lucianus emendatur in *Prometheus es in verbis*. Prometheus *Deus*
 & Κλέπτης. Lucianus vindicatur in *Hermotimo* contra Grævium.
 Κυματωγή. Idem vindicatur in *Zeuxi*. Πῆλος τέχνης.
 Emendatur de *Saltatione*. ὑπορχεῖσθαι. Vindicatur
 Luciano τὸ ἀλιπαρές. Ενδῆναι,
cedere.

LUCIANUS in tractatu, *Prometheus es in verbis*
Tom. I. p. 18. furti tamen scripta sua accusari
 posse negat, quemadmodum Prometheus fur-
 ti, surrepti scilicet ignis coelestis, accusatus es-
 set: τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ ΚΛΕΠΤΙΚΗΣ ὁ Θεὸς, ἀπαγε-
 τῆτο μόνον ἐκ ἂν ἔιποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. Loco κλεπτικῆς
 repetita, atque ex præcedenti, ut videtur (*) orta, scriben-
 dum apparet κλεπῆς ὁ Θεὸς, atque Prometheus est intelli-
 A gen-

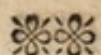
(*) Cum diu hæc scripta essent, novissima Luciani editio affertur,
 in qua Clar. quoque Hēmsterhusio displicuisse repetitum illud
 κλεπτικῆς video, & κλεπτικός substituisse, quamvis nullo ex-
 emplo accommodatiorem hujus vocabuli significationem esse
 docuerit.

gendus, de quo hic sermo. Nam ille quoque Deorum cho-
ro insertus & Deus censebatur, quo honore se ipse dignatur
& appellat παλαιὸν Θεόν, in *cognomine Dialogo* p. 177. Ibidem
p. 176. ὁμότεχον sese vocat *Mercurio*, quod fur esset communi
arte, cujus frequens itidem l. c. mentio occurrit. Mercuri-
us etiam κλεπτῆς vocatur in *Luciani Gallo* p. 183. Ceterum
Grævius recte distinxit post ἄπαγε. ita *Pseudologista* p. 449.
ἐκεῖνο δὲ μηκέτι ἄπαγε. ib. τὸ δὲ μετ' ἡμέραν ἄπαγε.

LUCIANUS in *Hermotimo* p. 569. Æsopum in fabulis
inducere hominem, ait, fluctus numerantem, ἄνθρωπόν τινα
ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ΕΠΙ ΤΗΝ ΚΥΜΑΤΩΘΗ, ἀριθμεῖν τὰ κύ-
ματα. Celeb. Grævius in *notis* p. 975. mendosum locum ani-
madvertit, cum secundum canones Grammaticos scribendum
fuiſſet, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι τῇ κυματωθεῖ, haud vero ἐπὶ τὴν κυματώ-
θη, cum MSeum ejus autem pro ἐπὶ τὴν κυματώθη scribat
ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, argumento esset, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι glossam esse,
cum indubie Lucianus scripserit ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυμα-
τωγὴν καθεζόμενον, quendam in crepidine littoris consedisse, ut nu-
meraret fluctus; κυματωγὴ esset ἡϊὼν κυματωθῆς, littus, quod flu-
ctibus pulsatur. ita Grævius. (*) Ego glossema hic non inve-
nio. Κυματωγὴ non modo significat littus, sed etiam, & in
primis quidem, fluctuationem æstuantis maris, ut clarissime pa-
tet e Luciani loco a Grævio producto, qui autem non in
Cataplo invenitur, ut vir magnus existimabat, sed in *Navigio*
p. 495. Erant rupes nudæ & asperæ, quas fluctus pulsabat, καὶ
φοβε-

(*) Consentire videtur novissimus Luciani editor Cl. Reitzius.

Φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν καὶ τὸν ἦχον μέγαν, *quæ horribilem fluctuationem & strepitum magnum faciebat.* Idem Timone p. 165. *Ne tamen in profundum mare, o bone! sed ferme ad inguina usque ingressus,* ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς, pro quo Codex Regius recte exhibet κυματωγῆς, notante Fabro, paulo ante fluctuationem. Satis hic aperte κυματωγὴ distinguitur a littore, in quo quis confidere queat. Lucianus denique *Dipsadibus* p. 484. *littus distinguit a fluctuatione,* παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, ut & Apulejus *Metamorph. Lib. X.* exeunte dixit: *Electo secreto littore, prope ipsas fluctuum aspergines.* Merito igitur τὸ ἐπ' ἡϊόνι retinetur, atque, recepto e MSto ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, vertitur *prope*, ut Apulejus, aut *ad æstum, sub æstum & fluctuationem*, tempore æstus, cum fluctus ferri frangique solent; quo modo Arrianus de *Expeditione Alexandri* Lib. III. c. 18. dixit ἐπὶ τὴν ἑω, *sub aurozam, irrui in castra,* & Polybius Lib. III. c. 83. ἐπὶ τὴν ἑωθινὴν, atque hac ratione & MSti lectio & verborum ordo conservatur. Vocabulum κυματώδους habet Diodorus Siculus Lib. I. p. 28. Ο ποταμὸς ἔτος μόνος τῶν ἄλλων ἀνευ βίας καὶ κυματώδους ὁρμῆς τὴν ῥύσιν ποιεῖται.

Apud *LUCIANVM* p. 581. Zeuxis externam picturæ speciem & novitatem, haud vero artificium laudari indignatus, ἔτοι γάρ, ait, ἡμῶν τὸν πῆλον τῆς τέχνης ἐπαινῶσι, ΤΩΝ Δ' ΕΦ' ΟΤΩ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, ὃ πολὺν ποιεῖται λόγον. Vertitur: *Hi namque nostræ lutum artis laudant; sed mentis & scopi, num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent*

habent rationem. Miram τῶν ἐφ' ὅτῳ, *mentis* ἔ' scopi, *versio-*
nem Grævius pronuntiat, ipse inserit δέϊ, *vertitque*: *Illorum*
vero, propter quæ oportet, (scil. laudare) nullam habent rationem.
 Mihi contra sanus locus recteque versus videtur. (c) Τοῦ
 ἐφ' ὅτῳ ea sunt, *quæ pertinent ad causam, mentem ἔ' scopum,*
verbi causa, uti continuo subjicit, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν
τέχνην; an ἔ' qua re recte se habeat, ἔ' an secundum artis ra-
tiones? Εφ' ὅτῳ, *quam ob rem, causam & scopum* indicat. Sic
 Lucianus *Lexiphane* p. 830. οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεῖς, *nescio*
quam ob rationem moerore affectus. Idem *Eunuchō* p. 841. *Sala-*
rium maximum accipiebant, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νεοῖς, ut doce-
rent juvenes. Dio Chrysostomus *Orat. LX.* p. 576. τί δὲ ἔδρας,
 ἐφ' ὅτῳ τῆς δὲ τύχης ἔτυχες. Dicitur autem τὸ αὐτὰ ἐφ' ὅτῳ,
quod ad rationem ἔ' causam pertinet, quo modo τὸ μετὰ τῷ
significat consequentiam, ea quæ sequuntur apud Eundem *Rhet.*
præcept. p. 323. & *symposio* p. 643. τὸ ἀπὸ τῷ. Xenophon de
Exped. Cyri p. 390. αὐτοὶ τε, τὸ ἐπὶ τῷ, ἀπολώλαμεν πάντες,
quantum in eo fuit. Aristides *Tom. I.* p. 295. Τὰ ἀπὸ τῷ
 τις ἀν' ἐνδείξασθαι δυναθείη, sic τὰ ἐφ' ἡμῖν Epicteti.

Phrasis, τὸν πῆλον τῆς τέχνης ἐπαινῶντες, respicit ad Pro-
 methei artem, qui ἐκ πηλῆ e luto homines finxit, quos Miner-
 va animavit ἐμπνέουσα τὸν πῆλον, Lucianus p. 15. *Tom. I.* Quem-
 admodum igitur infulsus ille iudex foret, qui lutum Pro-
 methei, rem insolentem & externam, laudandum censeret,
 artis admirandæ & Minervæ sapientiæ Deæ oblitus: sic ru-
 des

(c) Cl. Gesnerus in novissima editione sequitur Grævianam emenda-
 tionem, sed loco τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ legere mavult τῷ δ'.

des & inepti homines censendi, qui speciem picturæ novam laudabant, nulla mentis picturæ & artis habita ratione, quæ viventes & spirantes exhiberet.

IDEM de Saltatione p. 792. Παιδῶν χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρα, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. Ego hic quidem pro ἐν αὐλῷ scribendum existimem σὺν αὐλῷ, ultimum σ in συνελθόντες expulisse sequens in σὺν videtur, ut haud raro in MStis accidere solet. Quamvis etiam τὸ ἐν αὐλῷ aliquo modo defendi possit, hic tamen σὺν rectius scribetur, sicuti modo dixerat, *sacrificia fieri σὺν ὀρχήσει καὶ μετὰ μῦσικῆς*. Idem *Chronosolone* p. 625. ὡς ἀγείροισιν τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. (*)

Hunc Luciani locum Grævius p. 995. vertit: *Puerorum chori in unum coacti sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui, quod aliis præstarent, ex eis delecti erant. Quare quæso in unum coacti vertit, nec potius convenientes, congressi, aut ingressi, ut Interpres? nec ὑπορχεῖντο vertisse satis est subsultabant. cur enim ad illam subsultationem præstantissimi, e ceteris delecti, fuissent adhibiti, qua defungi omnino poterat gregarius quisque? Nempe ὑπορχεῖσθαι est saltare cum cantu atque ad cantum, decenti lacertorum & manuum pedumque motu; τὰ γ' ἔν, pergit Lucianus, τοῖς χοροῖς γραφόμενα τέτοις ᾠσματά, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο. Idem Athe-*

(*) Reitzius in nuperrima Luciani editione mavult ὑπ' αὐλῷ. Sed propius accedit ad scripturam vulgatam mea emendatio, quam & hic dicta magis commendant.

næus docet Lib. 14. p. 628. Poetas præscripsisse saltantibus cantus & modos, qui ὑπορχήματα dicerentur, vide etiam Plutarchum Συμποσιακῶν Lib. IX. *fine*, qui etiam in *Numa* p. 68. de Saliis per urbem cum cantu & gesticulatione saltantibus idem verbum adhibet, nomen eos accepisse docens ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως αὐτῆς ἀλτικῆς ἔσης, ἣν ὑπορχῶνται διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, vide & sequentia. (*) Sic olim saltabant: Propertius Lib. II. Eleg. XVIII. v. 5.

*Sive aliquis MOLLI DEDUCIT CANDIDA GESTU
BRACHIA, seu varios incinit ore modos.*

Illustris Spanhemius ad Callimachi *Hymnum in Delum* p. 514. ὑπορχῶνται vertere mavult, *cantilenam accommodabant seu accinebant*, quod dictum nollem, nam ὑπορχεῖσθαι omnino saltationem includit cum cantu, ut ex ante dictis constat: luculenter præterea ex Athenæo Lib. XIV. cap. VI. p. 628. apparet, haud omnium id saltandi genus fuisse, quod nempe artem & exercitationem requireret, ita ut saltantium nutus & gestus loquaces essent, vide Rigaltium ad Artemidorum p. 37. quare puerorum duntaxat præstantissimi, atque e ceteris delecti, apud Lucianum erant οἱ ὑπορχόμενοι. Plutarchus etiam saltationis Deliacæ puerorum meminit in *Theseo* p. 9. Xenodamus ὑπορχημάτων ποιητῆς occurrit apud Plutarchum de *Musica* p. 1134. non minus quam Pindarus, cui tamen ὑπορχήσεως inven-

(*) Cel. Gesnerus in recentissimo Luciano p. 277. hos ὑπορχόμενους *doctores & magistros saltandi* exponit, verum nullo id exemplo docuit. Plutarchus etiam refragatur & puerorum mentio, imo ipse Lucianus §. 66. citatus.

ventionem tribuit Clemens Alexandrinus, vide & Casaubonum *ad Athenæi* Lib. XIV. c. 6. p. 900. Photius in Bibliotheca ex Procli *Cbrestomathia* p. 986. ὑπόρχημα definit τὸ μετὰ ὀρχήσεως αἰδόμενον μέλος, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ, ἀντὶ τῆς μετὰ, πολλὰκις ἐλάμβανον, ubi & inventionis laus Curetibus aut Pyrrho Achillis filio tribuitur. Livius Lib. 27. cap. 37. *per manus recte data virgines SONUM VOCIS PULSU PEDUM MODULANTE incesserunt.*

LUCIANUS Hermotimo p. 521. 522. viam & rationem præscribit ad civitatis, quam fingit, beatæ, jus & prærogativas enitendi, ἀποχρὴν δ' ἐκάσῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδῆναι μὴ δὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι. Grævius e suo MSto præfert lectionem λιπαρὲς (*) vertitque *assiduitas*, cum Interpretis *macritas* seu *macies* nihil faceret ad jus civitatis consequendum, λιπαρὲς *assiduitas* autem familiaris esset Luciano vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxerit. Attamen recte sese habere videtur τὸ ἀλιπαρὲς, quod iterum, & satis recte quidem, occurrit apud Lucianum in *Rhetorum præceptis* Tom. II. p. 313. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει, ubi iterum Grævius quidem λιπαρὲς legit, additque: *Squalor* (uti Interpres verterat) *non desideratur in studiosis eloquentiæ*, sed non persuadet: ut ad eloquentiam veram perveniatur, im-
probo

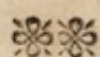
(*) Tantum valuit Grævii auctoritas, ut in textum recentissimæ editionis τὸ λιπαρὲς reciperetur, quamvis nemo ostenderit, vocabulum esse Luciano familiare ea significatione.

probo utique labore opus est, formæ nitorem interea parum curante; tum vero ἀλιπαρές ignotius est quam λιπαρές, notiora autem librarii substituere solent ignotioribus; nec ostendit, τὸ λιπαρές assiduitatem significare, multo minus, familiarem esse Luciano ea significatione vocem, & cum πόνῳ sæpe conjungi.

Τὸ ΑΛΙΠΑΡΕΣ est non nitidum, neglectum formæ cutisque studium. Sophocles *Electra* v. 451.

Σμικρὰ μὲν τὰ δ' ἄλλ' ὅμως
Ἄχω, δὸς αὐτῇ τὴν δ' ἀλιπαρῇ τρίχα
Καὶ ζῶμα τέμιν, ἔ' χλιδαῖς ἡσκημένον.

Parva hæc quidem, sed tamen, qualia nunc habeo, da illi incomtum capillum, & cingulum meum, baud delicate fabrefactum. Apud Eundem *Oedip. Colon.* v. 1219. τὸ λιπαρές est nitidum, splendidum, Scholia exponunt τὸ ἀρέσκον. Et *Electra* v. 1378. λιπαρεῖ χειρὶ, splendida & liberali manu. Hesychius ἀλιπαρῇ exponit ἀυχηρὸν, incomtum, squalidum. Sic etiam Suidas. Idem sæpe significat τὸ λιπαρὸν. Aristophanes *Nubib.* v. 998. Ἄλλ' ἔν λιπαρός γε καὶ εὐαιθής ἐν γυμνασίοις διατρέψεις, nitidus versaberis & floridus in ludis, & v. 1007. σῆθος λιπαρὸν conjunctum habet χροιάν λαμπράν. Idem *Pluto* v. 615. de eo, qui cutem egregie curat, λασάμενος λιπαρὸς χωρῶν ἐν βαλανείῃς. Xenophon *Lib. 6. Hist. Gr.* p. 597. λιπαρὸς καὶ Φαιδρὸς opponit τοῖς σκυθρῶποις. Idem *Memorab.* p. 740. ἀπόνως μὲν λιπαροὶ διὰ νεότητος τρεφόμενοι, ἐπιπόνως δὲ ἀυχηροὶ περῶντες. Hoc loco λιπαροὶ & ἀυχηροὶ opponuntur, & quemadmodum λιπαροὶ cum ἐπιπό-

ἐπιπόνως, sic λιπαροὶ cum ἀπόνως junguntur, quod contra Grævium notandum, qui λιπαρὲς apud Lucianum *l. c.* cum πόνω jungere malebat. Sane λιπαρὸς sæpius apud Lucianum occurrit, sed pro *nitido*, v. c. *Amoribus* p. 880. λιπαρὰ γαλήνη, *serena tranquillitas*, labores proinde & molestias minime faceffens. Ibidem p. 882. λιπαρὰ χεῖλη, *nitida labia*, male ad locum priorem Menagius exponit *assidua*. Artemidorus p. 266. λιπαρῶς κατεβίωσεν, unde apud Homerum λιπαρὸν γῆρας, *læta & vegeta senectus*, quem Lucianus imitatus μήκισον καὶ λιπαρὸν γῆρας habet *Macrobius* p. 468.

Omnino autem ad beatam illam civitatem consequendam τὸ ἀλιπαρὲς pertinet, neglecta formæ & cutis cura, in qua excolenda & exornanda qui occupantur (*) molles sunt & effoeminati, atque adeo virtutis & beatæ illius civitatis expertes, vide Xenophontem *l. c.* & Cebetis *Tabulam*. Ad masculam eloquentiam pariter magna virium contentione & improbo labore opus est, calamistram & cutis nitorem respuente, qualis vir ille erat, viæ illius dux, apud Lucianum *ibidem*, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύς, ἀρρένωτος τὸ βλέμμα, qui Demosthenis vestigia monstrabat.

Εὐδῆναι h. l. Grævius vertit *tergum dare*, melius est, *cedere hosti, difficultatibus, periculis*, Thucydides *Lib. II. cap. 79.* καὶ ὅποτε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωρῶσι δὲ ἐνέκειντο.

B

Μή-

(*) Occurrit quidem, ne quid dissimulem, πυρετὸς λιπαρῆς initio *Tr. de Historia conscribenda*, sed est *febris insignis*, ut in *Abdicato προθυμία* λιπαρῆς est *insigne studium*.

Μηδὲν ἐνδῆναι est constantis & tenacis propositi viri. Lucianus *Toxari* p. 69. *Ubi jam diu acriter esset pugnatum*, ἐνεδίδῃς ἤδη τὰ ἡμέτερα καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ, *nostri jam cedere & phalanx perrumpi*. Dionysius Halicarn. *Lib. V. p. 283. de Bruti* admiranda & invicta constantia: Θαυμασὸν μὲν καὶ τῷτο ἅπασιν ἐφάνη τὸ μηδὲν ἐνδῆναι τὸν ἄνδρα. Ibidem *de eodem*: Μαλακὸν ἔδὲν ἐνδῆς. Diogenes apud Dionem Chrysostomum *Orat. VIII. p. 133. de viro ad virtutem & felicitatem enitente* per omnia pericula, per verbera, per enses & ignes: Καὶν δέη μαστιγόμενον καρτερεῖν, καὶ τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, καὶ μηδὲν μᾶλλον ἐνδιδόντα. Atque hoc μὴ ἐνδῆναι *assiduitatem* includit, ut ex ea etiam ratione non opus sit cum Grævio τὸ λιπαρὲς *assiduum* substituere.

C A P U T II.

Lucianus in *Toxari* explicatus contra Grævium, κλοιὸς *vinculum colli*. Κυφῶν. Διείρω, *trajicio, infero*. Lucianus contra Lamb. Bos vindicatus. Ἐπάγω, *exercitum induco*. Inedia trium septemve dierum. Lucianus in *Gallo* explicatus, Φωρᾶσθαι. Lucianus emendatur in *Gallo*. Avari sceneratores digitis usuras numerabant. Polyænus emendatus. Lucianus vindicatus & explicatus.

Σταθμοὶ καὶ Παρασάγγαι. Φορτικά,
gravia, insolentia.

LUCIANUS *Toxari* p. 55. de vincto quodam in carcere catenam lima accepta diffecante, focīosque liberante: Αποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέ-

δεντο

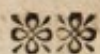
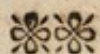
δεντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας,
 quæ sic vertuntur: *Catenam infecuit, qua ordine adstringeban-*
tur, cyrbonibus in hanc insertis, solvitque omnes. Ad quæ ita
 Grævius: " In Græcis primum non intelligo, quid sit τῶν
 " κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, multo minus versionem Eras-
 " mi: *Cyrbonibus in eam insertis.* Δειρομαι est *quæro, interro-*
 " *go;* sed legendum e MS. *δειρογομένων vinculis, quibus singuli*
 " *ligati erant, eos dirimentibus.* addit denique: omnes aut
 " saltem paria catenatorum erant vineta compedibus, qui
 " omnes compedes adstringebantur catenæ majori.

At errat Vir magnus in exponendo κλοιῶ per *compe-*
des; id enim non fuit vinculum pedum, sed colli, ut aperte
 docet Scholiastes ad Aristoph. *Vespas* v. 892. & Hesychius:
 κλοιὸς περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον. Pedum autem quoque
 vinculum erat ξύλον, quod satis aperte a κλοιῶ distinguitur
 in eodem *Toxari* p. 52. *Morbo jam laborabat, οἷον εἰκὸς χαμαὶ*
καθεύδοντα τῆς νυκτός, εἰδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ
ξύλῳ κατακεκλεισμένα, τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἤρκει. Con-
 fer *Observ. meas* ad Act. XVI. 24. Idem Vir Cl. ad *Luciani*
Tom. I. p. 969. τὰ κλοῖα & ὁ κλοιὸς exponit *vincula, quibus*
ἔ captorum colla, manus, pedes vinciuntur; sed & ille *Luciani*
 locus, & quem præterea affert, *Xenophon* & *Eusebius*, do-
 cere eum potuissent, κλοιὸν pertinere *ad collum*, non vero ad
 pedes. apud *Septuaginta Interpretes* vulgo sic dictos sæpis-
 time κλοιὸς & κλοιὸι ἐπὶ & ἐν τῷ τραχήλῳ occurrit, vide *Deut.*
28. 48. 3. Reg. 12. Jerem. 28. 10, 14. Jud. 8. 26.

Recte deinde Erasmus κλοιὸς vertit *cyphones*; idem enim est κυφῶν & κλοιὸς, docente Scholiaste Aristophanis *ad Plutium* v. 476. Κυφῶν δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, ita nimirum dictus, quod cervicem incurvaret, nec erigi fineret, uti ibidem docetur, ut & à Scholiaste Luciani *ad Pseudologista* p. 41.

Recte denique Erasmus vertit διειρομένων *insertis* aut *in-nexis*. catena enim inserta aut trajecta per omnes cyphones captos illos ordine universos ligabat. Δείρω, δειρόμαι, est *infero*, *trajicio* apud Lucianum *in eodem Toxari* p. 61. Διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ δειρών τῆς δακτύλου, *per medios dentes digitos inserens*. Ælianus, *Hist. Animal. Lib. XI. cap. XII.* ὁλόσχονον αὐτῷ δειράντες τῶν ῥινῶν. Xenophon *de Instit. Cyri Lib. VIII.* p. 214. Δηριότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν καινῶν, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι δειρουσιν, ὅταν ὄρῃ βασιλεὺς, de quo loco infra. Svidas voce παυσινάπη. μηχανήμα τροχοῖς ἐμφερές, δι' ἧς τὸν τράχηλον ΔΙΕΙΡΟΝ, vide & Hesychium, qui πεντισύριγγον ξύλον sic describit πέντε ὁπὰς ἔχον κατὰ τὸ δεσμωτήριον, τέσσαρας μὲν εἰς αἷς οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες ΔΙΕΙΡΟΝΤΟ. Schol. Aristoph. *Equit.* v. 1046. habent ἐνεβάλλετο.

Versio autem Grævii obscura est, & ob insolentes ellipses difficillima, locum sic vertit: *Catenam diffecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (scil. insertis) dirimentibus (scil. catenatos,) solvitque omnes.* Nec huc pertinet, quod de Romanorum more, eadem catena in carcerem coniectum & militem custodem vincientium, affert. Sermo enim apud Lucianum est de solis captis & collaribus vinctis, eadem catena
per

per omnium collaria trajecta. Neminem autem morabitur, opinor, quod *collaria in catenam inserta* dicantur, pro, catena in collaria inserta aut trajecta: nam sic quoque Græci loqui amant. Athenæus *Lib. IV. p. 155.* Τὸν τράχηλον εἰς τὸν βροχὸν ἐντιθῆναι *cervicem in funem indere* dixit, pro, τὸν βροχὸν εἰς τὸν τραχηλὸν aut τῷ τραχήλῳ, atque sic frangere fune fauces. (*)

LUCIANUS de Conscribenda Historia p. 617. inedia pre-remptum Severianum, narrare malæ fidei Historicos dicit, cum simile vero non sit, tantum temporis, trium puta aut septem dierum, hostem indulgisse, ut inedia enecari posset; Εἰ μὴ τῷ ὑπολάβοι τις, ὡς Οσρόης εἰσῆκει περιμένων ἔς' ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τῷτο εἰ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης, nisi quis hoc putet, Osroën antea expectasse, dum Severianus fame esset enectus, & ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Displicent postrema in hac versione Cl. Lamberto Bos in *Animadvers. ad Scriptores quosdam Græcos cap. XIV. p. 63.* ipse vertit: & propterea eum non produxisse vitam per hebdomadem, addit: se nescire, unde Interpres didicerit, ἐπάγειν διὰ τῆς ἐβδόμης denotare: per septem dies in aciem educere; ἐπάγειν potius hic absolute positum vult pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute usurparentur, sine voce βίον. At vehementer fallitur Vir doctus & ceteroquin cautus. Omnino ἐπά-

B 3

γειν

(*) Qua ratione etiam Cl. Reitzio in novissima edit. scrupulus exemptus erit, quia hic diceretur εἰς αὐτὴν διεγομένων, non διὰ, &c.

γειν significat *in aciem educere contra aliquem*, ipse Lucianus docet *Baccho* p. 361. οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες τὰς ἐλεφάντας ἐπήγον τὴν Φάλαγγα, *Indi collocatis in prima acie elephantis, exercitum eduxerunt*. Herodianus *Lib. VI. cap. V.* p. 267. ὑπέσχετο ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις κατὰ μέσσην τὴν πορείαν, *promisit exercitum se educturum adversus Barbaros medio itinere*; subauditur autem στρατὸν, δύναμιν, quod addidit Herodianus *l. c. Cap. VII. initio*, & Dionysius Halicarnassensis *Lib. VIII.* p. 500. Cum hic igitur apud Lucianum de bello & hoste sermo sit, merito ἐπάγειν *educere exercitum* significare censetur, praesertim cum Bos nullo exemplo docuerit, ἐπάγειν esse *producere vitam*. Rectius autem ille Luciani locus sic vertitur: *nisi aliquis Osroën substituisse & expectasse putet, dum Severianus fame enecaretur, nec propterea intra hebdomadem exercitum aduersus eum eduxisse.* (*) tantum enim spatium requireretur, ut fame aliquis pereat; alios autem a cibo abstinentes triduum durare duntaxat, non modo hoc loco Lucianus docet, verum etiam de *Luctu* p. 307.

Apud *LUCIANVM in Gallo* p. 184. mire versa sunt μὴ καταφωγῶσι παρόντας ἡμᾶς, *ne nos praesentes prodas in furto*. Græuius: *in furto dele, si Græca recte velis intelligere*. Atqui & versio præterea emendari, & verti debuisset, *ne nos deprehendat*, scil. Simon iste aut Simonides, *praesentes*. Sic dixit Ælianus

(*) Cl. Reitzius vidit quidem ἐπήγαγε etiam esse posse *induxit exercitum*, tamen Cl. Bos expositionem huius loci admisit, male omnino, ut apparet.

anus *Hist. Animal. Cap. II.* fine: ἔγω μὲν δὲ καὶ θεοφιλεῖς ἐφω-
 ράθησαν ὄντες οἱ ἐλέφαντες. *Ælian. Var. Hist. Lib. VII. Cap. V.*
Laërtes αὐτεργῶν ὑπὸ τῷ παιδὸς πεφώραται, *ipse sibi ministrans a*
filio deprehensus est. Antoninus Liberalis *Cap. XI. p. 88.* ἐπεὶ
 δὲ αὐτὸ κατεφωράθησαν οἱ γονεῖς τε καὶ ὁ ἀδελφός. Induxit au-
 tem Interpretem in illum errorem, quod Φωράω sit a Φῶρ,
fur, atque alias *deprehendi in furto* significet, unde etiam ἐπ'
 αὐτοφώρῳ *deprehendi* dicitur aliquis, sive *in furto*, sive *in alio*
scelere, confer *Observat. meas* ad Joh. 8. 4.

IBID. p. 185. de Gniphone fœneratore: (*) ὁρᾷς ἐπα-
 γρυπνῶντα καὶ τῆτον ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τόκους καὶ
 τὰς δακτύλους κατεσιληκῶτα, vertitur: *Vides hunc etiam curis*
invigilantem, digitis contortis usuras supputantem, improbante
 Grævio, quod δακτύλους κατεσιληκῶς non esset *contortis digitis*,
 sed *cujus digiti contabuerunt*, & vertente: *vides hunc etiam*
vigilare præ curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse;
 addit: *ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti.*
 At nulla ratio est, quare avari digiti potius contabuisse di-
 cantur, quam totum corpus, quod avaritia & dira illa ha-
 bendi cupido enervare & conficere solet, qualis paullo ante
 Simon ejusdem furfuris homo depingebatur p.183. κατέσιλη-
 κεν ὅλος, ἐκτετηκῶς ὑπὸ Φροντίδων δηλαδή, imo & hic Gnipho
 ἔτος ἐκτέτηκεν ὅλος *hic totus contabuit.* Talis itidem Chremes
 apparet fœnerator ὁ κατεσιληκῶς apud Alciphronem *Lib. III.*
Epist. 3. p. 278. Lucianus *Hermotimo p. 513.* ὡχρὸν αἰεὶ ὑπὸ
 Φροντίδων καὶ τὸ σῶμα κατεσιληκῶτα habet.

Vitium autem in primo Luciani loco insidere videtur, hac ratione tollendum, si distinctione post *τόκας* sublata, pro καὶ legas κατὰ, ut sit ἀναλογιζόμενον τὰς τόκας κατὰ δακτύλους *usuras numerare ad digitos*. Ita enim avari foeneratores numerare solebant, οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλιπνόμενοι, Alciphron *Lib. I. Epist. 26.* p. 108. ubi in notis plura. Sic & Lucianus *Timone* p. 85. ὡχρὸς ἡμῶν ἐφαίνα καὶ Φροντίδων ἀνάπλεως συνεσπαικῶς τὰς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν. Ex quibus locis id quoque apparet, haud male, si rem ipsam spectes, Interpretem apud Lucianum vertisse *contortis digitis*. Aristophanes *Vespis* v. 654. λόγισαι μὴ ψήφοις, ὅλλ' ἀπὸ χειρὸς τὸν φόρον. Aristides *serm. Sacr. 2.* p. 298. edit. Oxon. προβαλὼν τὰς δακτύλους, καὶ χροῖας τινὰς συλλογισάμενος. Immo eundem illum Gniphonem foeneratorem Lucianus diserte ad digitos usuras numerantem producit in *Cataplo* p. 435. ὡχρὸς αἰεὶ καὶ ἀυχμηρὸς ἦν Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, *solis digitis dives erat, quibus talenta & myriadas supputabat*. Qua quidem ratione emendatio mea omnem dubitationem ponitur. Eodem mendo Polyanius liberandus est *Lib. V. cap. 28.* p. 514. νύκτωρ προσέταξε πέμψαι τινὰς τῶν ἱππέων ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΡΥΦΩΝ, legendum κατὰ τῶν κορυφῶν. ita *Lib. IV. p. 351.* κατὰ κορυφῆς. mendum fuisse jam veritus est Casaubonus. (*)

IDEM.

(*) Cl. Gesnerum eadem ratione Lucianum emendare nunc video, neque tamen eam emendationem confirmat, sed mox deserit.

IDEM Icaromenippo p. 186. *Jam dudum te sequens audio Soles & Lunas, ἔτι δὲ τὰ Φορτικά ταῦτα, ΣΤΑΘΜΟΥΣ τινὰς καὶ ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΣ ὑποξενίζοντος, quin etiam fastuosas & peregrinas istas voces, stadia & parasangas commemorantem.* Hic Grævius p. 882. *στάδια* mavult pro *στάθμους*, quæ cum *parasangis* rectius coniungerentur, & *Φορτικά* vertit *ridicula*. At invita, opinor, Minerva. Ipse Lucianus *στάθμους & παρασάγγας* iterum conjunxit *de Conscribenda Historia* p. 618. *mentiri δὲ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ στάθμους ὅλως.* Herodotus autem sæpissime conjunxit *στάθμους καὶ παρασάγγας*, e. gr. *Lib. V. Cap. LII. bis.* Xenophon itidem *de Exped. Cyri Lib. I. p. 246. 247.* animadvertit id quoque Lamb. Bos *Obs. Crit.* p. 66. *στάθμοι sunt mansiones*, quarum frequens in antiquis Itinerariis mentio, vide *Itinerarium Hierosolymitanum* p. 551. edit. Wesselingi, quibus a Persis vias per Orientem distinctas fuisse, docet idem Vir Clar.

ΦΟΡΤΙΚΑ autem haud recte vertitur *ridicula*, cum sit *insolentia, gravia, vix ferenda*. Lucianus *in Rhetor. præceptis* p. 322. *ὥς ναυτιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ Φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα, ut omnes ob insolentiam vocum nauseent, & aures obstruant.* Idem *Timone* p. 138. *ἔπαινοι Φορτικοὶ, laudes intolerandæ; quemadmodum Diodorus Sic. Lib. I. p. 45. Φορτικὸς ἑαυτὸν ἐγκωμιάζειν βεβλόμενος.* Proclus *in Timæum Platonis* p. 31. *παλαιὸς μὲν ὁ ἱερεὺς ἵνα καὶ ἐπιπλήττων μὴ γινῇ Φορτικός ἢ. κ. λ.* Lucianus *de conscrib. Historia* l. c. satis *Φορτικά* exponere videtur, dum *Φορετὰ* opponit. (*)

C

CAP.

(*) Nec satis accurate in novissima edit. vertitur *grandia nomina*.

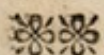
C A P U T III.

Ælian^{us} in Historia Animalium emendatur contra Lamb. Bos. Helenium herba. Βαρύταλα defenditur contra Observatorem in Misc. Criticis. Ξένοι Δαίμονες contra Eundem defenduntur. Item Βαθύτατα γερῶν. Defenditur ἐπειράσθησαν ad Hebr. XI. v. 37. contra Gratian. de S. Bavone. Ælianus Var. Hist. ἐν τιμῇ Perizonii expositio defensa contra Observatorem, ut & ad Lib. III. cap. xxvi.

ÆLIANUS Hist. Animal. Lib. IX. Cap. 21. Helenii herbæ mentionem facit, serpentes fugantis atque nomen ab Helena fortitæ, quæ Phari viciniam immunem a serpentibus præstitisset, animalibus illis ante infestam: τὴν τὲ αὐτὴν καταφυτεύσαι, καὶ χρόνῳ ἀναθῆλαι, καὶ ἀφιέναι σπέρμα ἐχθρὸν ὄφεισι, καὶ μὲν τοὶ καὶ ἐν τῇ Φάρῳ θηρίον τοιόνδε γενέσθαι. Locus jam Gesnero medicina indigere visus est, qui pro θηρίον forte legendum putabat Φυτόν. Lambertus Bos *Observ. Crit.* p. 43. mavult θηριακόν, *medicamentum* contra ictus morsusve venenatorum animantium. Uterque male: Φυτόν in Pharo esse inutiliter repeteretur, cum modo dixisset, eam herbam ibi plantatam fuisse; herbam illam autem θηριακόν vocari, non probatum video, nec est vero simile, præsertim cum Ælianus continuo addat, vocari illam herbam *Helenium*, κληθῆναι δὲ τὴν πόαν ἐλένιον.

Rectius post τοιόνδε excidisse putaverim ἡδὲ, ob similitudinem litterarum in voce præcedenti τοιόνδε, & verterim:

quin

quid & in Pharo tale animal (h. e. serpentem) ne esse & ne inveniri quidem, scilicet ob illam herbam, quæ non modo affatim ibi locorum cresceret, verum etiam σπέρμα ἐχθρόν ὄφει relinqueret, ita ut serpentes, simulatque herbam illam sentirent, in terram se abderent & fugerent, ut Ælianus ibidem narrat. Hesychius: Ελένιον, βοτάνη τις, ἣν Φασιν Ελένην σπεῖραι πρὸς τὰς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναιρεθῶσιν. De herbæ specie & virtute videatur Theophrastus *Lib. VI.* & Interpretes p. 683. Θηρίον autem de serpente in primis dici, notum est, vide Ælianum *Hist. animal. Lib. III. c. 32.* & *Lib. IV. Cap. 14.* Lucianum de *Dipsadibus.* p. 484. ut & Interpretes, ipsumque Bos, in *Observationibus ad Acta Apost. c. XXVIII. v. 4.*

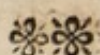
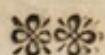
ÆLIANUS Var. Hist. Lib. II. c. XI. divites maxime a Tyrannis infidiis peti dicit, καὶ ΒΑΡΥΤΑΤΑ τὰς πλουτῶντας ὑπὸ τῶν τυράννων ἐπιβλεπομένους. Vir doctus in *Observationibus Miscellaneis Criticis in Auctores, in Britannia edi coeptis Vol. II. p. 249.* corruptum locum putat, ita emendandum: Καὶ τὰς βαθύτατα πλουτῶντας, ditissimos, unde & πλεῖτος βαθύς diceretur, non βαρύς. At mihi locus omnino sanus est & recte versus: *locupletes maxime infidiis peti*, pertinet enim βαρύτατα ad ἐπιβλεύειν, *acerrime, atrocissime infidiari.* Sic conjunxit idem Ælianus *Lib. VII. cap. 3.* ἐταίρων ὀδυρομένων βαρύτατα, & *Lib. XII. cap. 1.* ἐπένθει βαρύτατα, & *Lib. XIII. c. 1.* βαρύτατοι κωμασαί.

Errat idem Vir doctus *ibidem* p. 250. apud *ÆLIANUM* cap. XIII. pro ΞΕΝΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ legi jubens καὶ νῆς δαίμονας, eo quod nunquam Socrati objectum esset, peregrinos,

sed *semper*, *novos daemones introduxisse*. Idem autem sunt sine dubio ξενοὶ δαίμονες & καινοὶ δαίμονες, quemadmodum ξενὸν idem est quod καινὸν, apud Dionysium Halicarnasenseum *Lib. X.* p. 679. Lucianus conjunxit καινὸν καὶ ξενίζον *Zeuxi* p. 578. 581. in *Actis Apostolorum* *Cap. XVII. v. 18.* ξενὰ δαιμόνια pertinent ad καινὴν διδαχὴν. Confidentius deinde quam verius dicit, Socrati *novos* duntaxat *Dæmones* exprobratos fuisse, *peregrinos* nunquam: nam *alii* etiam *Dæmones*, ἕτερα δαιμόνια, eidem exprobrati fuere, ut apparet ex *Apologia* apud *Platonem*: Θεὸς, ἃς ἡ πόλις νομίζει, & νομίζοντα, ἕτερα δὲ δαιμόνια p. 361. 362. & sæpius *ibidem*. Immo, quod nunquam factum Vir doctus putarat, etiam ξενοὶ δαίμονες, aut ξενὰ δαιμόνια Socrati objecti fuere, *Plutarcho* locupletissimo teste p. 328. de *Fortuna* vel *Virtute Alexandri*. Et *Socrates* quidem ξενὰ παρεισδύων δαιμόνια pænas *atheniensibus calumniatoribus* dedit.

Idem Vir doctus *ÆLIANUM* corrumpit *Lib. II. c. 36.* pro ΒΑΘΥΤΑΤΑ ΓΗΡΩΝ substituendo βαρύτατα, quod & *Lib. VII. cap. 5.* substituit, quin & eo progreditur, ut omnia ea auctorum loca, quæ βαθὺ γῆρας aut βαθὺ γηρῶν exhibent, mendi postulare audeat, atque βαρὺ aut βαρύτατα furroget. temeraria profecto crisi, & corrupendis auctoribus, non emaculandis nata!

Proba est omnino utraque lectio, βαθὺ γῆρας & βαρὺ γῆρας, pro diverso senectutis genere, quæ non modo gravis ac molesta incumbit, sed vegeta etiam, tranquilla & hilaris contingere potest, quamvis ad summum fere gradum producta,

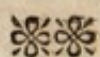
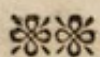
ducta, ut omnium temporum historia & experientia testatur. Ejusmodi lata senectus annorum quidem ratione est βαθυ γῆρας, at non βαρυ, ab incommodis nempe immunis, quibus senectus premi & urgeri solet. Quare male omnino τὸ βαθυ in βαρυ converteretur, ubi id non modo expressum extat, consentientibus Codicibus; verum mentio quoque tranquillæ & optimæ senectutis aut expressa occurrit, aut facile subintelligitur. Talis v. c. Socratis senectus fuisse videtur, qui eodem semper, id est sereno, vultu conspiciebatur, Xantippe teste, minime suspecta, apud Ælium Lib. IX. c. 7. Talis Laërtis etiam erat *ibid.* Lib. VII. c. 5. & celebrata illa Tithoni senectus, quæ in proverbium abiit, atque sic extat apud Suidam, ut βαθυ vehementer defendi queat: καταγῆρας Τίθωνος βαθύτερον. Ejusmodi senectutem, *profundam* quidem annis, sed vegetam & optabilem, Synesius appellat γῆρας βαθυ καὶ λιπαρόν in *Elogio Anyfi* p. 304. ut & *Eunapius Aedesio* fine: βαθυ καὶ λιπαρόν, ubi vitiose legitur λιπηρόν. Artemidorus dixit μακρογῆρας καὶ λιπαρῶς κατεβίωσεν Lib. V. *oneirocrit.* p. 266.

Probata igitur est & elegans phrasis βαθυ γῆρας, βαθυ γῆρων, ut præterea quoque Zosimus Lib. V. p. 786. εἰς βαθυ γῆρας προσελθὼν dixit, quemadmodum Aristophanes *Nubibus* v. 514. προήκων εἰς βαθυ τῆς ἡλικίας. Græci denique recentiores, qui litteras suas, satis ceteroquin rudes & incultas, phrasibus e veteribus auctoribus compilatis, tanquam flosculis & stellulis exornare solent, βαθυ καὶ λιπαρόν γῆρας habent,

bent, ut ostendi in *Græcorum Christianorum in Turcia descriptione* p. 43.

Eodem *Volum. II. Miscell. Observat. Crit.* p. 285. Gratianus de S. Bavone ad Cl. Alberti conjecturam se propendere fateatur, qui in *EPISTOLA AD HEBRÆOS* Cap. XI. v. 37. pro ἐπειράσθησαν substituit ΕΣΠΕΙΡΑΘΗΣΑΝ aut ἐσπειράσθησαν, *excruciati sunt*, aut *funem contortum passi*; i. e. *strangulati sunt*, quod ego in meis ad l. c. *Observationibus insolentissimum* esse dixi. Nihil hic autem Gratianus affert, quod emendationem illam commendare aut fulcire queat, sed Suidam advocat, qui περισπειράθεις exponit περιπλακείς, περιελχθείς, quid id autem ad Apostoli locum? is certe non habet περισπειράθησαν, ex Alberti autem conjectura legendum erat ἐσπειράθησαν. Deinde nemo virorum ostendit, ἐσπειράθησαν significare *excruciari, rota torqueri, rota contundi, strangulari*, quam significationem tamen extundere volunt. Apud Apostolum admirando Codicum consensu legitur ἐπειράσθησαν, satis idoneo sensu, ut in *Observationibus* ostendi. Merito id igitur insolentissimum vocabulum appellavi, quod minime comparari meretur, ut Gratianus tamen contendit, cum κεφαλαῖον Marc. XII. 4. totidem ibi litteris exstante, & satis accommodato, ut viri docti ostenderunt, & ostendam Deo volente.

Gravius ad Luciani *Tom. I.* p. 985. pro περιπειραθέντων, quod etiam defendi posset, legit περισπειρασθέντων, uti Menagius p. 623. legerat περισπειραθέντων, *spiris draconum &*
ser-

serpentum ligari, involvi. Addo, quem locum Viros doctos fugisse miror, Lucianum *Dipsadib.* p. 484. de dipsade tali volumine spirarum aliquem constringente: Τὸ θηρίον δὲ ἐμπε-
Φυκὸς αὐτῷ περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ. Sæpius idem verbum oc-
currit apud Diodorum Siculum, ut *Lib. III.* p. 145. sed de
serpentum & draconum spiris: occurrere quoque videtur
ἐσπειραμένως apud Lucianum *Philopseude* p. 342. quod ma-
gis propositam illam emendationem juvare posset, at denuo
de spiris draconum. Attamen neque hæc significatio ad
Epistolam ad Hebræos aliquid facit, ubi nulla serpentum &
draconum mentio, nec vola nec vestigium apparet, qua re
etiam *spiræ* merito exulant, præsertim rotarum.

Errat denique Gratianus in Hesychio exponendo, ver-
bis ἐτυμπανίσθησαν, ἐκρεμάσθησαν, ἐσφαρίσθησαν, tria diversa
supplicia Hesychium enumerasse putans, ab Apostolo quo-
que memorata *I. c. v.* 35. 37. Omnino enim Hesychius
more suo prius per posteriora interpretatur, qua quidem de
re minime Gratianus dubitasset, si, quale τυμπανισμός suppli-
cii genus fuerit, revocare sibi in memoriam voluisset.

AELIANVS Lib. II. c. 33. Athenienses Cephissum flu-
vium viri specie repræsentare dicit, sed cornua ostentantis,
ἄνδρας μὲν δεικνύσων EN TIMH, κέρατα δ' ὑποφαίνοντα. Incom-
modum videtur adjectum illud ἐν τιμῇ, quare in Khunii
versione omittitur, Perizonius autem vertit: *sacris honoribus*,
atque ostendit, de *statuæ honore* sumi posse. Contra Vir
doctus *Vol. III. Miscell. Obs. Crit.* p. 88. conjunctum mavult

ἐν τιμῇ cum ἄνδρα, & vertit: *vir honoratus*, quasi apud Athenienses Cephissus toto quidem cetero habitu ac specie formam viri honorati retulisset, sed caput cornutum habuerit, quod viro honorato convenire non videatur. Sic ille. Huic sententiæ assentiri non possum. Non enim video, qua ratione viri honorati aut opibus & genere illustris habitum & speciem statua fluvii referre potuerit, cum fluvii vulgo viri nudi, arundine forte caput cincti, specie fingi & ostentari so-
lerent, quod etiam diserte docet Dio Chrysostomus *Orat. IV.* p. 73. cornutum autem caput honoratissimis viris, Heroibus, immo & Diis satis convenire videatur, ut ex Illustris Spanhemii *Dissertat. VII. de usu & præstantia numismatum* apparet. Structura denique & ordo verborum apud Ælium minime isti expositioni favet: non enim ἐν τιμῇ conjungitur cum ἄνδρα, sed cum δεινύσσειν, sic nempe legitur: ἄνδρα μὲν δεινύσσειν ἐν τιμῇ, quare, si ἐν τιμῇ retinendum est, optima Perizonii expositio videtur. In Inscriptionibus quoque TIMH aut TEIMH satis frequenter extat pro *statua* & *statuæ honore*, apud Sponium *Miscellan. eruditæ antiquitatis* p. 360. THN TEIMHN ANAΘENTOS, alibi autem p. 339. ANAΘESIN TOY ANAPIANTOS & p. 356. TEIMHN ANASTH-SANT. & disertissime p. 334. TEIMHN ΛΑΜΒΑΝΟΥ-CA ΜΑΛΛΟΝ Η ΔΙΔΟΥCA ΕΠΙ ΤΗ ΤΟΥ ΑΝΑΠΑΝ-TOC ΑΝΑΚΤΑCΕΙ. ostendit quoque Octavius Falconerius τιμὴν & τιμὰς de *statuis* sæpe accipi, ad *athleticas inscrip-
tiones* p. 2315. *Tom. VIII. Thesauri Gronoviani.* Sufficeret
alias

alias τὸ δεικνύειν ad statuæ honorem significandum. Ælianus *Lib. VI. cap. XI.* de Gelonis statua: εἰκὼν γυμνὸν αὐτὸν ΔΕΙΚΝΥΣΑ. Idem *Lib. XIV. cap. 37.* τὰ ἀγάλματα, ὅσα ἡμῶν ἢ πλαστικῇ ΔΕΙΚΝΥΣΙ. Apud Pausaniam sæpe. De *Fluviis cornutis* seu *cornigeris* præter alios Spanhemius agit l. c. Δὲ autem h. l. non oppositionem, multo minus infert, talia cornua dedecori fuisse, sed addit modo aliquid ad humanæ formæ statuam, h. m. *cornutum autem, & quidem cornutum.*

Pari ratione expositionem Perizonii ad *Lib. III. c. 26.* prætulerim emendationi viri docti l. c. p. 90. pro ὡς substituentis ὅς, quod esset pro ἔτος vel ἐκείνος, ut de ceteris nihil dicam.

C A P U T IV.

In Xenophontis Ephesiæ ἀνανοῶντες convertitur in ἐννοῶντες. Ibidem Pulcerrimi Diis similes. προσεποιῶντο emend. προσηύχοντο. *Επισᾶσα* de Dei præsentia hominisque, etiam in somnio. Phrasis ἐν χρῶ illustrata. Brissonus defensus contra Misc. Critica. *Διηροότες.* Persarum Rege præsentē manus reconditæ, aut post tergum rejectæ. Similis mos Turcarum, Græcorum, Romanorum. Artemidorus emendatus. Ad Alciphronem Küsteri emendatio defensa. Alciphron defensus.

Eodem *Vol. III. p. 97.* Gratianus de S. Bavone *Stricturis* in *XENOPHONTIS EPHESII EROTICA, ANANOÖYNTEΣ* novum vocabulum se invenisse putat, *animo versantes & repententes,*

zentes, quod etiam in Stephani Thesauro deesset; id vero vitio scriptum videtur pro *ἐννοῶντες*, quod ea significatione satis frequens est, vide Lucianum *Tom. I.* p. 974. & p. 578. & hunc Xenophontem p. 49. *Ἡ δὲ ἐν ὁμοῖς κακοῖς ἐγγέγονει, παλιν ἐννοήσασα*, & p. 43. *ἐννοῶντες, ὅπως ὀπίσω ἐλεύσονται*. Frustra quoque Vir doctus in iisdem *Miscellaneis* ad an. 1739. p. 208. vel *ἀνανοῶντες* defensum, vel in *ἀνανεῶντες* conversum vult, bona Critice invita.

XENOPHON ibidem, *Formosissimos adolescentes Deos putabant*, ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐν τῶν θεῶν, οἱ δὲ προσεκύνην καὶ προσεποιῶντο, quod pertinere putat Gratianus ad D. Lucae Acta Apost. XIV. 11. at pertinet potius ad Act. VII. 20. *ἀσείδος τῷ Θεῷ*, ubi in *Obs. meis* dicta vide. Pulcerrimos homines scilicet Diis similes censebant. Philostratus *Icon. Lib. I.* p. 788. *ἔδει καὶ πολλῇ θεῖόν τε ἀπολαμπέσῃ*. Heliodorus *Lib. II.* p. 11. *τὸ παιδίον αὐτόθεν μεγάτε καὶ θεῖον τῶν ὀφθαλμῶν ἐξέλαμπεν*. *Ibid.* *δαιμόνιον κάλλος*. Merito autem p. 417. deletur nota, *προσποιεῖσθαι* hic sumi pro *sibi propitium reddere*, & substituitur *προσηύχοντο*; ego conjiciebam *προσεπιτνῶντο*.

XENOPHON de muliere per quietem visa, aspectu truce : *ΕΠΙΣΤΑΣΑ* δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίνειν, quod Interpres vertit: *visa est navi instare*. Vir doctus l. c. sic commentatur: "*Male. nam ἐπιστάσα* cum accusandi casu est *reprimens*, "*cobibens*; cum dativo autem construere solent, quando *instare* notat. Atque recte hæc hætenus, sed nihil quidem ad hunc locum; docendum fuisset, quid hic tandem τὸ ἐπι-

ᾤσα significaret. Nempe frequenter id vocabuli adhibetur de Diis hominibusque, præter expectationem, etiam in somnio, præsentibus. Lucianus *Hermotimo* in fine: ἐπισὰς τὸ τῶν τραγωδῶν τῷτο, Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανεῖς. Idem *Apologia pro merc. cond.* p. 488. Ἀδράσεια τότε κατόπιν ἐφειῶσα. Artemidorus *Oneirocrit. sine*: Ἀπολλίνι ἐναργῶς ἐπισάντι μοι. noster Xenophon p. 16. Abrocomæ ἐφίσταται γυνὴ ὀφθῆναι φοβερά τὸ μέγεθος, ubi recte quidem Vir doctus verbum intellexit in *Miscell. ad a. 1739.* p. 214. sed immerito somnum & somnium expressum & emendare voluit, *Abrocomæ κοιμωμένῳ*, cum id e re ipsa intelligatur, ut exempla allata ostendunt. Plura attuli in *Observat. meis ad Aëtior. 22. II.*

Phrasis EN ΧΡΩΙ qua Thucydides utitur Lib. 2. cap. 84. ἐν χρωῖ αἰεὶ παραπλέοντες, admodum familiaris est Luciano. *De conscribenda Historia* p. 619. τῶν ποταμῶν ἐκατέρωθεν ἐν χρωῖ παραμειβομένων. καὶ μονονυχὶ τῷ τείχεος ψαύόντων. Idem *Fugit.* p. 602. καὶ τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάντῳ ἐν χρωῖ ψαύων. Hinc etiam de rebus proxime se contingentibus adhibetur: *Adversus Indoctum* p. 380. ἡ ἐν χρωῖ πρὸς τὰ βιβλία συνσχία, arctissima cum libris familiaritas. Idem *Zeuxi* p. 581. ἐν χρωῖ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, infantes cuti fere matris affixi. Idem *Hermotimo* p. 508. χαμαὶ ἐν χρωῖ τῆς γῆς. Synesius eadem phrasi utitur *Epist.* p. 162. ἐν χρωῖ γενέσθαι τῷ κινδύνῳ. Dio Cassius Lib. 74. p. 841. in foro Romano βῆμα ξύλινον ἐν χρωῖ τῷ λίθινῳ, tribunal ligneum pone lapideum extructum erat.

Suidas, quem Wasse etiam citat ad Thucydidem l. c.

hoc dicendi genus *a tonsura usque ad cutim*, ἀπὸ τῆς κροῆς τῆς ἄχρι τῆς χρωτὸς, desumptum esse putat; sed in genere potius a cute desumptum videtur, cui quæ adhærent, proxime adhærent & arctissime conjunguntur, quod e locis allatis apparet. Vir doctus in *Miscell. Observat. Crit. Vol. III. p. 152.* in hac phrasi apud Appianum Alexandrinum *Lib. V. Bell. Civil. p. 373.* ἐν χροῖ παρὰ τὴν γῆν παρέπλεον, ex interpretatione τὸ παρὰ τὴν γῆν ortum esse putat; quod quidem veri specie non caret, nisi quis sic pleniorē eandem phrasin esse malit. Pollux sane plenius dixit *Lib. II. cap. IX. Segm. 113.* ἐν χροῖ τῆς γῆς παραπλέοντες.

BARNABAS BRISSONIVS in doctissimo libro de *Regno Persarum Lib. I. c. 22.* morem Persarum enarrat, manus inferentium, cum in Regum conspectum incurrerent, auctore Xenophonte, qui Cyrum minorem ea de causa Autoboisacen (male legitur in Lederlini Brissonii editione, Autofacen) & Mitraem, sororis Darii filios, interfecisse dicit, quod eo præsente manus intra manicam non continuissent, qui honor soli Regi Persarum deberetur: ὅτι αὐτὰ ἀπαντῶντες ἔδιέσωσαν διὰ τῆς κόρης τὰς χεῖρας, ὃ ποιῶσι βασιλεῖ μόνω *Lib. II. Hist. Græc. p. 454.* Ad eundem ritum Brissonius refert, quod de equitibus Xenophon commemorat *Lib. VIII. de Instit. Cyri p. 214.* Rege adventante, descendentibus de equis, καὶ ΔΙΗΡΚΟΤΕΣ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουν, ὅταν ὁρᾷ βασιλεὺς, atque *per candyas manus inferentibus, quemadmodum, etiamnum inferere solent, cum*
rex

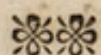
rex aspicit. Interpres verterat *exsertis*, improbante Brissonio.

Toto hic coelo Brissonium aberrare censet Vir doctus in *Miscell. Obs. Crit. Vol. III. p. 428.* qui eum potius Persarum morem in Xenophonte videre sibi videtur, quo Rege præsente exserere manus per manicas solerent, qua ratione sese ejus ad nutum jussa capeffere ostenderent promptos ac expeditos; de ritu autem, quem Brissonius comminisceretur, Xenophontem *ne per somnium quidem cogitasse*, satis fidenter pronunciat. Quam ob rem etiam pro *διέσωσαν* legit *διέωσαν*, *trajecerunt*, seu *exseruerunt*, in eundemque sensum exponit *διηρύοτες τὰς χεῖρας & διέρπον.*

Nihilo minus ego tamen Brissonium multo meliora docuisse, Xenophonte accuratius inspecto, putaverim. Quamvis enim Viri illius docti emendationem, *διέωσαν* pro *διέσωσαν* legentis, admitterem, quæ repudiari posset: non tamen, quod Vir ille vult & docere debebat, significaretur *manus exserere*; quemadmodum id nec *τοὶ διηρύοτες τὰς χεῖρας* significat, sed *inserere, immittere, trajicere*, quamvis manus non promineant aut exserantur, ut Budæus jam docuit, & plura ejus significationis exempla supra Cap. II. p. 12. attuli. Nec, si Xenophontem audias, fieri potuit, ut manus per Coren amiculum exsererentur, cum illud longius esset manibus, quæ in manicas immissæ nihil facere possent. Sic ille enim loco priore p. 454. Coren describit: *ἡ δὲ κόρη ἐστὶ μακρότερον ἢ χειρὸς, ἐν ᾗ τὴν χεῖρα ἔχων οὐδὲν ἂν δύναίτο ποιῆσαι.* Xenophon

denique eam prærogativam Regi duntaxat tribuit, ut manus exsertas haberet, cum processu solemni prodiret, τὰς δὲ χεῖρας ἔξω τῶν χειρῶν εἶχε, de *Inst. Cyri* Lib. VIII. p. 215. ceteris διηρηότες τὰς χεῖρας διὰ κανδύων habentibus, *ibid.* p. 214. Nempe κανδύν & κόρην Persarum amiculum ita concipio, ut humero dependentes manicas habuerit, quas vacuas interdum sinerent, ut expeditiores essent; manus autem infererent, cum ob frigus, tum modestiæ & honoris exhibendi gratia: quali amiculo etiam hodie Poloni utuntur, amictus & pompæ Turcarum & Persarum perquam cupidi & studiosi. Pollux Lib. VII. n. 58. de Candy: ἦν δὲ χειρῶν τὸς χιτῶν, κατὰ τὰς ὤμους ἐναπτόμενος.

Errat etiam Vir ille doctus in causâ ritus assignanda. Rege præsentē aut prætereunte non erat, quod manibus exsertis iussa capeßere promptos se & expeditos ostenderent, potius autem, quod reconditis manibus modestiam cultum & reverentiam testarentur; maxime autem animum proderent ab inferenda vi alienum, quandoquidem manus longioribus manicis involutæ εἰδὲν οὐ δύναιντο ποιῆσαι, Xenophonte auctore *l. c.* Quam ob rem eo gravius in Darii filios Cyrus exarsit, quod liberis eos manibus & expeditis non modo debitum Regi honorem negare, sed vim & scelus meditari viderentur. Ex eadem ratione circumactis post terga manibus adorare Regem Persæ solebant Luciano teste. *Navigio* p. 505. ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περιπαγῶν ἐς

ἐς τὰ πίσω τῷ χεῖρει, τιμῶν τὴν τιάραν ὀρθὴν ἔσαν καὶ τὸ διάδημα.

Perinde atque Turcæ Sultano præfente manus manicis insertas & quietas continent, nec aliorum populorum legatos in conspectum Sultani venire sinunt, nisi coërcitis aut retractis post terga brachiis. Persæ antiquo fere modo hodie adhuc Regem venerantur. (*)

Apud alias itidem gentes *modestiae* indicium erat, *manus intra vestem continere*: quomodo Solonem repræsentari, Æschines putavit, Σωφροσύνης παράδειγμα, εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον, apud Demosthenem *de falsa Legatione* p. 233. dicit hæc Aeschines *Orat. in Timarchum* p. 174. ubi & manum extentam habere χεῖρα ἔξω ἔχειν dicit, uti Xenophon χεῖρας ἔξω τῶν χειρῶν ἔχειν. *Honoris itidem exhibendi* causa manus sic continebantur, Dio Chrysostomus *Orat. XXXVI.* p. 439. αὐτὸς πάνυ κοσμίως προσῆλθεν, ὑπὸ τὸ ἱμάτιον τὴν χεῖρα ὑποσεύλας. Artemidorus *Oneirocrit. Lib. I. cap. 56.* p. 48. χρὴ γὰρ τὸν ἔφεβον ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τὴν δεξιὰν ἐνείλημένην ἔχειν, διὰ τὸ ἀργὴν μὴ εἶναι, καὶ πρὸς ἔργα καὶ πρὸς λόγους τὴν χεῖρα, jam notavit Rigaltius μὴ tollendum, ut Suidas quoque hæc verba citavit, quæ Polybio male adscripsit Valesius in fragment. p. 1554. ego vero rectius μὴ in μὲν convertendum existimem, ut e contextu apparet. Egregie autem Artemidorus Xenophontem illustrat, quod eam manus intra togam cohibitionem

(*) Chardini testimonium pro eodem Persarum more advocat ad Luciani l. c, Moses Solanus,

tionem *abstinentiam* docuisse dicit à *labore*, διὰ τὸ ἀργὸν μὲν εἶναι πρὸς ἔργα τὴν χεῖρα, perinde ut Xenophon l. c. dixerat, *ma- num si quis intra coren habeat, ἔδεν ἂν δύναιτο ποιῆσαι*. Apud Romanos quoque ephebis *annus erat ad cobibendum brachium toga constitutus*, Cicero pro *Coelio* cap. 5. ubi Abramus plura, & Grævius Valesii notata repetit ad Polybium.

ALCIPHRON Lib. I. Epist. III. p. 16. Ημεῖς ἐνὸς τῶν ἐν τῇ ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτων καὶ ἐνερόχωτος σιχίδιον ἀποφθεγ- γομένους. Vir doctus in *Miscell. Obs. Crit. Vol. IV. p. 446.* emendat ἀνυποδήτης; verum rectius Kusterus jam emendave- rat ἐνεροχρώτων ad *Nubes* Aristophanis v. 103. Sic facilius cetera fluunt. Sæpius autem Philosophi tanquam ὠχροί, quod idem atque ἐνεροχρώτες, καὶ ἀνυποδητοὶ exagitantur a Luciano, vide eum *Icaromenippo* p. 189. *Fugitivis* p. 603. ἀνυ- πόδητος ἐν τριβωνίῳ occurrit apud Dionem Chrysostomum p. 612. *Alciphron Lib. III. Epist. 14.* ἀλάζονας ἐκείνους τὰς ἀνυποδή- τας καὶ ὠχρίωντας.

ALCIPHRON Lib. I. Epist. VIII. p. 30. Τρέφει γὰρ ἔδεν ἢ θάλασσα. Nescire se dicit Vir doctus l. c. p. 448. an mare dici possit ἔδεν τρέφειν, pro ἔδεν πρὸς τροφήν παρέχειν, igitur scribit Φέρει, *nihil nobis emolumenti affert*. Ego vero non dubitem. Piscator hic sui ratione mare nihil alere conqueritur, quia nihil ad capiendum præbebat, τὰ ἡμέτερα, subjicit, ὥς οἶσθα, παντελῶς ἐστὶν ἄπορα, sibi igitur nihil mare alebat, cum nihil inde in ejus commodum cederet. Alias Synesius ostendit, ὅτι δύναται τρέφειν ἀνθρώπους καὶ θάλαττα, & καλόν

καλὸν τι αὐτόθι τρέφεσθαι καὶ ἐδωδισμόν, *Epist.* 147. p. 285.

Immerito idem ille Vir doctus in sequentibus apud Alciphronem verbis, Κωρύκιον τὸ σκάφος, λησαὶ δὲ θαλάσσης τὸ ἐν αὐτῇ σύστημα, emendat: Κωρύκιόν τι σκάφος, cum sequens τὸ ἐν αὐτῇ, aut potius ἐν αὐτῷ σύστημα, præcedens illud τὸ σκάφος satis tueatur. Nec δὲ post λησαὶ quidquam hic turbat, ut idem existimabat, dum modo veritas *iridem*, si nolis *aurum*, ἐστὶ autem & εἰσὶ utrobique subauditur.

Reliquæ Viri illius emendationes in Alciphronem aut leves sunt, aut Minerva minime propitia susceptæ, ut facili opera ostendi posset.

C A P U T V.

Aristides explicatus contra Lamb. Bos, & Abresch. τίς γένωμαι; est consilii inopis. Aristides defensus contra Clar. Jebb. Aristides iterum defensus, χώρα τῆς Φωνῆς exposita. Aristides Oratione in Minervam explicatus. Εφαψαι λόγῳ ibid. αἱ γόνοι τῷ Θεῷ. Discrepantia generis Adiectivi & Substantivi. Αναπνεῖν εἰς Δία explicatum. Locus Aristidis obscurus tentatus, & expositus contra Vir. Cl. Memorabilis Aristidis locus expositus contra Vir. Cl. Νόμος hic Lex est, non Præfectura.

Minerva armorum disciplinam tradidit Atheniensibus & Aegyptiis.

Aristides defensus. Nominativus absolutus etiam sequente

Dativo. Aristides expositus.

ARISTIDES Hymno in Jovem circa initium: Καί τοι πρὸς αὐτῷ γινόμενος, εἴ τι ἔχω τις γένωμαι. Canferus vertit: *Enim vero postquam in rem præsentem veni, omnino, quid agam nescio.* Displi-

cet ea versio Lamberto Bos *Animadvers. in Script. Græcos* Cap. XVI. p. 70. qui vertit: *Licet, quum id agerem*, (h.e. quum votum illud facerem) *quid egerim nesciam*. Sequitur nuperus Aristidis editor, ut & Cl. Abresch in *Miscell. Obs. Crit. Vol. V.* p. 227. At immerito, ut pūtem. Πρὸς αὐτῷ referri non potest ad votum, ejus enim in proxime præcedentibus nulla mentio apparet. Orationem quidem ipsam Aristides his verbis auspicatur: Τὰ δὲ κατ' εὐχὴν, ad illa tamen τὸ πρὸς αὐτῷ minime quadrat. Nempe πρὸς αὐτῷ pertinet ad τῷ τε λόγῳ, *præsentem orationem*, quod propius præcescit, locus autem melius vertitur: *quanquam cum in illa* (scil. oratione elaboranda) *sim, nescio quid faciam*. Consilii nempe inops hærebat, ut e contextu apparet, quomodo votum de oratione in laudem Jovis elaboranda, in periculo maris, cum vix mentis esset compos, susceptum exsolveret, rei pondus & difficultatem, cum ad se rediisset, manumque operi admovisset, expertus. Τίς γένωμαι est consilii inopis & de exitu anxii. Lucianus *Dialog. Meretr.* p. 538. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἢ γῆ καταπίοι;

Quæ apud *ARISTIDEM* sequuntur: Ἀλλὰ νῦν μοι δοκῶ καὶ σφόδρα μανθάνειν, ὥς τελέως ἄρα ἐκινδύνευον, καὶ ἐκ ἐν ἑμαυτῷ ἦν ὑπὸ τῆς θαλάττης, κατὰ τοιούτων εὐχόμενος, satis recte vertuntur: *Quin, aut Equidem, nunc demum re vera cognosco, me in summo versatum esse discrimine, nec fuisse præ tempestate mentis compotem, qui talia voverim*. Οὐκ ἐν ἑμαυτῷ ἦν, *non eram apud me*, ejus est, qui exiit e potestate mentis, consilii &

& rationis inops. Alciphron Lib. 3. epist. 1. p. 274. Οὐκ ἐτ' εἰμὶ ἐν ἑμαυτῇ, quod sequens epistola exponit per ἀληθῶς ἐξέσης. Contra de eo, qui ad se rediit, & resipuit, Xenophon de *Exped. Cyri* p. 258. dixit, ἐν ἑαυτῷ γινόμενος, ut & Polybius Lib. I. c. 49. Plutarchus de *seva Numinis vindicta*: Παρ' ἑαυτῷ γενόμενος p. 563. Heliodorus Lib. II. p. 68. εἰς ἑαυτὸν γενόμενος. Terentius *Andria* Act. 5. Sc. 4. v. 34. *Vix sum APUD ME: ita animus commotus est metu.* sic & Hecyra Act. 4. Sc. 4. v. 85.

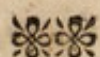
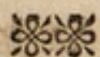
ARISTIDES l. c. p. 2. edit. Oxon. Πόθεν ἀρχόμεθα; τί τολμήσομεν εἰπεῖν περὶ Διός; Cl. Jebb in notula subiecta mavult ἀρχόμεθα, ut mox τολμήσομεν, probante Viro docto in *Miscell. Obs.* l. c. Sed tueri omnino τὸ ἀρχόμεθα suum locum potest: consimili modo Lucianus *Dialogis Meretr.* p. 538. dixit τί ποιῶ; sequi itidem potest τολμήσομεν, quamvis præcesserit τὸ ποιῶ, salvis Græcæ linguæ rationibus. Sic diversa tempora idem Aristides junxit initio *Monodias in Smyrnam.* Ω Ζεῦ τί χρήσωμαι; πότερον σιωπῶ. plura congeffit ad Thucydidis Lib. 2. cap. 43. p. 125. Dukerus.

ARISTIDES l. c. p. 6. Jovem Δία appellari docet, quod auctor & causa omnium rerum, omniaque δι' αὐτὸν essent. Ζεὺς μὲν γὰρ, ὅτι ζωῆς τε καὶ θείας ἐκάστοις ἐστὶν αἰτίας, κέκληται ἡμῖν, addit, αὐτοῖς δὲ καθὼς αἰτιώμενοι τινὰς ὀνομαζόμεν, κατὰ ταύτην τὴν χώραν τῆς Φωνῆς, ὁμώνυμον αὐτὸν ἐποιήσαμεν τῷ τῆς αἰτίας ὀνόματι Δία προσαγορεύσαντες. Emendare hunc locum conatur Editor Oxoniensis, qui pro χώραν τῆς Φωνῆς

mavult *χρῆσιν* vel *χρήσιν*, Vir autem doctus in *Miscell. Obs.* l. c. p. 232. in phrasi *χώρα τῆς Φωνῆς* fluctuat, modo vertens proprietatem linguæ, uti diceretur *ἐπιχώριος vernacula lingua*; modo conceptaculum seu continentia linguæ, quod, quid hic significet, me videre non posse fateor. Pro *τινός* itidem legit *τινός*, refertque ad Jovem, atque vertit: & rursus quatenus ei causam alicujus rei attribuentes vocamus.

Non putem, Æsculapio hic opus esse, dummodo verba rectius accipiantur, & vertatur: Deinde, quemadmodum nonnullos a causa illis adscripta nominamus, secundum hanc rationem linguæ, causæ efficienti cognominem eum facimus, *Δία* appellantes, quoniam per eum sunt omnia δι' αὐτοῦ ἅπαντα. *Τινός* servari debet ob situm ordinemque verborum. *Χώραν* autem *Φωνῆς*, locum, regionem & sedem linguæ, appellat indolem, ingenium & rationem linguæ, hic a causâ efficiente nomina imponentis. Simili sensu usurpasse *χώραν λόγος* videtur *Orat. in Minervam* p. 12. *ἔχέτω δὲ χώραν διτλὴν τῷ λόγῳ*, habeat duplicem rationem.

ARISTIDES Orat. in Minervam initio: *Σὺ δὲ ὦ δέσποινα Ἀθηνᾶ, τήντε ἄλλην δίδος τύχην καὶ χάριν, καὶ τῷ παρόντος ΕΦΑΨΑΙ ΛΟΓΟΥ, τὰ τε Φανθέντα τέλει πρὸς τὴν ἀξίαν.* Obscurum est Viro docto *Miscell. Obs. Crit. Vol. V. p. 236.* utra lectio præferenda, utrum *ἐφαψαι λόγος*, quod in textu exstat, an infinitivus *ἄψασθαι*, quem MS. Baroccianum exhibet. hunc tandem præfert, sic tamen, ut *ἐφάψασθαι* exaretur; idem confirmat in *Addendis Vol. V. Tom. III. p. 101.* Scilicet

cet ἔφασαι activum, ut ajunt h. l. esse credidit: hinc addit, ex perpetuo Aristidis usu nonnisi ἄψασθαι & ἐφάψασθαι λόγῳ dici, quare ἐφάψαι suspectum esse deberet. Atqui nullam ego hic obscuritatem video: ἔφασαι est Imperativus Medii, ut ἄψασθαι & ἐφάψασθαι Infinitivi sunt Medii. Imperativum illud autem hic omnino præferendum censeo, quandoquidem Imperativi antecedunt τὸ ἔφασαι, & sequuntur, & preces concipiuntur, quæ Imperativo efferri solent, h. m. *Tu vero, Domina Minerva, cum aliam fortunam & gratiam da, tum præsentem orationem capeffe*, h. e. *suscipe, adjuva, & somnia perfice!* Tales fere preces in fine Orationis repetit: Δίδε δὲ ἀνδρὶν Φρονεῖν καὶ λέγειν, & initio Orationis in Jovem precatur: τῷ τε λόγῳ ἐπάρκεσον καὶ παράπεμψον, quod idem est atque hic ἔφασαι λόγῳ. Diis itidem homo supersticiosissimus non modo mandatum & argumentum orationum tribuit, sed & elaborationem & recitationem, vide initium orationis in *Asclepiadas* p. 4. & in *Sarapin* p. 50. 51. præsentem etiam sibi dicentii Deos adesse, vanissime gloriatur, vide in *Æsculapium* fine.

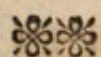
ARISTIDES *ibid*: *Omnia præclara sunt apud Minervam & e Minerva*, ἐν δὲ τοῖς ἀξιολογώτατον αἱ ΓΟΝΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, vulgo exstabat εἶναι τῆς Θεᾶς, κεφάλαιον μὲν ἔν ἐπεῖν, ὅτι τῶ πάντων δημιουργὸς καὶ βασιλέως παῖς ἐστὶ, μόνῃ δὲ μόνῳ. Recte pro εἶναι τῆς Θεᾶς Oxoniensis e MS. edidisse videtur γοναί, ac τῆς e priorē scriptura conservare mavult Vir doctus *Misc. Obs.* l. c. vertitque *Deæ nativitas*, cum incommode in Oxoniensi ad Jovem relatum vertatur *Dei partus*. Qua quidem in re

parum difficultatis video, siquidem αἱ γοναὶ etiam de *nativitate & natalibus* occurrit *hac Orat.* p. 13. αὕτη δὲ τῇ Ἀρτέμιδι λοχία ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΓΟΝΑΣ ἢ Θεὸς γεγένηται. Et *monodia in Smyrnam* p. 260. Tom. I. Ομήρου γοναὶ *Homeri natales*. Lucianus de *Saltatione* τὰς Διὸς γονὰς p. 814. Ἀφροδίτης γονὰς p. 801. ut apud Philostratum *Icon.* Lib. I. Cap. XXVI. p. 800. ΕΡΜΟΥ ΓΟΝΑΙ occurrunt, & ΑΘΗΝΑΣ ΓΟΝΑΙ *ibid.* Lib. II. cap. 27. p. 852. Aristides tamen γοναὶ etiam Jovi tribuit significatione *partus. Orat. in Bacchum* p. 29. αὐτὸς δὲ ἀναλαβὼν ΤΑΣ ΑΥΤΟΥ ΓΟΝΑΣ, ἐρράψάμενος τῷ μηρῷ ἐφόρει δέκα μῆνας, *ipse vero partum suum femori insutum decem menses gestavit.* & *Orat. in Herculem* p. 31. βεβλόμενος τῆς αὐτῆς Φύσεως ὅτι πλεῖστον καὶ ἀκριβέστατον εἰς ΤΑΣ ΓΟΝΑΣ καταθέσθαι. Apud Euripidem *Medea* v. 1136. filii e Medea geniti: indicantur.

Ἐπεὶ τέκνων σὼν ἦλθε δίπλυχος γόνη.

Igitur, cum hic de partu & foetu Jovis sermo sit, Minervam e capite in lucem edentis, atque continuo non modo sequatur, ὅτι τῆ πάντων δημιουργῆ καὶ βασιλέως παῖς ἐστὶ, verum etiam, αὐτὸς ἐξ αὐτῆς γεννᾷ τὸ καὶ τίπτει τὴν Θεόν, κ. τ. λ. recte dici existimem Αἱ ΓΟΝΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Sine ratione tamen idem Vir doctus in verbis Aristidis *Orat. in Jovem* p. 6. Ζεὺς ἔπεμπεν εἰς τὰς ἀνθρώπους Ἀιδῶ καὶ Δίκην μετὰ τῶν ἄλλων Θεῶν, ΕΠΙΜΕΛΗΣΟΜΕΝΟΥΣ ἀνθρώπων, καὶ φυλάσσοντας αὐτοῖς τὸν βίον, *Syllepsin generis videre sibi videtur, qua vix audaciorum alibi observes*: Idem enim est, atque si scriptum esset, Ἀιδῶ καὶ Δίκην καὶ τὰς ἄλλας Θεάς.

In utraque autem lingua genus masculinum dignius cense-
tur foeminino, ut Grammatici loqui solent. Attici præfer-
tim ejusmodi constructiones amant, ut a Viris doctis abun-
de ostensum, vide etiam Interpretes ad *Thucydidem* Lib. II.
p. 127. & has *Observationes Criticas* Vol. III. p. 151. Pausanias
Lib. IV. p. 356. Πύργον δὲ καὶ ΕΠΑΛΞΕΙΣ εἰσὶν ΕΝΩ-
ΚΟΔΟΜΗΜΕΝΟΙ. Apud Deos itidem Masculinum
prævalet præ Foeminino : unde etiam Deæ appellantur Θεοὶ,
atque sub eo genere comprehenduntur. Ex eadem ratione
Dii Deæque Θεοὶ μεγάλοι, μέγιστοι, συμμαχικοὶ, σωτῆρες, apud
auctores & in marmoribus litteratis occurrunt, vide Grute-
rum f. 1083. 5. Ipse Vir doctus Herodotum attulit Lib. VIII.
cap. XI. ἔχοντες περὶ ἐσωτῆς δύο ΘΕΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ
Πειθῶ τε καὶ Ανάγκη. Photius in *Bibliotheca* e Procli *Chresto-*
mathia p. 990. Χαρισηρία ἀποδιδῶς ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΔΙΟΝΥΣΩΙ,
ΟΙ αὐτῷ ἐφάνησαν.

Latini eandem audaciam, quæ aliis elegantia & venu-
stus loquendi videretur, imitantur : Ovidius *Lib. 4. Fast. v. 54.*

ILIA CUM LAUSO de Numitore SATI.

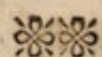
Sallustius *Lib. 3. Hist. p. 965. DUX* hostium *C. Herennius*
CUM URBE VALENTIA & exercitu *DELETI*, quam
Latinitatem plurimis exemplis firmavit Cortius ad Catilinam
Sallustii cap. 43. Livius Lib. 42. 20. *TAURUM* cum quin-
que *VACCIS* uno ictu fulminis *EXANIMATOS*, plura post
Gronovium affert ad Liv. L. 21. cap. 60. Cl. Drakenborch.

ARISTI-

ARISTIDES ibidem p. 10. de Minervæ cum Jove ar-
 ctissima conjunctione: Ἀεὶ πάρεσί τε καὶ συνδιαίταται, καθάπερ
 συμπεφυκῖα, ANAINEI TE EIS AYTON, καὶ σύνεσι μόνῃ
 μόνῳ. Offendunt verba ἀναπνεῖ εἰς αὐτὸν Editorem Anglum,
 qui mallet ἀναπαύει, quod merito quidem repudiat Vir do-
 ctus in *Miscell. Obs.* l. c. p. 238. sed dubitanter admodum &
 mirifice exponit, *sufflando ad eum spiritum ducit.*

Retineri posse videtur ἀναπνεῖ εἰς αὐτὸν, *respirat in eum*,
 scil. Jovem, cum quo tam arcte Minerva conjuncta sit, ut
 arctius non possit, ex eo scilicet vitam habens, in eoque
 manens. Ut enim ceteri mortales respirant in aërem se am-
 bientem, εἰς τὸν αἶρα ἀναπνέομεν Polux Lib. 2. cap. 4. n. 76.
 e quo spiritum quoque ducunt: sic in Jovem Minerva, συμ-
 πέφυκῖα, quæque patrem, ut modo dixerat, nunquam re-
 linquere posset, sed, quod notandum, *semper in Jove mane-
 ret.* Ita Proclus in Timæum Lib. I. p. 51. *Omnes eam Theo-
 logi vocant Ἀθηνᾶν, ὡς μὲν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς Πατρὸς τιττομένην
 καὶ ἐν αὐτῷ μένουσαν.* Fieri igitur non poterat, quin Miner-
 va, cum in Jove patre esset, etiam *in eo & in eum respiraret:*
 præsertim si meminerimus, Jovem sæpe pro æthere & dio
 sumi.

Alias leviori ratione locus emendari posse videretur,
 expuncto nimirum εἰς, ut esset ἀναπνεῖ αὐτὸν, *spirat Jovem*,
 ut Philostratus dixit *Icon.* Lib. II. p. 810. δοκεῖ δέ μοι καὶ Σα-
 πφῆς τι ἀναπνεῖν. Idem *de vitis Sophistar.* Lib. I. p. 515. μηδὲν
 ἀπ' αὐτοσχεδίς γλώττης ἀναπνέοντες. Heliodorus Lib. II. p. 92.

ἀνέπνευσε τὴν Φυγὴν, *respirabat fugam*. Idem Lib. I. p. 124. τὸν αἶρα εἰσπνεῖν, quod ad ante dicta potius pertinet.

Jam ostendi idoneis argumentis in *Observat.* meis ad Joh. V. 19. Profanos recentiores, & Aristidem maxime, ea Diis suis & Minervæ in primis tribuere, quæ de Christo, Dei Filio, Christianos prædicare audirent; quod & suboluisse nunc tandem video Cl. Jebbio, Aristidis nuperrimo editori p. 534. Verba autem hæc, ἀναπνεῖ εἰς αὐτὸν, pertinere ad Joh. VI. 57. putavi, ubi Christus dicit: Εγὼ ζῶ διὰ τὸν Πατέρα, cujus observationis me nondum poenitet; locum Procli autem ante citatum referrem ad Joh. XV. 40. Nero apud Dionem ad matrem Agrippinam, ἐν γὰρ σοὶ καὶ ἐγὼ ζῶ, καὶ διὰ σε βασιλεύω Lib. 61. p. 695. conf. Act. 17. 28. Amantis etiam est vocabulum ἀναπνεῖν apud Pollucem Lib. 3. cap. 8. §. 68. qui vivere & spirare sine alio non potest, & in illo tantummodo vivere & spirare videtur.

ARISTIDES *ibid.* Οἷα δὲ ἐν αὐλῇ θαυματοποιῶν ἅμα τοῖς αὐτοῖς ὃ, τε Ζεὺς καὶ ἡ Θεὸς χρῆται. Locus revera est obscurus & corruptus, ut quoque judicavit Vir doctus *Miscell. Obs. cit.* qui vero respici putat ad præstigiatores seu circulatores in conviviis, voluptatis & convivarum exhilarandorum ergo, adhiberi solitos, atque αὐλὴν furni pro *triclinio*, vertitque: *Provsus ut in triclinio præstigmatricem artem exercens Jupiter simul atque Minerva iisdem armis utuntur.* Multa hic displicent. Jupiter & Minerva parum honorifice *præstigiatores* appellarentur, quos tamen hymnis & orationibus suis ornatissimos,

tissimos, & in coelum, ut ajunt, evectos Aristides cupit. Male etiam τὸ αὐλῇ sic simpliciter positum *triclinium* exponitur, idque præstigiatoribus in primis assignatur: perperam his etiam universis eadem arma tribuuntur.

Mihi initio quidem emendandum videbatur: Οἷα δὲ ἀν ἄλλῃ θαυμάσα ποιῶν, quæ autem ἔσ' alibi (præter bellum Homericum) *admiranda facit*, iisdem *mediis, instrumentis* utitur, ὅπλοις e præcedenti repetito: ita Oxoniensis e MS. legit pro θάυματα ποιῶν. - Apud Aristidem l. c. p. 14. κάλλη θαυμάσα Minervæ tribuuntur, & de Hercule p. 34. *Orat. in Eundem*, dicitur θαυμάσα οἷα ἐργάζεται.

Postea tamen ἐν αὐλῇ retinendum duxi, ita ut *coelum* designetur Jovis *aula*, ut Homerus coelum αὐλὴν appellavit, quem sequi se ea in re Aristides dicit *Oratione in Neptunum* p. 22. Καὶ τῷτ' ἐγὼ καὶ ἀρχεῖα Ποσειδῶνος καλῶ, καὶ βασιλείαν καὶ αὐλὴν. ὥσπερ Ὅμηρος τὴν Διὸς αὐλὴν ὠνόμασε καὶ ὀρμητήριον. ut Lucianus quoque *Pseudologista* p. 442. τὴν Διὸς αὐλὴν dixit. Minervæ potentiam summam esse in coelo & in terra, Aristides addit: κρότος τῆς Θεᾶς ἐν ἔρῳ καὶ γῇ, quæ & *angelis* imperet, immo *omnia opera cum Jove communia*, πάντων κεκοινώνηκε, confer Callimachi Hymnum in *Palladem* v. 132. 133. ibique Interpretes.

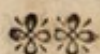
ARISTIDES l. c. p. 12. Ægyptios a Minerva armaturam edoctos dicit, cujus rei testimonium esset in ipsa Ægypto: Ἐστὶ γὰρ καὶ κατ' Αἴγυπτον Ἀθηναῖς νόμος ἱερὸς, ᾧ ταῦτα ἐννακείται. Vir doctus *Obs. Miscell. Crit.* l. c. p. 241. legit Νομὸς,

μὸς, & de *præfectura* Ægypti commentatur, uti etiam in Oxo-
nienſi vertitur, qualem tamen Minervæ ſacram fuiſſe, alibi
ſe legere non recordatur, forte intelligi deberet de Saitica,
de qua Strabo & Holſtenius ad *Stephanum Byzantinum*. Ha-
ctenus ille. Verum enimvero nec *Præfectura* illa Saitica di-
citur *Minervæ ſacra*. ſequentia etiam, ὃ ταῦτα ἀνακεῖται, cui
hæc tribuuntur, uti nullo ſenſu vertitur, ad *præfecturam* non
pertinent. Ariſtides aperte loquitur de νόμῳ ἱερῷ, *lege ſacra*
apud Ægyptios; atque omnino reſpicit ad *Platonis Timæum*
p. 524. 525. ubi Ægyptius ſacerdos Solonem docet, Minervam
ut alias leges, ſic militares & uſum armorum Ægyptiis
æque atque Athenienſibus tradidiſſe, & *lege* caviſſe, ut mili-
tes militaria duntaxat tractarent. En verba illius: Καὶ δὴ
τὸ μάχιμον γένος, ἤσθηſαί περ τῇδε, ἀπὸ πάντων τῶν γενῶν κεχω-
ριſμένον, οἷς ἔδεν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ΥΠΟ ΤΟΥ
ΝΟΜΟΥ προſετάχθῃ μέλειν. Ἐτι δὲ ἡ τῆς ὀπλίτεως αὐτῶν
ſχέſις ἀσπίδων καὶ δοράτων, οἷς ΗΜΕΙΣ ΠΡΩΤΟΙ ΤΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΩΠΛΙΣΜΕΘΑ, ΤΗΣ ΘΕΟΥ καθά-
περ ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις, παρ' ὑμῖν πρώτοις ΕΝΔΕΙΞΟΜΕΝΗΣ.
appone nunc verba apud Ariſtidem l. c. præcedentia, e Pla-
tonis fonte hauſta videbis, dicit enim ὀπλίζεται γὰρ καὶ ἵππεῖς
τῶν Αθηνᾶς ἐνρημάτων ἐς. διττὰ δὲ ἐνατέρη μαρτύρια, τῶν μὲν ὀπ-
λιτικῶν Αἰγύπτιοι μὲν τῶν κατὰ τὴν Ασίαν, οἱ δὲ ἐπάνουμοι τῆς
Θεᾶ, τῶν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης πρώτοι παραβαλλόμενοι τὴν ἀσπίδα.
Frequens itidem apud Platonem l. c. mentio fit *legum*, νόμων,
a Minerva, quæ apud Ægyptios Νηῖθ appellaretur, datarum;
F 2 quæ,

quæ, ut alia memoratu digna, in templis servarentur, Πάντα γεγραμμένα ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ σεσωσμένα, confer Proclum in *Timæum* p. 29 seqq. In Græcia etiam leges in templis ponebantur, vide Petiti *ad Leges Atticas præfationem*, & Dion. Chrysostomum *Orat.* 80. p. 667. Unde etiam Aristides eam armorum doctrinam, νόμον ἱερὸν, legem apud Ægyptios sacram, ad Minervam referri, aut ei dedicari dicit, ὥς ταῦτα ἀνακεῖται, qua hæc tribuuntur sc. Minervæ, quæ enim Diis tribuuntur & consecrantur, Θεοῖς dicuntur ἀνακείμενα Pollux Lib. I. cap. 20.

Fit νομὴ Σαῖτικὴ quidem mentio apud Platonem p. 524. cujus præcipua urbs esset Σαῖς, a Minerva condita, sed etiam, & sæpius quidem νόμος & νόμων legum Minervæ. Cur hic etiam præfecturæ meminisset Aristides, cum Ægyptiis in genere omnibus armorum usum legesque Minerva tradiderit? Si aliquid denique apud Aristidem innovandum esset, legerem pro νόμος, λόγος. De Saitica autem præfectura pervulgata sunt, quæ præter Herodotum & Plutarchum, Platonem & Proclum, etiam Philostratus habet *Epist. LXX. Apollonii* p. 406.

ARISTIDES I. c. ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ δὲ Ἐριχθονίᾳ νεώτερος, εἶη δ' αὖ καὶ ΤΟΥΤΩ τὰ μὲν σπέρματα παρὰ τῆς Δήμητρος· τὸ δὲ ἄρμα παρὰ τῆς Αθηνᾶς. Ad hæc Vir doctus I. c. p. 242. „Hæc ego sana præstare non ausim, quod si tamen „ contra opinionem sint, erit insigne ἀνόλκθον. Sana vero illa sunt, & satis vulgaris est in Græca lingua Nominativus ejus modi absolutus, quem etiam Pronomen sequitur tertio casu,

casu, uti Actor. Apost. VII. 40. Ο γὰρ ΜΩΣΗΣ ΟΥΤΟΣ, ὃς ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐκ οὐδαμὲν, τί γέγονεν ΑΥΤΩΙ. Sic Joh. XVII. 2. ubi plura ex utraque lingua *in Observationibus* attuli. Multa etiam afferunt Æliani Interpretes ad *Lib. 2. cap. II.* &c. Thucydidis item, & Cl. Taylor ad *Lyfiam*.

ARISTIDES p. 15. de Perseo, Minervæ beneficio servato: Αὐτὸν δ' ἀπαθῆ διαΦυγεῖν εἰς τέλος. ultima vertit Vir doctus l. c. *perpetuo*, additque: *ut fere semper εἰς τέλος sumi solet.* Haud putem, hæc probari posse: εἰς τέλος sæpissime significat *plane, perfecte, omni modo.* Aristides *Palinodia in Smyrnam* p. 264. ἔχ' οἶοντε ἀμόριος κακῶν εἰς τέλος διεξελθεῖν. *Lucianus somnio* p. 7. *ego tibi jam nota sum*, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλους μὲν πεπειρασται, plurimis exemplis Raphelius idem docuit ad *Luc. XVIII. 5.*

ARISTIDIS verba denique l. c. τὸ τῆς Αθηνᾶς μέρος ἢ Θεῶν ἀγορά, πάντ' ἐστὶ τὰ πράγματα, mire vertit postrema *Omnia reliqua*, cum sint *opera, res gestæ* Deorum. Ut enim maximas Minervæ partes in universa Deorum concione, sic & in rebus eorum gestis Aristides ea Oratione tribuerat, quæ Deos, e. gr. Herculem, in concilium Deorum produxerit, ei, ut & aliis ibidem memoratis, consilio & ope adfuerit, adeo, ut eorum opera suo quodam jure Minervæ adscribenda viderentur.

C A P U T VI.

In Xenophontis Ephesiæcis exponitur ὄρος ἡλικίας contra Vir. Doct. Pueri vaticinantes apud Apidem jam citati in Observat. meis. Proverbium ὡς εἶναι (κατὰ) Σάγγραν τὰ λεχθέντα. Arriani Epictetus defensus. Coma flava Achillis. Festi vexatissimus locus *Tacprocon* tentatus, contra Virorum doctorum conjecturas. Vindicatur Herodotus & explicatur contra D'Arnaud. τῇ ἡμέρῃ *die illa, certâ, statuta*. Herodotus iterum & tertium vindicatus, & expositus contra Eundem. Cadaveris Regis Scytharum circumgestatio, Xenophon explicatus contra Eundem. διῆγε.

XENOPHON *Ephesiæc. Erot. p. 65.* Εγὼς ἀληθινὸς ὄρον ἡλικίας εἶν' ἔχει. Casum ἡλικίας hic depravare venustatem sententiæ censet Vir doctus Vol. VI. *Obs. Miscell. Crit. p. 339.* legendum enim ἡλικίαν, *verus amor terminum non habet ætatem humanæ vitæ, sed ultra mortem durat.* Sed ob eam quidem venustatem manere casus ille potest. Idem enim est ὄρον ἡλικίας εἶν' ἔχει, terminum ætatis non habet, & terminum ætatem non habet, i. e. nulla ætate & temporibus circumscribitur. Pausanias *Corinthiacis Cap. XXXVII. p. 200.* εἰς τὸς εἰδέναι ἐξευρεῖν ἐδυνήθη ὄρον τῶ βάθους.

XENOPHON l. c. p. 69. Ὁ Θεὸς τοῖς βελομένοις μαντεύει. Ad h. l. Vir doctus l. c. p. 341. de Apidis oraculo & pueris vaticinantibus commentatur, atque Ælium, Plutarchum, Aristidem affert, quos ego eadem de re attuleram in *Observat. Tom. I. p. 94.* Ibidem etiam Æliani locum, ὡς εἶναι Σάγγραν τὰ λεχθέντα, restitui posse, κατὰ inserto ante Σάγγραν,

Σάγγραν, significaveram; Vir autem modo memoratus pluribus verbis infertis sic locum complet: Ὡς εἶναι ἁληθέσσερα τῶν ἐπὶ Σάγγρα τὰ λεχθέντα. Ego, quamvis noverim, ita plenius efferri proverbium apud Suidam, Strabonem Lib. VI. p. 400. & Ciceronem de *Natura Deorum* cap. XV. tamen apud Ælium tot verbis opus esse non existimem: cum non modo brevius idem proverbium efferri queat, εἶναι κατὰ Σάγγρα τὰ λεχθέντα, verum etiam certissima illa apud Sagram credita fuerint, ut ex Historicis constat, & ex Suida l. c. Κατὰ *similitudinem* notat, ut apud Lucianum *Baccho* p. 364. Συνετα μέν τοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ ΚΑΤΑ ΤΟΝ Ὁμήρου ἐκεῖνον ΠΗΤΟΡΑ. Idem *Lexiphanē* p. 835. ΚΑΤΑ ΤΟΝ Μνησάρχου ΤΟΝ ΣΑΜΙΟΝ σιωπὴν καὶ γλωτταγίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. & *Pseudologista* p. 435. κατὰ τὸν Αἰσάπην κολοῖόν. Ex puerorum puellarumve fortuitis vocibus etiam Romani omina & oracula captare solebant: ut Paulus Æmilius, cum bellum ei cum Rege Perse obtigisset, filiola Tertia dicente, *Persa periit; tum ille arctius puellam complexus, ACCIPIO OMEN*, inquit. *Cicero* Lib. I. *Divinat.* Cap. XLVI. *Valer. Maximus* Lib. I. Cap. IV. ubi & alia. De Apidis autem Oraculo Lucianus quoque *Deorum Concilio*, ὁ μεμφίτης ἔτος ταῦρος ὁ ποιμήλος, προσκυνεῖται, καὶ ΧΡΑ, ΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΑΣ ΕΧΕΙ. p. 713. vide etiam Ammianum Marcellinum Lib. 22. cap. 14. & Diogenem Laërtium Lib. 8. §. 91.

ARRIANI EPICTETUS Lib. IV. c. 24. p. 255. Homini crines pulcerrimos iactanti, Ἄλλα καὶ κόσμιον κομψὸν ἔχω, respond.

spondet: Ὁ δὲ Ἀχιλλεύς ΟΥ ΚΑΛΛΙΟΝ καὶ ξανθόν; καὶ ἔκ
 ἐντένιζεν αὐτὸ κομψῶς, εἰδὲ ἐπλασσεύ. Male posteriora Inter-
 pres: *Eamque & pexuit eleganter & comfit*, cum negativa in
 Græco sit, vertendumque: *Nec eam tamen pexuit*. Recte pri-
 us monitum a Viro docto Vol. IX. Obs. Miscell. Crit. 380.
 Hic tamen sine ratione ὁ κάλλιον mendo laborare putat, &
 confidenter substituit χρυσῶ κάλλιον. Sanus autem re vera
 est & integer locus: *Achilles autem nonne habuit pulcriorem*
comam & flavam? Notum enim est, *flavam comam* antiquis
 maxime commendatam & pulcerrimam creditam fuisse, vide
 Viros doctos, qui de *Coma* scripserunt. Hesychius ξανθὴ ex-
 ponit καλὴν, quo sensu sæpius apud Homerum occurrit. Fuit
 quoque, Homero teste, Achilli *coma flava*, unde ξανθὸς Ἀ-
 χιλλεύς, *Iliade* ψ. v. 141. adde Pindarum *Nemea* 3. v. 75. &
 Dionem Chrysostomum *Orat.* 21. p. 273. FLAVVS ACHIL-
 LES audit apud Claudianum IV. *Consul. Honorii* v. 558. Co-
 mæ ille autem curam neglexit, vide Philostratum *Lib. IV.*
Vita Apollon. Cap. XVI. Ξανθὸς denique & χρύσιος aureus,
 idem color erat: unde Achilli ξανθῶ tribuit Philostratus *He-*
roic. p. 733. κομὴν χρυσῶ ἡδύω, & *Lib. II. Icon.* p. 817. unum per
 alterum exponit, ξανθὸν μὲν καὶ χρυσῶ πέρα τὸ ἀτακτὲς τῆς
 κόμης. Broekhusius *ad Tibullum Lib. 1. Eleg. 6. v. 8. flavos cri-*
nes & aureos eisdem fuisse docet. Οὐδὲ ἐπλασσεύ rectius La-
 tine vertitur *finxit*. Sic dixit Phædrus *Lib. 2. Fab. 2.*

Quum se putaret FINGI cura mulierum,
Calvus repente factus est.

ubi plura Interpretes. Græcum verbum eadem de re alibi adhibuit idem Arrianus, Lib. 4. cap. II. p. 422. *Juvenem initio accedere ad me malo πεπλασμένον fictum, quam capillis disturbatis & sordidum.* Elegantiorum olim erat flexus ad pectinem capillus, quod Adriano tribuit Spartianus cap. 26. hoc est ἐκτενισμένος ut recte Salmasius interpretatur. Euripides *Electra* v. 527 χόιτης — πλόκος, v. 529. Ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυς, *cirrus comæ crebro pectine femineus.* Achillem olim Thetis mater sic fingere volebat apud Statium *Achilleidos* Lib. 1. v. 328.

Et implexus CERTO DOMAT ORDINE CRINES.

Idem v. 162. Achilli tribuit flavam & auream comam:

FULVOQUE nitet COMA GRATIOR AURO.

Perinde atque Philostratus modo citatus Achilli adscribebat comam ξανθὴν καὶ χρύσεα ἡδίω.

FESTUS habet vexatissimum locum in *TACPOCON*, aut *Tapocon*, ubi ita: *Tapocon soliti sunt appellare Græci genus scribendi deorsum versus, ut nunc dextrorsum scribimus, ubi Oedipode opus esse pronunciavit Scaliger.* Non esse Syriacam aut Hebræam vocem, ut nonnulli volunt, inde patet, quod *Græcos* id genus scribendi sic appellare, *Festus* dicit: Græcum itaque sit necesse est *Tapocon*. Petitus mire emendaverat τὰ ὑπὸ ὀφθαλμοῦ, *quæ sub oculum*, quod merito repudiat *Salvinus*, qui forte scribendum subjicit τὸ ἀποτόν, unde *exarare* esset, a sulco recta deorsum ducto Vol. IV. *Miscell. Obs. Crit.* p. 258. Id vero scribendi genus Græci vocabant βεσποφιδόν, uti id, quod deorsum columnæ instar ducebatur,

κιονηδὸν. Ex qua ratione nec Croji expositio cap. 9. Observ-
 quamvis suo aliorumque præconio commendata, consistere
 potest, legentis τὰ aut τὸ ἐπ' ὄρχον *instar arborum in virida-*
rio à summo ad imum: quasi arbores duntaxat à summo ad
 imum dispositæ essent, nec ad dextram versus sinistram, &
 vice versa. Alius Vir doctus Vol. IX. *Obs. cit.* p. 380. sic
 emendat, ut Latinas literas majores ΤΑΡΟCON Græce le-
 gat τ' ἀκροσόν, idque convertat in τ' ἀκρότον, hoc denique in
 τ' ἀκρότονον, eo quod tachygraphi ὄν præcedens sæpius omit-
 tere, & per literam transversam τῶ ὄν sequenti super im-
 ponere soleant. At, etiamsi ea, quæ hic de scripturæ muta-
 tione afferuntur, omnia largirer: inde tamen non sequere-
 tur, τὸ ἀκρότονον significasse, aut significare posse genus scri-
 bendi a Festo indicatum, ἀκρότονον potius genus scribendi *sur-*
sum versus, quam *deorsum* significaret. Nuperrime Cl. Wesse-
 lingus ad Petiti *Leges Atticas* p. 179. scriptura vulgata valere
 iussa πυργηδὸν aut κιονηδὸν substituit, merito tamen addidit:
præstat manum abstinere, audaciorem nempe.

Cum in Festo Ταρποcon aut Ταρποcon legatur, majoribus
 literis scriptum & Græce lectum, erit ΤΑΙΡΟΚΟΝ aut
 ΤΑΙΡΟCON, ex quo satis facili mutatione facerem ΤΑΠ-
 ΡΟΒΑΝ, aut ΤΑΠΡΟΒΟΝ cum Β & Κ sæpius eodem fere
 modo scribantur: atque explicata tachygraphia ante memo-
 rata legerem ΤΑΠΡΟΒΑΝΟΝ aut ΤΑΠΡΟΒΑΝΙΚΟΝ,
genus scribendi Taprobanis usitatum, Taprobanum aut Tapro-
 banicum. Taprobanitæ enim deorsum scribebant, Diodoro
 Siculo

Siculo auctore luculentissimo Lib. II. p. 139. 140. Γράφουσι
 δὲ τὰς σίχας ἐκ τοῦ πλάγιον ἐκτείνοντες, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ'
 ἄνωθεν καὶ κάτω καταγράφοντες εἰς ὄρθιον, *scribunt autem versus non
 in transversum uti nos*, (ut nunc dextrorsum scribimus, Fe-
 stus dicit) *sed deorsum versus linea recta*. Solent autem libra-
 rii, immo & veteres editiones per compendium scribendi
 medias literas & syllabas omittere. Sic ἄνθρωποι pro Φιλάνθρωπος, vide Perizonium *ad Lib.
 Æliani V. cap. 26. & Lib. II. cap. 33.* qui & *Lib. XII. cap. 16.*
 Ἀντίπας per compendium scriptum affert pro Ἀντιπάτρος. Ta-
 probana autem veteribus omnes fere Indorum regiones
 complectebatur, qui tali scripturæ genere adhuc utuntur.
 Vir nobilissimus Joseph. de Bimard la Bastie Baro montis
 Seleuci *Notis ad marmor* scriptura Græca antiquissima βεσσο-
 Φηδὸν dicta insigne, quibus frontem *Novi Thesauri Inscriptionum*
 Muratorii exornavit, triplicem vetustissimorum Græcorum
 scripturæ modum statuit, antequam præsens, qui lineas à
 sinistris ad dextram deducit invalesceret: primum scribendi a
 dextra ad lævam à Phoenicibus acceptum, alterum scribendi
 in orbem, quod scripturæ genus Iphiti discus exhibuisset
 Pausania teste *Eliac. prion*, c. 20. p. 427. tertium βεσσοΦηδὸν.
 De primo & ultimo scribendi genere dubium non est: pri-
 mum illud Etruscis præsertim erat familiare, uti plurimis
 monumentis docet Cl. Gori in splendido illo *Museo Etrusco*
 idque non à Phoenicibus modo, sed cum primis ab Ægy-
 ptiis ad Etruscos dimanasse scribit p. 405. *Tom. II. Scriptu-*
G 2
ram

ram $\beta\alpha\varsigma\epsilon\phi\omicron\eta\delta\omicron\nu$ dictam præter Bochartum & Montfauconium in *Palæographia Græca*, Cel. Edmundus Chishull doctissimo commentario illustravit in *Antiquitatibus Asiaticis* ad inscriptionem Sigæam $\beta\alpha\varsigma\epsilon\phi\omicron\eta\delta\omicron\nu$ exaratam; sed scripturam in orbem peculiare genus constituiſſe cum duobus jam memoratis comparandum, pace Viri Magni negaverim. Ex hac ratione, quod discus ille rotundus aliud scribendi genus vix permetteret, niſi orbiculare, quo commodius totus conſcribi & plura inſcripta complecti poſſet. Hinc non modo apud vetuſtiſſimos, ſed omnium temporum Græcos & Romanos univerſasque gentes in *numis* rotundæ inſcriptiones apparent; in *parmis* ititem *ſcutis* & *clypeis* in *Novo illo Muratorii Theſauro*, vide Tom. II. p. 912 - 920. Tom. III. p. 1753. & alibi ſæpius: inde tamen ſingulare quoddam ſcribendi genus nemo jure elicuerit, præſertim cum hic quoque ſcriptura ipſa à ſiniſtra ad dextram pergat. Quin etiam *quadrata Scriptura* apud Muratorium extat in tabula quadrata, quæ omnia ejus latera occupat Tom. II. p. 993. & *triangularis* Tom. 3. p. 1432. Immo & litteræ $\nu\omicron\upsilon\eta\delta\omicron\nu$ ſcriptæ comparent p. 1015. verba exhibentes *Volaterræ XV. Kalendas Septembris* propterea nemo tamen apud Romanos eundem ſcribendi morem viguiſſe dixerit, atque apud Taprobanos & Indos. ſæpe ob ſpatium ab aliis figuris occupatum conſuetum ſcribendi genus exulat. Sæpe luſus eſt ingenii & ſcriptionis &c.

Doctiſſimus d'Arnaud in *Specimine Animadverſionum Criticarum in Scriptores Græcos* cap. 29. Herodoti locum *Lib. I.*

cap. 47. obscurum & corruptum judicat, ubi Croesum oracula tentantem Lydis ad oracula ablegatis præcepisse dicit, *ἐπ' ἧς ἂν ἡμέρης ὁρμηθέωσιν ἐκ Σαρδίων, ἀπὸ ταύτης ἡμερολογέοντας τὸν λοιπὸν χρόνον ἕκαστον, ΘΗ ΗΜΕΡΗΙ χρῆσθαι τοῖσι χρησίοισι.* Vertitur: *ut qua die proficiscerentur ex Sardibus, ab ea reliquum tempus per quemlibet diem supputantes, quique ista die oraculis uterentur.* In hac τῇ ἡμέρῃ versione ista die nullum sensum videt Vir doctus, quod Herodotus nullum antea diem descripsisset, quare pro τῇ legit μὴ, hac sententia: *ut ab ea die, in qua exivissent Sardibus, reliquum tempus per dies supputantes, singuli una eademque die oracula citarent.* Sed sic quidem nulla emendatione opus fore existimem, cum τῇ ἡμέρῃ, quod extat, optimo jure verti possit *eadem die*, τῇ hic esset ταύτῃ, ut toties; aut articulum τῇ hic potius putem positum ὀριστικῶς καὶ ἐμφατικῶς die illa, quam legatis nempe Croesus clanculum statuerat, ut eo minus aliquid ad oracula eorumve præsides emanaret. Hinc eam diem Herodotus mox cap. 48. appellat τὴν κυρίην τῶν ἡμερῶν, numero iterum ex eadem ratione suppresso. Articulum autem ὀριστικῶς, δεικτικῶς, ἐμφατικῶς sumi, vel e rudimentis Græcæ linguæ constat; sic mox, ἐν τῇσι ταφῇσι *ad sepulcra illa* ante descripta, ut statim videbimus.

Facere non possum, quin hujus ad oracula ablegationis occasione, quamvis modeste, notem insignem hallucinationem Cl. Muratorii *Tom. II. Inscript. p. 587.* ubi hanc inscriptionem

nem affert Delphis extantem in Amphitheatro, e schedis
suis & Cyriaci Anconitani :

ΟΙΔΑ Δ' ΕΓΩ ΨΑΜΟΥ Τ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΚΑΙ
ΜΕΤΡΑ ΘΑΛΑΣΣΗΣ
ΚΑΙ ΚΩΦΟΥ ΣΥΝΙΗΜΙ ΚΑΙ ΟΥ ΦΩΝΕΥΝ-
ΤΟΣ ΑΚΟΥΩ
ΟΔΜΗ Μ' ΕΣ ΦΡΕΝΑΣ ΗΛΘΕ ΚΡΑΤΕΙΡΗ
ΟΙΑ ΧΕΛΩΝΗΣ
ΕΨΟΜΕΝΗΣ ΕΝ ΧΑΛΚΟΙ ΑΜ' ΑΡΝΕΙΟΣΙ-
ΚΡΕΕΣΙΝ
Η ΧΑΛΚΟΣ ΜΕΝ ΥΠΕΣΤΡΩΤΑΙ ΧΑΛ-
ΚΟΝ Δ' ΕΠΙΕΣΤΑΙ.

Ad hæc Cl. Muratorius subjicit: *Quid sibi velint ARCANA
HÆC MYSTERIA, & sintne lusus, an aliquid serii, illis qui ta-
libus delectantur perpendendum relinquo.* Mirum vero est, me-
moriæ doctissimo Viro non suppeditasse Responsum illud
Oraculi Delphici ad percontatorem a Croeso submissum, quod
integrum extat apud Herodotum l. c. unde Muratoriana
inscriptio corrupta & versio emendari facili negotio queat.

Idem doct. D'Arnaud *cap. 30. p. 164.* lacunam in Herodoto
Lib. IV. cap. 71. offendit, ubi Scythas Regis defuncti cada-
ver in plauastro ad omnes ordine subiectas gentes circum-
ferre docet, ἐνθεῦτεν δὲ κορίζουσι ἐν ἀμάξῃ τὸν νέκυν τῷ βασιλέως
εἰς ἄλλο ἔθνος τῶν ἄρχουσιν οἱ δὲ σφὶ ἐπονται, ΕΣ ΤΟΥΣ
ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΗΛΘΟΝ, postrema vertuntur: *quæ ipsos comi-
tatur ad eos, unde primum venerant.* Hæc sensu carere, nihil-
que

que absurdius esse Vir doctus ait, quam Scythas sic dici continuo ad priorem gentem reverbos, ubi regium cadaver ad unam alteramve gentem portassent. Ei excidisse quædam ex Herodoti verbis videntur, ita forsân resarcienda, οἱ δὲ σφὶ ἔπονται, ΩΣ Οἱ ἐς τὰς πρότερον ἦλθον, *hi vero istos sequuntur, ut illi, ad quos antea venerant.* At vero nulla hic fartura opus, dummodo vertas, ut clarissime patet: *Hi vero istos sequuntur ad (eos ad) quos primos, ad quoscunque primo, pervenerint, sic, ut cadaver illi comitati fuerint usque ad eos, quos digressi priores & primos invenirent.*

Sequentia apud Herodotum l. c. Ἐπεὰν τὲ πάντας περιέλθωσι τὸν νέκυν κομίζοντες, ἐν Γέρροισι ἔσχατα κατοικημένοις εἰσὶ τῶν ἔθνων τῶν ἀρχασι, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, Vir doctus mirum in modum turbata esse, neque ullum ex iis sensum extundi posse existimat, adeo, ut ea emaculare sibi nimis arduum & felicioribus ingeniis relinquendum videatur, intra veniæ spem tamen legendum conjicit pro καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, καὶ ἐν τοῖσι ταφαῖς εἰσὶ, hac loci sententia: *Postquam vero omnes adierunt cadaver gestantes, ad Gerrhos deveniunt, ultimos gentium, quibus imperant, & apud illos sunt sepulcra.* Mihi non adeo locus turbatus videtur, dummodo comma post κομίζοντες tollas, & εἰσὶ, mente saltem, cum κομίζοντες jungas, vertasque: *Postquam vero omnes circumiverint, cadaver Regis gestant ad Gerrhos gentium subiectarum extremos, atque ad illa sepulcra, Regum puta, quæ apud Gerrhos esse Herodotus diserte*

ferte docuerat cap. 71. Ταῦτα δὲ τῶν βασιλέων ἐν Γέρροις εἰσι.
Poni autem ἐν pro εἰς, notissimum est.

Idem vir doctus cap. 31. male XENOPHONTEM interpretatur *de Expedit. Cyri Lib. I. cap. 2. §. II. p. 246. Militibus stipendium trimestre & majus debebatur, qui sæpius illud postulatum ad portas aderant, ὁ δὲ ΕΛΠΙΔΑΣ ΛΕΓΩΝ ΔΙΗΓΕ, καὶ δῆλος ἦν ἀνιώμενος*. Vertit Leunclavius: *Cyrus autem adjuvantes nonnisi spe proposita consolabatur, neque sollicitudinem animi dissimulare poterat*. Lapsus hic haud dubie magnum alioquin Interpretem vir doctus putat, cum διάγειν hic esset *ducere, fallere*; quem ego vero potius lapsus esse video. Ratio est evidens. Non jungitur hoc loco διῆγε cum ἐλπίδα, quod conjunctum apparet cum λέγων, sed seorsim ponitur ad Cyrum relatum, ὁ δὲ — διῆγε, sic autem significat, *ille pervexit spem ostentans*, aut, ut Latine dicitur, *ille vero spem distitare & ostentare*, atque sic spe proposita continuo consolari. Ita Xenophon *Hierone seu de Regno p. 908. dixit tyrannus nemini πισεύων διάγει fidere*. Dio Cassius *Lib. LVII. p. 603. Tiberius, ὅτι τὰς ἀνθρώπων ὄρων ἀλλοτρίως ἑαυτῷ ἔχοντας, διέμελλεν καὶ διῆγεν cunctari*. Subauditur autem χρόνον post διῆγεν, ut post Budæum Salmasius docet *ad Spartianum p. 149. quem immerito hic Vir doctus pro sua versione in auxilium vocavit*; aut βίον, ut alibi Xenophon dixit τὸν βίον διαγόντα, & νύκτα καὶ ἡμέραν διάγει, *de Regno p. 914. & simpliciter διάγει Memorab. Lib. I. p. 723.*

Signifi-

Significatio autem *fallere* plane hic exulat, cum Cyrus milites spe proposita minime fefellerit nec fallere voluerit, sed propterea vehementer fuerit sollicitus, utpote qui minime iis moribus esset, ut stipendia quoties haberet, negaret, ut Xenophon addit l. c. Leunclavius igitur satis recte & eleganter vertit, quamvis verbum verbo non reddiderit.

C A P U T VII.

Pausanias restitutus. Θεάνετος vates. Aristænetus emendatus. ἄλυσσα pro ἔν ἔσα. Diogenes Laërtius explicatus. Thespis Tragoediarum inventor. Τραγωδίας ἄγειν & διδάσκειν. Latine *agere* & *docere*. Ælianus defensus, αὐτὸ eleganter παρέλκει, ἀποκείσθαι. item Diogenes Laërtius vindicatus. Ελισσῶν fluvius in in vicinia Corinthi. Canes maritimi & fluviatiles. Ælianus emendatus. πλείστας pro ἐκείνας. Περιφρονεῖν assertum. Diogenes Laërtius vindicatus aut emendatus. item Ælianus.

PAUSANIAS Atticis cap. 27. p. 65. corruptus & mutilus est in his verbis : Καὶ ἀνδριάντες εἰσὶν ἐντὸς, οἷς ἐμαντεύετο Τολμίδης, καὶ αὐτὸς Τολμίδης. Hic ἐντὸς nihil significare, atque adeo corruptum videtur, inprimis ob sequens οἷς ἐμαντεύετο, quod ante se requirit nomen vatis, cujus illa statua, quique Tolmidæ vaticinatus esset. Kuhnus, Vir Græce doctissimus, recte quidem in ἐντὸς nomen vatis latere suspicatus est, sed invenisse non videtur, cum legendum censet Ἐνδοῖος, ὃς ἐμαντεύετο. Quod &

H

meri-

merito improbat Cl. Trillerus, qui nuperrime *Observationes Criticas* ingeniosissimas & varia eruditione locupletatas edidit, *Lib. I. cap. 7.* eo quod veterum nemo vatem illum Endoeum memorat; statuarium autem quendam, nihil huc pertinentem, Endoeum a Reinesio productum, notat in *Addendis* p. 511. Ipse potius legit ἔνθεος *vates*, ingeniose quidem, sed nimis vage, sine proprio vatis nomine, quod hic vero requiritur, cum ejus nulla adhuc in præcedentibus facta fuerat mentio; nec exempla producta docent, ἔνθεον sic absolute positum *vatem* designare. Certius ego in εντος nomen vatis capite truncatum videre videor, atque restituendum Θεαίνετος. Is vates revera erat ἀνὴρ μάντις illorum temporum & locorum, & Τιμίδης *filius*, aut Τολμίδης, uti multi & præstantissimi Codices legunt apud Thucydidem *Lib. III. c. 20. p. 178. edit. Dukeri.* Perinde nunc autem fuerit, utrum apud Pausaniam legere malis, ὃς (sic enim recte Kuhnus) ἐμαντεύετο Τολμίδην, qui *Tolmidæ vaticinatus est*, an Τολμίδης, scil. υἱός. Cum enim Θεαίνετος vates esset & Tolmidæ filius, patri quoque Atheniensium duci vaticinatum fuisse quis neget? De duce Tolmida, qui apud Pausaniam est αὐτὸς Τολμίδης, ὃς Ἀθηναίων ναυσὶν ἡγούμενος, κ. λ. & rebus ab eo gestis adeundus quoque est Thucydides *Lib. I. Cap. 108. p. 70.*

ARISTÆNETUS, *Lib. II. Epist. I. p. 133.* Σὺ δὲ ὀφθεῖσα Φλέγεις, καὶ ἐν ἔσῃ τιτρώσκεις. Mercerus ἐν ἔσῃ corruptum merito putat, atque emendat καὶ ὀρῶσα, *videns saucias.* At tautologia quadam laborare illa emendatio videtur, ὀφθεῖσα &

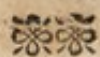
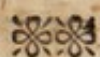
& ὀρώσα: quare Cl. Trillerus *Obs. Crit.* Cap. IX. p. 19. legendum censet, καὶ ἀντίσι τιτρώσκεις, radiis oculorum ceu fulminibus vulneras. Attamen & hæc emendatio id incommodi habet, quod longius a scriptura discedit, & ἀντίσι de radiis & fulminibus oculorum interpretatur, quorum nulla adhuc expressa mentio exstiterat. Hinc ipse V. C. huic emendationi diffusus, legi jubet ἡχῶσα, loquens, aut cantans in *Addendis* p. 511. pejus omnino! Commodius & elegantius, ut puto, emendaverim, καὶ ἄκιστα τιτρώσκεις, etiam invita vulnera facis, sine voluntate & proposito nocendi, uti Pythiade conspecta miserrimus Euxitheus grave vulnus accepit, ab invita & ne cogitante quidem transfixus τετοξευμένος, epistola sequente.

DIOGENES LAERTIUS *Lib. I. segm. 59.* de Solone tragoedias vetante: Θέσπιν ἐκώλυσε τραγωδίας ἄγειν τε καὶ διδάσκειν. Suspectum τὸ ἄγειν visum est Casaubono in *Notis*, in ἄδειν aut εἰσάγειν mutandum, probante Menagio; sed Trillero intercedente *Lib. I. Cap. XI. Obs. Crit.* qui ἄγειν hic potius significare putat *vehere*, eo quod Thespis ille *Tragoedias plaustris vexisse* Horatio dicatur, *pro rudi tum more*, & διδάσκειν exponit, *privatim & remotis personis tragicis docere*. Hæc minime stabili fundamento nituntur. Ostendit, & acute, ut solet, Criticorum summus Bentlejus, *vexisse* apud Horatium non pertinere ad poemata, & tragoedias, sed ad personas tragicas, histriones puta, QUI poemata & tragoedias *AGERENT ET CANERENT*, cum vulgo legatur, *QUAE*

CANERENT, vide eum ad Horatium de *Arte poetica* v. 275. Quamvis autem Thespis personas & reliquum apparatus adveheret, propterea tamen τραγωδίας ἄγειν nondum significaret, *vehere tragoedias plaustris*. Thespis certe, id si Solon voluisset, relictis plaustris tragoedias exhibere potuisset, ut posterioribus temporibus factum, atque sic Solonem egregie lussisset.

Quid, quaeso, evidentius, quam τραγωδίας ἄγειν idem esse, quod Latine *tragoedias agere*, i. e. exhibere, quemadmodum etiam *comoedias agere* dicunt, quæ nunquam sane plaustris vectæ fuere. Quintilianus Lib. XI. cap. 3. *Instit. Orat.* Roscius citatior, Æsopus gravior fuit, quod ille *COMOEDIAS*, hic *TRAGOEDIAS EGIT*. Ita Horatius cum Thespin *plaustris vexisse tragoedias* dixisset, addit, qui *CANERENT AGERENTQUE*, scil. tragoedias: qua etiam ratione τὸ *agere* satis distinguit à *vexisse*. Plato de *Legibus* Lib. 7. p. 639. *Tra-goëdos* sic loquentes inducit: *Licetne in regionem civitatem-que vestram venire, καὶ τὴν ποιήσιν Φέρωμέν τε καὶ ἄγωμεν, ἔ* *poëmata ad vos ferre ἔ* *agere?* qui locus emendationem Bentlejanam Horatii vehementer confirmat. Plutarchus *Solone* p. 95. Thespi tribuit τραγωδίας κινεῖν. *Ἀρχομένων τῶν περὶ Θεσπιν ἤδη τὴν τραγωδίῶν κινεῖν, cum jam movere Thespis tragoediam cepisset*, quo sensu & Quintilianus Lib. VI. Cap. 1. *Tragoedias movere* dixit. Ex qua etiam ratione vanitas emendationis Casaubonianæ patet, qui ἄγειν in ἁδεῖν conversum volebat, quomodo etiam Trillerus ἁγεῖν *canere* exponit l. c.

Idem

Idem V. C. διδάσκειν exponit, *privatim & remotis personis tragicis docere*, quod ego quidem satis admirari non possum. Fierine potuit, ut menti doctissimi Viri non obversaretur notissima τῇ διδάσκειν τραγωδίαν significatio, quæ publicam repræsentationem infert, nunquam sine personis & histrionibus factam? Polyænus *Stratag. præf.* p. 9. ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν τραγωδῶν ἰκανῇ διδάσκει ἢ συνηή. Aristophanes de Æschylo *Ranis* v. 1058. Εἴτα διδάξας τὰς Πέρσας. Dio Chrysostomus *Orat.* 13. p. 224. Ουδεὶς ἔνεκα τῆς τραγωδίας ἐδίδαξε. Idem *Orat.* 57. p. 572. Διδάσκουσι τραγωδίας καὶ κωμωδίας. In Inscriptionibus sæpissime occurrit, qualis etiam extat apud Plutarchum, tabula a Themistocle dedicata, cum victor choragus fuisset certantibus tragoedis, cum hac inscriptione: ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΦΡΙΑΡΙΟΣ ΕΧΟΡΗΓΕΙ· ΦΡΥΝΙΧΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕΝ· ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ ΗΡΧΕΝ, in Themistocle p. 114. Ejusdem generis exhibet Sponius *Voyage* Tom. 2. p. 395. ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΔΟΚΡΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕ. Frequentissimæ quoque extant in Thesauro Muratoriano Tom. 2. p. 644.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΕΧΟΡΗΓΕ.

ΑΡΧΕΤΡΑΤΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕ.

vide ibidem, ut & p. 641. alia. De Thespi Marmor Arundelianum, ΟΣ ΕΔΙΔΑΣΚΕ ΠΡΩΤΟΣ p. 210. Ita Latini *docere fabulam*. Cicero Lib. IV. *Tusc.* cap. 29. Cum Oresten *FABULAM DOCERET Euripides*, primos tres versus revo-

casse dicitur Socrates. De Thespi autem Tragoediae auctore præter Interpretes ad Marmora Oxoniensia in primis videntus est Bentlejus in raræ admodum eruditionis *Dissertationibus adversus Phalaridis Epistolas*, Anglice conscriptas, Dissert. XI. p. 225. seqq.

ÆLIANUS Lib. I. *Var. Hist.* Cap. XX. Καὶ τὸ ἀγαλμα δὲ τῷ Απόλλωνος περιεσύλησεν, ἔχον καὶ αὐτὸ χρυσεῖς βοσρύχους, κελεύσας ἀποκείραι τινὰ αὐτὸ. Hoc αὐτὸ redundare, & vel ex glossa ortum, vel per socordiam ex repetitione superioris αὐτὸ irrepsisse, censet Perizonius. Cl. Trillerus *l. c.* Cap. 15. convertit in αὐτὰς, scil. βοσρύχους. Sed minime locus est sollicitandus. Repetitum illud αὐτὸ ad stylum & venustatem Æliani pertinet, ejusmodi repetitionibus gaudentis. Ita παρέλκει αὐτὰς Lib. V. Cap. 3. τὰς νῦν Ἡρακλείδης σήλας καλεσμένας — Φησι βριαρέω καλεῖσθαι αὐτάς. & αὐταῖς Lib. XII. c. 52. ubi plura habet Perizonius. Ita Κροῖστος continuo repetitur Lib. III. c. 26. p. 275. Θησεύς Lib. IV. Cap. 5. Πολυκράτης Lib. IX. Cap. 4. Pertinet autem αὐτὸ ad ἄγαλμα, quod (*simulacrum* cincinnos habens) *tondere aliquem jussit.* Ælianus Lib. IX. Cap. 4. ἀπέκειρε τὸν παῖδα. Lucianus de tali Jovis simulacro circumtonso, τὴν πλοκάμην περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, *Timone* p. 64. Aristides *Monodia in Smyrnam* p. 262. Tom. I. πᾶσαν δὲ τὸν ἡπειρον ἀποκείρασθαι, πάντως αὐτῆς ὁ βόσρυχος ὄχεται. Lucianus quoque dixit, ἀποκείρειν τὰ πρόβατα *Fugit.* p. 598.

DIOGENES LAERTIUS Lib. VI. Segm. 79. ubi de morte Diogenis Cynici agit, inexplicabilis nonnullis videtur: nempe Diogenem Cynicum *in Elissum fluvium se præcipitasse* memorat, *ut fratribus utilis esset*; Οἱ δὲ εἰς τὸν Ελισσὸν ἐμβάλλειν, ἵνα τοῖς ἀδελφοῖς χρήσιμος γένηται. Non conveniunt Interpretes in Elisso fluvio, hinc pro Ελισσὸν substituunt, εἰς τὸν ἑλειον, *in locum paludosum*, vide præsertim Menagium, huic emendationi faventem. Cl. autem Trillerus Lib. II. Cap. I. legendum suspicatur, εἰς τὸν ἀλισμὸν, *in salituram conjicere*, five *corpus sale condire*, ut a foetore liberum durare possit; aut εἰς τὴν ἡλυσίην, *in viam publicam*, quæ emendationes sunt duræ, difficiles & longius petitæ, ut sagacissimo illi viro suboluit p. 74.

Mihi dubium non est, quin Ελισσὸν, aut si mavis Ιλισσὸν, apud Laërtium genuina sit lectio, præsertim cum idem fluvius in eadem Historia occurrat apud Ælium V. H. Lib. VIII. c. 14. ubi etiam γεφυρίῳ, *ponticuli* meminit, fluvio scilicet incumbentis, de quo Diogenes mortuus præcipitari volebat. Ejus nominis fluvium apud Corinthum fuisse, jam ostendit Menagius *ad Laërtium*, & Perizonius *ad Ælium*, cujus quoque in Corinthi vicinia mentionem facit Pausanias *Corinth.* cap. XII. p. 139. Ελισσὼν τε καλέμενος ποταμός, eumque in mare decurrere, *ibidem* dicit. Corinthus autem mari vicina, fontibus præterea & rivis *irrigua* erat, qualis ille erat, qui ad radicem montis in urbem effluebat, unde Corinthus *περικλυστος* dicta Straboni Lib. 8. p. 582. & εὐύδρος
Plu-

Plutarcho : γεφύριον igitur locum habuit. Præterea fluvio-
 lus in tabulis geographicis pingitur ex urbe in mare efflu-
 ens, quis ei nomen Ελισσος aut Ιλισσος fuisse, præfractæ ne-
 gaverit? Difficultas, quæ in verbis, ἵνα τοῖς ἀδελφοῖς χρήσιμος
 γένηται, *inextricabilis* Viro Cl. videbatur: *Quomodo enim* (inter-
 rogat pag. 72.) *sic prodesse post obitum fratribus suis poterat*
Diogenes, si ipsius cadaver in fluvium Elissum fuisset abjectum?
 facile explicatur & solvitur, si de canibus fluviatilibus aut
 marinis intelligas, Diogeni Cynico ὁμωνύμοις καὶ ὁμοδιαίταις,
 quibus cadaver ejus cederet in fluvium præcipitatum, qui
 in mare decurreret. Ita Seneca *Epist. 92.* versus finem, de
 animo divino hominem egressuro, & quid corpori fiat, ni-
 hil curante: *Utrum projectum aves differant, an consumatur,*
CANIBUS DATA PRÆDA MARINIS, quid ad illum? ita &
 Demonax Philosophus nihil se curare dixit, etiamsi in morte
 animalibus utilis esset, Εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶσις τισὶ χρή-
 σιμος ἔσεσθαι, apud Lucianum p. 872. vidi postea hunc eti-
 am locum a Menagio ad Laërtium adductum. Sunt autem
 non modo κύνες θαλάττιοι sed etiam ποτάμιοι, docente Ælia-
 no in *Hist. Animal. Lib. XIV. cap. 21.* quales canes in primis
 in ostiis fluminum in mare se exonerantium stabulari solent.

Apud ÆLIANUM *Var. Hist. Lib. XII. c. 52.* Isocratis
 judicium de moribus Athenarum civitatis tale erat : Ομοίαν
 εἶναι ταῖς ἐταίραις καὶ γὰρ ἐκείνης τὰς ἀλισκομένους ὑπὸ τῆς ὥρας
 αὐτῶν βέλεσθαι συνεῖναι αὐταῖς, ὁμῶς δὲ μηδένα εὐτελῶς ἔτῳ πε-
 ριφρονεῖν, ὡς ὑπομεῖναι ἂν συνοικῆται τινὲ αὐτῶν. Offendit τὸ

ἐκείνους, Viros doctos; hinc Schefferus legit ἐκείναις, audacius Faber ἐκείνων ἐρασάς, Scheffero fere accedit Perizonius, Gronovius pater νεανίσκους, Trillerus Lib. II. cap. 18. ἄγούους, admodum infelicitur. Legerim ego facillima mutatione πλείους, *plures*, quibus egregie opponitur μηδείς in altero membro. Τὸς sequens autem ante ἀλισκομένους aut expungi potest, ex antecedente σὺς in πλείους natum, aut retineri, salva Græcæ linguæ elegantia & venustate.

Cl. Trillerus περιφρονεῖν hic mutatum vult in παραφρονεῖν, uti jam Kuhnus conjecerat, at malè: nam præcedens εὐτελῶς omnino τὸ περιφρονεῖν postulare videtur, ut sit: *Nemo tam exiguo est iudicio*, aut exigua prudentia, *ut matrimonium cum meretrice inire velit*: εὐτελῶς enim detrahit significationi verbi, quocum jungitur, ut Lib. V. 1. εὐτελῶς διαβιώναι, *parce vivere*, uti Herodianus Lib. 4. cap. 7. εὐτελεῖ τράπεζαν *tenuem mensam dixit*. Glossarium exponit *vilis*, ut & Hesychius, Εὐτελής, ὀλίγης δαπάνης. Εὐτέλεια, ταπείνωσις, πενιχρότης. Igitur si παραφρονεῖν hic substituas, εὐτελῶς παραφρονεῖν erit *parum desipere*, contraria Isocrati sententia. Περιφρονεῖν habet Aristophanes *Nubibus* v. 739. Confer Thucydidem Lib. I. *Hist.* c. 15. p. 21. & Perizonium *ad b. 1.*

Idem Vir Clar. *DIOGENEM LAERTIUM* emendare conatur cap. 26. p. 147. qui de Heracliti fastu ceteros omnes alto supercilio spernente dicit Lib. 9. *segm. 1.* Ησίοδον γὰρ δὲν ΕΔΙΔΑΞΕ καὶ Πυθαγόραν, *Hesiodum etiam docuisset & Pythagoram*, quæ frigida illi sententia & omnino legendum videtur

ἐπώθαξε, vel potius ἐπώθασε, *false deridebat*, nisi forte legendum sit ἐκύδασε vel ἐκύδαξε *subsannabat*. Perperam omnino verbo enim satis commodo insolens admodum & durum substituit, & gravissimam sententiam pervertit, eo scilicet Heraclitum arrogantiae processisse, ut vel Hesiodum & Pythagoram docere posse putaret: at quantos viros! Hesiodum ipsæ Musæ docuerant, earumque instinctu & afflatu fuerat vaticinatus, ut pote qui futura æque sciret atque præterita

Ενέπνευσαν δέ μοι ἄαυδήν

Θεῖήν, ὥς κλυοίμιν τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸ τ' ἐόντα

ipso testante *Theogonia* v. 31. 32. unde κατόχος ἐκ Μουσῶν dicitur Luciano *Rhet. præcept. circa initium*, vide & Luciani *dissertationem cum Hesiodo*. Pythagoras autem sapientia humana majore præditus ferebatur, Apollo Hyperboreus, aut Deus aliquis de coelo delapsus, vide Diogenem Laërtium *Lib. 8. segm. 11.* & Interpretes ad illum locum, & ad Ælium *Var. Hist. Lib. 2. cap. 26.* hos divinos viros meliora docere velle, fastus erat indignissimi. Nec Cl. Viro in mentem venisse miror, Heraclito risus jocosque haud feliciter tribui, quem inter lacrymas & fletus vitam transegisse Lucianus, Ælianus & Seneca narrant.

Quoniam autem Laërtius Hesiodo & Pythagoræ continuo *Xenophanem* jungit & *Hecataeum*, suspectum τὸ ἐδίδαξε atque è proxime præcedenti διδάσκει natum videri posset:
hinc

hinc congruentiori omnino mutatione surrogatum vellem
 ἔδηξε aut ἀνέδηξε, *momordit, conviciis proscidit.* Quomodo La-
 erti^{us} Pythagoram à Timone exagitatū dicit, Τίμων ἐν τοῖς
 Σίλλοις δάκνων αὐτόν. Frequentissimum autem ea significatio-
 ne δάκνειν est apud Græcos, *mordere* apud Latinos, vide *Ob-*
servat. meas ad Gal. 5, 15.

ÆLIANUS *Var. Hist. cap. 1. p. 848.* mendo laborat in
 voce inepta καὶ ἀντρω, verba sunt, κακοὶ μνηστῆρες σὺν ὕβρει
 ΚΑΙ ΑΝΤΡΩΙ τὰ ἔδνα τῶν γάμων προεκτελόντες. Hinc do-
 ctissimi Interpretes varia substituunt, quibus repudiatis Cl.
 Trillerus substituit καὶ ἀράδω *cum strepitu & tumultu*, aut ἐν
 θρῶ à θρῆς. Prius est insolentius vocabulum, posterius incom-
 modum ob præmissum ἐν. Ego expunxerim insulsum illud
 καὶ ἀντρω, librarii oscitantia e sequenti ἐκ τῆ ἀντρω huc adve-
 ctum, quo merito caremus, quod σὺν ὕβρει omne id signifi-
 cat, quod ferocibus illis Centauris tribui possit. Si aliquis
 tamen desiderio vocis alicujus tenatur, legat ΚΑΙ ΑΝΟΙΑΙ.

C A P U T VIII.

Ælianus vindicatus. Περίττα divitiæ. Ælianus iterum vindicatus. Ælianus expositus. Tyrannus Φιλόπαις & Φιλόπολις. Ælianus emendatus. Athenæus restitutus. Υπογραφεῖν ὁφρῶς καὶ ὁφθαλμοῖς Orientalium consuetudo, ut & Græcorum & Latinorum. Loca 2 Reg. IX. 30. Jerem. IV, 30. Ezech. XXIII, 40. illustrata. Arrianus emendatus, pro ἄλλης, ἀλκῆς, ἡττᾶσθαι & ἐξηττᾶσθαι inferiorem esse hostium violentiæ. Alciphron vindicatus. Acarnanes magi. Tacitus defensus sæpius.

ÆELIANVS Lib. XIV. Var. Hist. c. 32. Improbaverat Timandridas Lacedæmonius filii nimium opum amplificandarum studium, quod in Deos potius & homines convertere debuisset: Τὰ γὰρ ΠΕΡΙΤΤΑ ΤΟΥΤΩΝ εἰς ἐκείνους ἀναλίσκεσθαι. Quoniam hic τέτων nullum in antecedentibus pluralem habet, quo referatur: præcesserat enim tantum εἰς in singulari: vitium subesse suspicantur Viri docti, atque de loco emendando solliciti sunt. Perizonius pro τέτων legit τῷ βίῃ, Jacobus autem Gronovius accommodatius τῶν ὄντων, Trillerus Lib. III. Obs. Crit. cap. XI. pro ingenii fecunditate τῷ πλάτῃ, aut δέόντων, τόκων, ὑπαρχόντων. Ego nihil quidem emendandum existimem. Constat enim inter Doctos, haud raro pronomina & adjectiva in plurali sequi, quamvis singularis antecefferit; præsertim cum collectivum præcesserit, adjectiva sequi genere & numero discrepantia, vide Burmannum ad Quintiliani Instit. p. 790. & Interpretes Thucydidis.

Colle-

Collectivum autem hic est ἔστω, argentum, aurum, fupellectilem omnem, agros, domos complexa, quare pluralis merito sequitur. Tali fere modo in Evangelio Matthæi VI. 32. 33. Πάντα ταῦτα, omnia quæ ad victum & amictum pertinent, significant, licet pluralis non præcesserit; quomodo apud Aristophanem *Pluto* v. 980. Εγὼ δ' ἐκεῖν' πάντα ταῦτα ὑπὴ-
ρέτῃ. M. Antoninus de *Rebus suis* Lib. III. §. 6. p. 78. Πάντα ταῦτα, præcessit πλεῖτος &c. Significant autem περιττὰ divi-
tias, quas supervacuas judicat vir sapiens, iisque facile caret, vide Plutarchum de *amore divit.* p. 527. Idem *Catone Majore* p. 346. *Ariston philosophus mirabatur*, ὅτι τὰς τὰ περιττὰ κεκτη-
μένους μᾶλλον ἡγῶντας μακαρίους, ἢ τὰς τῶν ἀναγκαίων καὶ χρησίμων εὐποροῦντας, vide & p. 347. Xenophon plenius dixit, τὰ πε-
ριττὰ χρήματα, & τῶν ἀρκούντων περιττὰ, Lib. VIII. *Instit. Cyrī* p. 211. quas in amicos pauperes aliosque homines se effun-
dere, ibidem Cyrus dicit. Atque tale erat Timandridæ con-
siliū apud Ælianum. Lucianus *Timone* p. 119. propius ad-
phrasin Æliani accedit, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ
ἔστιν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων, nec hic præcesserat pluralis. Sic
Latini *supervacua* dicunt *Juvenalis Satyra* X. v. 54.

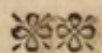
Ergo SUPERVACUA, aut pernicioſa petuntur,

Propter quæ fas eſt genua incerare Deorum.

Sanus itidem locus est ÆLIANI Lib. XIV. c. 34. quem Cl. Trillerus l. c. p. 200. follicitat, & Ælianum scripſiſſe conten-
dit ἔτω δὲ καὶ αἱ κτίσαι vel ὀμίσαι. Schefferus ἔκασαι conver-
terat in ἔκασα, improbante Kuhnio. Verba enim ἔτω δὲ καὶ

ΕΚΑΣΤΟΙ τὰ παρ' ἑαυτοῖς σεμνύνειν προήρηται, recte vertuntur : Ita & alii, aut ceteri quoque, res suas augustiores reddere student. Οἱ κτισαὶ, quod V. C. substituit, caret ratione & fundamento, & mentem Æliani ad conditores urbium convertit, quorum tamen nullo adhuc indicio facta mentio fuerat.

ÆLIANUS Lib. III. cap. 26. de Pindaro tyranno, duro quidem & in sumendis suppliciis inexorabili, tamen in nonnullis laudando : scilicet ἐδόκει ΦΙΛΟΠΑΙΣ εἶναι καὶ σὺφρων. Offendit τὸ Φιλόπαις Interpretes; quamvis MSS. nihil varient. Perizonius substituit Φιλόκαλος aut Φιλόπατρις quod & Jo. Frid. Gronovius malebat; Nepos ejus tamen in nuperrima editione conjecturam præfert J. Corn. de Pauw, πᾶσι Φίλος intrudentis; quod vero in neminem minus convenit quam in tyrannum, cunctis merito suo invisum, præsertim Pindaricis moribus, ab Æliano memoratis, præditum. Ex eadem ratione Cl. Trilleri emendationem, Φίλος πρᾶνς, admittere non possum. Vulgaris lectio Φιλόπαις satis bona est, atque ex iis, quæ Ælianus l. c. memorat, comprobari videtur. Pindarus nempe, amore filii ductus Ephesum illi conservatam cupiebat, expulsus etiam urbe singularem ejus curam gerebat. Est autem liberorum amor virtus etiam in tyranno laudanda, cum eorum multi & liberorum amorem exuant, ob vanissimas sæpe suspiciones & diram regnandi cupiditatem, atque in sua viscera sæviant : ut ex historia Herodis apparet, cujus *porcus*, quam *filius*, Augustus esse malebat apud Macrobiū. Quod si vero a vulgata

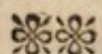
gata scriptura discedendum sit, ceteris præferrem lectionem *Φιλόπατρις*, cujus in patriam amoris insigne ibidem documentum dederat; aut *Φιλόπολις*, ob insignem illum Ephesi urbis amorem in sequentibus memoratum. Xenophon in genere tyrannum *Φιλόπολιν* esse debere docet de *Regno* p. 910. *Φιλόπολιν μὲν ἀνάγκη καὶ τὸν τύραννον εἶναι· ἄνευ γὰρ τῆς πόλεως ἔτ' ἂν σώζεσθαι δύναίτο, ἔτ' εὐδαιμονεῖν.*

Apud *ÆLIANUM* eodem *Capite* Croesus Ephesiis concessisse dicitur τὴν μετ' ἐλευθερίας *ΦΥΓΗΝ*, Pindarum autem jusfisse τῆς πόλεως ἀπαλλάττεσθαι. Hinc facile apparet, vitium insidere in *Φυγὴν*. eodem enim cum Pindaro poenæ genere, i. e. exilio, Ephesii mulctati fuissent, a quo eos tamen distinctos Croesus voluit. Quam ob rem Gesnerus legebat *ζωὴν* aut *σωτηρίαν*, Schefferus *Φιλίαν*, Perizonius *μονήν*, Jac. Gronovius *εὐχὴν* aut *Φειδῶ*, Trillerus denique p. 351. *ψυχὴν* aut *τύχην*; omnes difficulter & incommode, ut accurate considerantibus apparebit. Ego *Φυγὴν* ex fine capitis huc irrepsisse, & πόλιν ob sequens πόλεως exterminasse putem, postliminio restituendum, legendumque πόλιν pro *Φυγὴν*, quod historia ipsa apud *Ælium* confirmat. Ejecto enim tyranno, Croesus urbem Ephesiis concessit cum libertate, quam Pindarus oppresserat. Idem confirmat in eadem historia *Polyænus Stratag. Lib. VI. cap. 50. Croesus in honorem Deæ, ἐφείσατο ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ, ὡς περ ἀναθήματος, καὶ πρὸς τὰς Εφεσίους ἐπὶ ἐλευθερίᾳ συνθήκας ἐποίησατο*, hoc est, quod *Ælianus* dicit, τοῖς Εφεσίοις συγχωρῆσαι τὴν μετ' ἐλευθερίας πόλιν.

ATHE-

ATHENÆUS Lib. XII. c. 7. p. 529. Sardanapalum describit, μετὰ παλλακίδων ξαίνοντα πορφύραν, ἀναβάδην τε μετ' αὐτῶν καθήμενον ΤΑΣ ΟΦΡΥΣ, γυναικείαν δὲ σολὴν ἔχοντα. Hic τὰς ὀφρῦς vel non suo loco positum, vel participium aliquod omissum esse, recte pronunciavit Vir summus Casaubonus p. 840. Cl. autem Trillerus p. 411. *Lib. IV. Cap. 16.* τὰς ὀφρῦς convertit in τὰς ὀφεις, *armillas* muliebres, serpentium formam habentes, quibus ditiores mulierculæ utebantur. Non caret, fateor, hæc conjectura ingenio & eruditione: quo minus tamen assentiar, initio quidem in causa est, quod ὀφεις sic simpliciter positum ejusmodi *armillas* nec designare, nec ostendi videam, Assyriorum mulieribus ejus generis *armillas*, atque sic appellatas, in usu & deliciis fuisse; deinde nec Auctorum aliquis, qui in describendo Sardanapali habitu satis prolixi sunt, producit, qui illarum *armillarum* mentionem faciat. Abrupta denique & difficilis hoc modo oratio redditur, τὰς ὀφεις, γυναικείαν δὲ σολὴν ἔχοντα, cum δὲ illud multo facilius & evidenter respondeat præcedenti καθήμενον, male quoque a V. C. vertatur *æque atque*.

Quare nihil verius putem, quam τὰς ὀφρῦς librarii vitio fede sua motum, post τὸ ὑπογέγραπτο, quod apud Athenæum sequitur, reducendum esse, ut sit ὑπογέγραπτο τὰς ὀφρῦς, aut τὰς ὀφθαλμὸς καὶ τὰς ὀφρῦς, ut jam opportune in margine Athenæi est notatum. Mulieres enim ad formæ commendationem oculos & supercilia pingere & diducere solebant, ut oculi majores, & supercilia latiora viderentur, quod dicebatur ὑπο-

γράφεσθαι ὀφθαλμούς, ut ipse Trillerus erudite ostenderat *Cap. XV.* vide & Alciphron. p. 304. De superciliarum ὑπογράμματι Athenæus Lib. XIII. cap. 3. p. 568. ex Alexi: Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις, ζωγραφῶσιν ἀσβόλῳ. Juvenalis *Satyra 2. v. 93.*

*Ille SUPERCILIUM MADIDA FULIGINE tactum
Obliqua PRODUCIT acu, PINGITQUE trementeis
Attollens OCULOS.*

ubi Interpretes plura. Petronius cap. 126. *SUPERCILIA USQUE ad malarum scripturam CURRENTIA*, vide & hic Interpretes, & inprimis Gonsalium de Salas *ad Petronii cap. 110. p. 176.* ut & Rigaltium *ad Artemidorum p. 12.* Arabes quoque feminae, antiquorum morum tenacissimæ, hodie adhuc fucatis coloribus supercilia grandia diducunt, ut majorem venustatem & pulcritudinem sibi concilient, ut docet la Roque *Voyage dans la Palestine.* Idem de Persarum mulieribus refert Chardin *Voyage de Perse Tom. IV. cap. 13. p. 156.* de Africanis autem & Ægyptiis, Shaw *Voyages p. 382.* qui ritum illum Orientalium, imo & Græcorum & Romanorum illustrat. Adde etiam Jobum Ludolfum *ad Histor. Æthiop. Lib. I. cap. 7.* Jesabel denique Regina oculos fuco finxit, ותשם בפוך עיניה LXX. ἔσυμμίσατο τὰς ὀφθαλμούς II. Reg. IX. 30. ad quem locum Grotius videatur: eundem morem imitatae sunt mulieres Israëliticæ Jerem. 4. 30. conf. Ezech. 23. 40. Reverendissimus Potterus *ad Clementem Alexandrinum Lib. III. Pædagog. p. 294.* eodem modo locum Athenæi constituit.

Atque sic auctores Sardanapali effeminatos oculos, & *oculorum lasciviam* exagitant, armillas silentio prætereunt. Vide etiam Diod. Sic. *Lib. II.* p. 109.

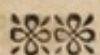
ARRIANUS *Lib. VI. de Expedit. Alexandri Cap. 13.* p. 403. *edit. Blancardi*, in *Gronoviana* p. 250. de projecta Alexandri audacia, pericula quævis contemnente, Ὑπο' μέγας τε τῷ ἐν ταῖς μάχαις, καὶ τῷ ἔρωτος τῆς δόξης, καθάπερ εἰ ΑΛΛΗΣ ΤΙΝΟΣ ἐξηττώμενος. Satis apparet, ἄλλης τινὸς nihil hic valere: quare Clericus *Arte Crit. Vol. II.* p. 46. legere malebat, ὁλκῆς τινὸς, *quemadmodum attractioni cuidam violentæ*, quæ revera emendatio violenta, & vi magna huc pertracta videtur. Gronovius improbata Clerici conjectura, post τινὸς inserit ἡδονῆς, & legit, οἱ ἄλλης τινὸς ἡδονῆς ἡττάμενοι, ex Suida, qui vero ad hunc locum non pertinet, nec bona comparatio inter audacissimam fortitudinem & molles effoeminasque voluptates institueretur. Cl. Trillerus p. 461. levissima, ut ait, mutatione legit καθάπερ εἰ ἀέλλης τινὸς, h. e. *tanquam turbine & procella abreptus*. Quam ego emendationem speciosius, quam Vir Clar. fecit, commendare possem, insigni Plutarchi testimonio. Ita ille de ardentissimi Regis temerario saltu in *Oxydracis*, de *Fortuna & Virtute Alexandri* p. 343. Τῖνι ἂν τις ἐικάσειεν, ἢ πυρὶ κεραυνῷ ραγέντι καὶ Φερομένῳ μετὰ πνεύματος, οἷον ἐπὶ γῆν κατέσκηψε Φάσμα (Φοῖβος) Φλογοειδέσιν ὅπλοις περιλαμπόμενον, *Cuinam alii rei similem dicas, quam fulminis igni cum procella irruenti, tale tum spectaculum in terras se dejecit ille ardentibus armis circumfulgens.* Attamen
haud

haud satis quadrare videntur exempla *procellæ instar* & *fulminis ruere in alios*, & a sua temeritate tanquam procella superari. Nec dici putem, ἀέλλης ἡττᾶσθαι aut ἐξηττᾶσθαι, *procella abripi*. Simplicius legerim ΑΛΚΗΣ, καθάπερ εἰ ἀλικῆς τινος ἐξητλώμενος, *quasi vi quadam majore superatus*. Αλική de robore & summa vi sumitur. Arrianus eos, qui ad summam vim resistendi conversi sunt, dicit πρὸς ἁλικὴν τραπέντας Lib. 6. c. 6. p. 241. Ibid. cap. 4. p. 239. εἰς ἁλικὴν χωρήσαντας. Xenophon de Regno p. 916. ἀλική ἡ ἐν πολέμῳ. Idem Hist. Græc. Lib. VI. p. 582. μᾶλλον δαλείαν ἢ ἁλικὴν μεμελετηκότες. Plutarchus Alcibiade p. 199. ῥώμῃ μετ' ἐμπειρίας πολεμικῶν καὶ ἀλικῆς. Polyænus Stratagem. Lib. I. pag. 4. fortitudo est, ὅσις ἀλικῇ χρησάμενος, πολεμίων μαχομένων ἐνράτησεν. Qui cedit, ἡτλᾶσθαι dicitur. Dio Chrysost. Orat. II. p. 34. ἰσχύι καὶ θυμῷ καὶ βίᾳ μηδενὸς ἡτλώμενον, μηδὲ ὑπεῖκοντα, λογισμῷ δὲ καὶ φρονήσει ἐκόντα ὑποτατλώμενον. Unde toties, qui vi hostium majore superantur, ἡτλᾶσθαι dicuntur. Dio Chrysostomus Orat. III. p. 34. ἰσχύι μὲν καὶ θυμῷ καὶ βίᾳ μηδενὸς ἡτλώμενον Heliodorus Lib. III. p. 155. πρὸς βίαν ἡττηται. Dionysius Halicarn. Lib. VI. p. 391. de iis, qui clamoribus expugnantur, dicit ἐξητλώμενοι τῆς κραυγῆς. Ælianus Hist. Animalium Lib. XIV. cap. 25. ἀλική δὲ ἄρα καὶ ἡ τῶν κήτης καὶ ἡ τῶν ὑποζυγίων ἀντίπαλός ἐστιν — μοχ, τῆς γὰρ ἐπ' ἀμφοῖν ἑλξεως ἰχθὺς ἡτλᾶται. Prudentia igitur Alexandri ab ingenti audacia, tanquam vi quadam superiore, & hoste fortiore superabatur.

Apud ALCIPHRONEM *Lib. III. Epist. 44. pag. 372.*
 Gryllion quidam veneficarum ope in omnium se animos
 amoremque insinuasse dicitur, Θεσσαλίδα τινα γραῦν ἢ ΑΚΑΡ-
 ΝΙΔΑ Φαρμακeutρίαν πεπορισμένον, *Theffala vetula quadam aut*
Acarnanide adbibita. Legendum autem ΑΚΑΡΝΑΝΙΔΑ, tale
 est ἔθνικόν, ut e Stephano Byzantio patet. Cum vero Thes-
 saliarum quidem magicæ artes satis decantatæ sint, Acarna-
 nidarum non item, Berglerus dubitanter hic Acarnanum mu-
 lieres admittit, Trillerus autem plane repudiat, *gravissimum &*
turpissimum mendum sub eo nomine *subesse* ratus, *quia hac de re*
nihil prorsus notum ex veterum monumentis l. c. p. 112. igitur
 substituit *Δαρδανίδα* a Dardano illo mago Ægyptio ob nefan-
 andas præstigias celebratissimo p. 113. a quo etiam *Darda-*
niæ artes nomen essent sortitæ apud Columellam *Lib. X. v.*
 358. Nullum tamen exemplum affert ejusmodi *Dardanidis*
dictæ, aut Dardaniæ potius.

Ego Acarnanibus aut eorum mulieribus magicas artes
 tanta fiducia minime abjudicaverim, multo minus contende-
 rim, nihil prorsus ea de re notum esse e veterum monu-
 mentis, quæ nec universa, eo vero consilio minime evolvi, ut
 Acarnanidas magas confectarer. In Auctioribus qui ad ma-
 nus sunt, talia tamen reperio, quæ rem satis probabilem
 reddunt, apud Acarnanas magos & sagas fuisse. Celebran-
 tur divini viri, extispices & vates Acarnanes, talis Megistias
 erat Acarnan apud Herodotum *Lib. VII. cap. 219. 228.* cele-
 bratus ob eam artem a Philostrato quoque *Lib. VIII. Vit.*

Apollonii

Apollonii cap. 7. p. 350. immo tanta fuit Acarnanæ divinationis inde ab antiquissimis temporibus existimatio, ut ipse Heliodorus vaticinandi artem ab Acarnanibus accepisse dicatur, ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάσκει παρὰ Ἀκαρνάνων, Pausanias *Boeotici* seu *Lib. IX. cap. 31. p. 772.*

Erant vates autem præstigiæ magni magistri, ut exemplo constat magorum Ægyptiorum, Chaldæorum & Persarum, amatores præsertim perditæ ad eos tanquam ad sacram ancoram confugiebant, ut amatis amorem injicerent, & duros difficilesque sibi conciliarent. Talis certe Calasiris credebatur ἱερογραμματεὺς καὶ προφήτης, quem Theagenes adhibebat συνεργὸν πρὸς τὸν ἔρωτα, Heliodorus *Lib. III. p. 152.* qui etiam Charicliam ad amorem compulisse σὺν τέχνῃ πολλῇ καὶ σοφίᾳ πρὸς ἐπιθυμίαν γάμων præ se ferebat *Ibid. Lib. IV. p. 186.* Magorum erat illud amore ligandi opus. Seneca *Hercule Oetæo v. 452.*

Artibus magicis fere

CONFUGIA nuptæ precibus admistis LIGANT.

Nonius *Sagam* interpretatur *vivorum indagatricem ad libidinem*, & Lucilius ibidem, *ut saga & bona conciliatrix*: cujus furfuris mulieres etiam alibi locorum tali artificio infames fuere, etiam apud Germanos, vide Eccardi *Franciam Orient. Tom. I. p. 419.* nec ignotum hodie adhuc est ejusmodi artificium *Nestelnüpfen*, ne loca Horatii satis nota adducam.

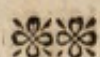
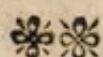
Accedit, quod Acarnanes Curetes dicti, Pausania auctore *Arcadicis cap. 24. p. 646.* licet non ignorem, quæ hic diversa, afferantur ex Strabone *Lib. X. p. 714. seqq.* Curetes autem magicis artibus inclyti, & Idæorum Daëtylorum posterii fuerunt earundem artium fama celebratissimorum, a quibus mulieres magicas artes & præstigias accepisse refert Diodorus Siculus *Lib. V. p. 333.* Πολλὰς τῶν γυναικῶν ἔτι καὶ νῦν λαμβάνειν ἐπωδὰς ἀπὸ τῆς τῆ Θεῆς, καὶ περιάμματα ποιεῖν, ὡς γεγονότος αὐτῆς γόητος, καὶ περὶ τὰς τελετὰς ἐπιτετηδευκότος, *multas mulieres etiamnum ab hoc Deo (Hercule Idæorum Daëtylorum uno) incantationes accipere, & amuleta quædam circumligare, utpote qui magus fuerit & ceremonias tractaverit.* Quis igitur consideratior Acarnanidas ab incantationibus & præstigiis immunes, nec ob eas artes Alciphronis tempore celebritatem adeptas pronunciaverit?

Cavendum autem, ne *Acarnanes & Acharnenses* confundantur, quod fecisse video & miror Cel. Bayle in *Lexico suo v. Acarnania*, & propagatum cum aliis erroribus in sequentes editiones, versionem etiam Germanicam Lipsiæ prodeuntem. Philostratus de *Acharnensi* loquitur *Lib. 4. cap. 21. &c.*

Cl. Trillerus medelam Tacito afferre conatur *Lib. III. cap. 10.* sed frustra, fano nimirum & recte valenti, quod uno alterove exemplo ostendisse satis fuerit.

TACITUS *Lib. I. Histor. cap. 71.* Othonem cum Mærio Celso, qui partes Galbæ pertinaciter secutus fuerat, in gratiam rediisse, quamvis haud satis sincere dicit, addit enim.

Nec

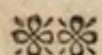

Nec Otho quasi ignosceret, sed ne HOSTIS METUM RECONCILIATIONIS ADHIBERET, statim intra intimos amicos habuit, & mox bello inter duces delegit. Mendum in verbis metum reconciliationis adhiberet latere, & legendum V. C. credit, sed ne hosti metus reconciliationis adhaereret, vel, sed ut hosti metum reconciliationis adimeret, aut mirifice omnino, sed ne hostis metum reconciliationis adhiberet. Neminem autem opinor de medicina hic cogitaturum, qui ad elegantem verbi adhibere usum attendere voluerit, qui est injicere, excitare. Ita Cicero de Oratore Lib. 2. cap. 45. Neque fieri potest, ut doleat is, qui audit, ut oderit, ut invideat, ut pertimescat aliquid, ut ad fletum misericordiamque deducatur; nisi omnes ii motus, QUOS orator ADHIBERE volet JUDICI, in ipso oratore impressi esse atque inusti videbuntur. Quintilianus autem eadem phrasi usus est qua Tacitus Lib. I. Instit. Orat. cap. 3. Denique, cum parvulum verberibus coegeris, quid juveni facias, CUI non ADHIBERI potest hic METUS, & majora discenda sunt? Inde quoque apparet hosti legendum esse apud Tacitum & de Mario Celso intelligendum, cui metum Otho eximere hac ratione volebat, quem ob reconciliationem concipere posset. Male Lippius Vitellium intelligit, & hostis legit.

TACITUS Lib. 5. Hist. cap. 4. Fabulam habet de asino Judæis per desertum errantibus fontem monstrante, & propterea insigni religione culto. Effigiem animalis, quo monstrante ERROREM SITIMQUE DEPULERANT, penetrati sacravere. V. C. p. 194. errorem commutat in ardorem vel moerorem.

Atqui

Atqui, si asinorum grex errantibus fontem indicavit, recte dicit, *eo monstrante errorem sitimque depulerant*. Oblitus deinde V. C. elegantiae & acuminis Taciti videtur, qui ejusmodi nomina diversae significationis cum uno eodemque verbo ubique fere conjungere solet, quod uni duntaxat nomini competere videatur. Evolvat aliquis modo *Lib. 4. Historiarum*, affatim exemplorum inveniet. p. 398. edit Lipsii, qua u-
tor, *quos ubi Spoliis & Sanguine expleverint* p. 402. *aperta odia armaque palam depelli*, mox, *fortunam virtutemque exsolverent* p. 403. *misceri cuncta tenebris & armis jubet*. p. 405. *simul vastatione incendiisque flagrantium villarum &c.* Ex eadem ratione alter locus Taciti *de moribus Germanorum* cap. 8. ubi de mulieribus Germanorum, *Cibosque & hortamina gestant*, facili negotio defenditur: mulieres illae fortitudinis erant incitamentum, *Memoriae proditur*, sic pergit Tacitus, *quasdam acies inclinatam jam & lavantes à foeminis restitutas constantia precum & obiectu pectorum, & monstrata cominus captivitate.* Unde factum est, ut mulieres aliquando consistere à tergo pugnantium virorum juberent, *HORTAMENTA* victoriae, vel *pulsis pudorem*, eodem Tacito teste *Lib. IV. Hist.* p. 400. Tanta iuce hæc coruscant, ut in fumum abeat emendatio Cl. Trilleri p. 196. *fatis insolens, Cibosque & hordei vina vel bordeacea vina pugnantibus gestant*, eo tantum opinor consilio excogitata, ut, quæ in adversaria de hordeaceo illo vino seu cerevisia contulerat, effundere posset.

Idem fere judicaverim de emendatione Taciti *Lib. 5. Hist. cap. 5. Corpora CONDERE, quam cremare è more Ægyptio. ubi mavult condire, atque de pollinctura Ægyptiorum commentatur: quasi Ægyptii & Judæi non conderent corpora, i. e. monumentis inferrent, sed cremarent, semperque dicendum esset corpora eos condire; nec de Jacobi patriarchæ & Christi corporibus tali pollinctura curatis dici liceret condita fuisse monumento, ut tamen dicitur Gen. L. 13. Joh. XIX. 42. Cicero pariter condere distinguit à cremare, & opponit Lib. 2. de Legibus cap. 22. In sepulcro regem nostrum Numam CONDITUM accepimus. Sulla primus è patritiis Corneliis igni voluit CREMARI. Justinus Lib. 12. cap. 15. De Alexandro M. CORPUS suum in Hammonis templo CONDI jubet. Pollinctum tamen ante fuit. Ægyptii Chaldæique jussi corpus suo more curare, Curtio teste Lib. 10. cap. 10.*

C A P U T IX.

Heliodorus emendatus. *Η μὲν revera.* Ælianus explicatus. *Εγκαλύπτονται.* Cædes post velum fiebant, Æschylo auctore. *Αποσφατόμενος χορός.* Chorus e gregariis & plebejis hominibus constabat.

Irus ab Ulysse occisus. Luciani vexatissima *σΦιγγια* vindicantur.

Sunt *vincula* cervicem constringentia. *Κεράλια κολλάρια,*

ditiorum muliercularum ornatus. Avari aureo collari

vincti. Idem emendatus & defensus

locis difficillimis.

MELIODORUS Lib. II. p. 117. *Tibi vero & Diis in manus trade puellam,* ἐπὶ συνθήκαις ταῖς ἐνωμότως ἡμῖν γενομέναις, *HMIN ἐλευθέραν ταύτην ἔξειν,* καὶ ἐλευθέρῳ πρὸς γάμον ἐκδώσειν. *Pos-*

teriorius ἡμῖν ortum e priori videtur, atque emendandum ἢ μὲν, vere, certo, omnino, quod in jurejurando & conditionibus jurejurando firmandis & firmatis sequi solet. Heliodorus Lib.

IV. p. 195. Jurabat Theagenes per Apollinem Delphicum, Dianam & Venerem ipsam & amores, ἢ μὲν ἅπαντα ἔγω ποιήσων, *revera, omnino, ita se facturum.* Ib. Lib. VIII. p. 378. *Θεὸς ἐπόμενυμι πάντα,* ἢ μὲν λυθήσεσθαι σοι πάντα τήμερον.

Xenophon *Inst. Cyri Lib. VI. p. 169. Επομνύω σοι τὴν ἑμὴν καὶ σὴν Φιλίαν,* ἢ μὲν ἐγὼ βέλεσθαι ἂν κ. λ. Sic & Lib. VII. p. 181. occurrit

etiam in Smyrnæorum & Magnetum foedere in Marmoribus Oxoniensibus p. 10. *Adjuranto scribas super ardentibus*

templi magnæ matris victimis, ἢ μὲν ἀπὸ τῆς βελτίστες ἀνενηνοχέναι τὴν γραφὴν τῶν ὄντων παρ' αὐτοῖς κατοίκων, ubi male vertitur

nempe. occurrit etiam in Foedere inter Hierapytnios & Priantios

ansios Η μὲν, quod Chishull rectius exponit *vere*, & ab Hebraico מֵן derivat, *Antiquit. Asiat.* p. 136.

ÆLIANUS Lib. II. Cap. XI. *Var. Hist.* Socrates ad Antisthenem dicit, non esse, quare aliquem tenuis suæ conditionis poeniteat, cum monarchas & tyrannos, Agamemnonem, Ægisthum & ceteros, tam horrendi exitus maneant, atque sic in tragoediis exhibeantur, Οὔτοι μὲν γὰρ ἀποσφαττόμενοι καὶ ἐκτραγωδούμενοι, καὶ πονηρὰ δειπνα δειπνῶντες, καὶ ἐσθίοντες ἐκάστοτε ἐκκαλύπτονται, vertitur: Nam illi obtruncati & in tragoediis decantati, mala fercula coenasse atque comedisse, ubique produntur. Mendum animadvertit Casaubonus, & pro ἐκκαλύπτονται legit ἐκκυκλῶνται, sed defendit prius cum Kuhnio Perizonius, idem significans, publice traducere, & addit, proprium esse rei, quæ remoto velo ostenditur, ut sit in scena, quando aliquid, veluti caedes, spectandum populo exhibetur. Sed ob eam quidem rationem ἐκκαλύπτονται minus placeret, eo quod Æschylus eum morem, publice coram populo caedes & similia in Tragoedia exhibendi, jam correxerat, atque post velum & scenam atrociam illam & visu horrendam rejecerat, teste Philostrato Lib. VI. de vita Apollon. Cap. XI. p. 244. Τὸ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησεν, ὥς μὴ ἐν Φανερώ σφάττοι. Quare pro ἐκκαλύπτονται potius legerem ἐγκυκλῶνται, hoc sensu: post velum & scenam occiduntur, & nefarias illas coenas coenant. Saltem velum non removebatur, cum caedes eorum & humanarum carniū coenæ fierent, ut Perizonius interpretatur. Alias etiam, qui nefanda faciunt aut patiuntur, velati videri nec volunt,

volunt, nec debent, ἐγκαλύπτονται. *Ælianus Lib. XII. cap. 47.*
 Δι' αἰδῆς ἐγκαλυπτομένη. *Ælianus Hist. Animal. Lib. VII. c. 12.*
 Πάντως ἐγκαλύπτονται. Quorum cædes destinata erat, obvol-
 vebantur. Cicero *pro Rabirio* cap. 4. habet hæc solemnia ver-
 ba: *I lictor, colliga manus, OBNUBITO CAPUT, arbori infelici*
suspendito. Cæsar, cum ictibus conjuratorum peteretur, *caput*
toga obvolvit, Svetonius cap. 82. eadem consuetudo apud Persas
 obtinuit *Libr. Esther. cap. 8. 7.*

Quod si tamen retinenda est vulgaris lectio ἐγκαλύπτον-
 ται, atque in genere ad tragoedias respiciendum, monarchas
 ejusmodi & horribiles exitus decantantes, illustrari *Ælianus*
 potest e *Luciano de Mercede cond. p. 479.* similiter fere de
 ejusmodi hominibus judicante. *Omnes enim sunt similes pulcher-*
rimis istis libris, quorum aurei umbilici, purpurea foris pellis, sed
intus vel est Thyestes liberos suos devorans, vel Oedipus matris
maritus: vel Tereus cum duabus simul sororibus rem habens;
 Τοιῆτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι λαμπροὶ καὶ περιβλεπτοί. ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ
 πορφύρᾳ ΠΟΛΛΗΝ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ ΣΚΕΠΟΝΤΕΣ, quæ
 scilicet in theatro ἐγκαλύπτεται. Dio autem Chrysostomus ita
 ad Socratis dictum respexisse videtur, ut id fere expresserit,
Orat. XIII. p. 224. καί τοι τραγωδῶς ἐκάστοτε ὁρᾶτε τοῖς Διονυσίοις,
καὶ ἐλεεῖτε τὰ ἀτυχήματα τῶν ἐν ταῖς τραγωδαῖς ἀνθρώπων ἀλλ'
ὁμῶς εὐδέποτε ἐνθυμήθητε—εἶδε' ὅτι πένης τις ἐστίν, εἰδὲς ἕνεκα τῆς
τραγωδίας ἐδίδαξεν· τεναντίον γὰρ περὶ τῆς Ατρείας καὶ τῆς Αγά-
μέμνονας καὶ τῆς Οιδίποδας, ἴδοι τις ἂν πάσας τὰς τραγωδίας, οἱ
πλεῖστα ἐκέντητο χρήματα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ κ. λ. Atqui Tra-
 goedos

goedos frequenter videtis in Bacchanalibus, & miseremini calamitatum hominum in tragoediis; nunquam tamen animadvertitis — quod nemo pauperis causa tragoediam docuerit. e contrario autem de Atreis & Agamemnonibus & Oedipodibus videat aliquis omnes tragoedias, qui plurimum auri & argenti possident.

Apud *ÆLIANUM* in eodem Capite: *Nemo vero poetarum Tragicorum eo progressus est audaciæ & impudentiæ, ὥστε εἰσάγειν εἰς δράμα ἀποσφατόμενον χοῖρον, ut in drama induceret maclatum porcum. Χοῖρος* hic nulla ratione locum tueri potest, uti recte censuere Viri docti. Quomodo enim monarchis porci oppositi anteferrentur? aut cum Socrate & Antisthene comparabuntur? Frigida etiam sententia foret, maclatos porcos in theatrum non induci, qui alibi tamen quotidie maclantur, & propterea aluntur. Ex emendationibus plurimis, quas Interpretes, Trillerus item, adduxerunt, nulla adeo placet, quam Holstenii, a Scheffero & Perizonio quoque adoptata, legentis *χοῖρον*, *chorum*, qui e gregariis hominibus & plebejis constabat, atque a violentia & nece securus erat. Adblandiebatur aliquando emendatio *ἱρον*, ut *Irus* opponatur principibus & ditissimis, quos *βαρύτατα πλετώντας* hic *Ælianus* appellat, quam emendationem *Fabro* in mentem quoque venisse, postea vidi; eam tamen abjeci, quod *Irus* vix locum habere in Tragoedia posse videatur, ut *Schefferus* jam monuit. Si vero *Irus* in Tragoediam inductus fuisset, omnino ἀποσφατόμενος ostendi potuisset, occisus quippe ab *Ulysse* reduce.

LUCIANI locus variis & discrepantibus summorum virorum sententiis vexatus & propemodum conclamatus habitus est in *Apologia pro mercede conductis* p. 482. ubi objicientem sibi aliquem fingit, quasi stipendio a principe accepto alieno sese arbitrio plane permisisset & fervile jugum subiisset, Παρέχειν ἑαυτὸν ἑλκεσθαι καὶ Φέρεσθαι, καθάπερ κλοιῶ τινι χρυσῷ τὸν ἀνχένα δεθέντα, οἷα ἐστὶ τῶν τρυφάντων πλεσιῶν ΤΑ ΣΦΙΓΓΙΑ, ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΡΑΛΙΑ. In postremis verbis tantum est sententiarum divortium, ut majus vix esse queat, quod notæ subjectæ, Grævii etiam & Gronovii ad calcem istius Tomi rejectæ, docent. Grævius Bocharto fere accedit, & per σφιγγιον *animal* intelligit, quod torque ducebatur & trahabatur ad libitum Domini, instar σφιγγὸς simiæ.

Sic in præcedenti *Dissertatione de mercede cond.* p. 471. ejusmodi hominem cum leone comparari ait, qui filo vinctus sursum & deorsum circumfertur. Gronovius ad Salmasium provocat, qui ad *Solinum* ostenderit, σφιγγία esse *animalcula*, Latine *Spinturnicia*; adoptat hanc quoque sententiam Ezechiel Spanhemius de usu & præst. numism. Diss. V. p. 242. & σφιγγία exponit *exiles sphinges*. sic Triumviri illi. (*)

Sed, si Luciani locum accurate ob oculos ponas, de talibus animalculis & aureo quidem torque donatis nihil omnino

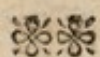
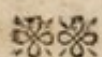
(*) Auxit conjecturarum numerum recentissima editio. Cl. Gesnerus proponit σκισράλια. *Sciuros olim amabiles*. Jensus legit κισράλιον quod proxime accedat ad Hesychii κισράλλον, παιδάριον.

minino videbis. Lucianus dicit: *se ipsum trahendum & huc illuc ferendum præbere, quasi cervicem aureo collari vinctum, qualia luxuriantium divitum sunt sphingia & κεράλια*. Hinc sequeretur: delicatos illos & divites nulla animalcula præter spinturnicia deliciarum & voluptatis causa aluisse, & aureis torquibus ornasse, atque eo quidem consilio, ut huc illuc traherent & crudeliter raptarent: quod non modo probatum non est a Viris doctis, sed etiam consuetudini & moribus delicatiorum refragatur, qui talia animalcula in deliciis habere, fovere, non raptare solent. Nec a Salmasio, Sphingia esse *Spinturnicia* ostensum: locum autem Plinii ex *Lib. VI. §. 34. SPHINGIA MANCIPIA*, a Spanhemio afferri quidem, sed spinturnicibus haud recte applicari video.

Accedit apud Lucianum κεράλια, quod Salmasius exponit *parvas puellas, pupas, imagunculas cereas*, a κόρη, applaudente Gronovio, sed improbante merito Spanhemio p. 243. pertinet illa expositio revera ad lusus & jocos. Spanhemius pro κεράλια legit κολέρας, vel forte κλάρας, h. e. simiarum aliam speciem, cauda carentium, de quibus Salmasius *ad Solinum* p. 267. Sed eodem vitio laborat hæc emendatio, quo τῶν σφιγγίων per *Spinturnicia* explicatio. Satis admirari non possum, tantos Viros hic tantum *animalcula* videre voluisse, de quibus Lucianus ne cogitasse quidem videtur.

Σφιγγια hic sunt *vincula in genere, cervicem, manus, pedes constringentia*; κεράλια autem κολλάρια collo injecta: Σφιγγιον est a σφίγγω, *constringo, vinculis, torque, catena, unco*.

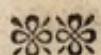
Dio Chrysoft. *Orat.* X. p. 144. Πάλιν ἐπιδείξ τε καὶ σφίγγεις τὸν πόδα, de calceo urgente. Heliodorus *Lib.* III. p. 130. κρηπίς μὲν αὐτοῖς ἱμάντι Φοινικῷ διάπλοκος ὑπὲρ ἀσράγαλον ἐσφίγγετο. Septuaginta Interpretes, sic vulgo dicti *Exod.* XXVIII, 28. Καὶ σφίγγεις τὸ λογεῖον, unde idem vocabulum habet Philo. IV. *Reg.* XII, 10. Καὶ ἐσφίγγαν καὶ ἠρίθμησαν τὸ ἀγύριον. Ælianus *Hist. Anim.* *Lib.* VI. c. 21. p. 346. de Dracone elephantem spiris suis strangulante : Σφίγγων ἀπάγχει τὸ θηρίον ἀήθει βρόχῳ καὶ καινῷ. Idem *Lib.* XIII. *cap.* 6. p. 755. de Polypode, vasa testacea sic constringente ταῖς πλεκτάναις, ut frangerentur, σφίγγων τὸν κέραμον ἐρρήγνυ τα' ἀγγεῖα. Diodorus Siculus *Lib.* IV. p. 218. de Hercule puero, immisso a Junone serpentes manibus elidente : Ο δὲ παῖς ἑκατέρᾳ χειρῶν τὸν αὐχένα σφίγγας ἀπέπνιξε τὰς δράκοντας. LXX. Interpretes *Prov.* V. 22. Σειραῖς δὲ τῶν ἑαυτῷ ἀμαρτιῶν ἕκαστος σφίγγεται. Symmachus *Prov.* VI. 21. habet σφίγγον, ubi in Hebr. est *נַי*, & LXX. habent eleganter ἐγκλοῖωσαι περὶ σῶ τραχήλῳ. Pollux compositum habet τ' ὀφθαλμῷ περισφίγγαντες ταινία *Lib.* IX. §. 123. Lucianus *de Lucio* p. 306. Τα' ἔρια, οἷς μὲ τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε. Herodianus *Lib.* 1. *cap.* 17. circa finem ἀποσφίγγας τὸν τράχηλον Φονεύει. Ælianus *Hist. Anim.* *Lib.* VIII. *cap.* 18. p. 497. adhibuit σφίγγις de pisciculis confertis turmis & innexis natantibus, ne dissociati insidiis & violentiæ pateant, συθεῖ εἰς ἄλληλα καὶ ἐχόμενον τῷ πλησίον ἕκαστον τῇ σφίγγι τὸ ραδίως ἐπιβλεῦσθαι διαπέφευγε. Animal ipsum *Sphinx* Etymologici M. auctor derivat a σφίγγῳ, quod *implexa* loqueretur &

& auditores implicaret & constringeret. Σφίγγια habet Siracides de nimia parsimonia, divitiarum cupidum angente & constringente, XI. 18. Ἐστὶ πλατῶν ἀπὸ προσοχῆς καὶ σφίγγιας αὐτῶ.

Igitur σφίγγια hic sunt vincula, quæ constringunt cervicem, τὸν αὐχένα σφίγγοντα, uti de Hercule Diodorus dixerat l. c. & κεράλια convertenda in κολλάρια, ut recte Almeloventius docuit. Σφίγγια καὶ κολλάρια fatis apud Lucianum explicantur verbis præcedentibus, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα. Nempe κλοιὸν χρυσὸν mercedem appellat, & stipendium, quod τρυφῶντες πλεστοὶ litteratis & philosophis offerre & dare, at sic collare imponere solebant, & jugum servile, quo diris eos modis vexarent. Dio Chrysostomus Orat. 80. p. 660. voluptatem sic homines aureo collari injecto trahere, & raptare dicit, κλοιὸν τινα φέρουσα χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν, τῶν δὲ περιθεῖσα, ἔλκει. κ. τ. λ. quemadmodum Cyrus olim Astyagen aureis vinculis vinxisset. idem pariter p. 667. 668. voluptatibus & auri præsertim cupiditati deditos sexcentis & pluribus vinculis constrictos dicit, ἔχ' ἐνὶ δεσμῷ μῶτον περιβάλλοντες, εἰδὲ δυσὶν, ἀλλὰ μυρίοις, ὑφ' ὧν ἄγχεσθε καὶ πιεζεσθε, πολὺ μᾶλλον ΤΩΝ ΕΝ ΑΛΥΣΕΙ ΤΕ ΚΑΙ ΚΛΟΙΩΙ ΚΑΙ ΠΕΔΑΙΣ ΕΛΚΟΜΕΝΩΝ.

Egregie etiam Clemens Alexandrinus mulieres exagitat collaribus aureis superbientes, quasi vinculis aureis, quibus Barbari captos & κακέρχως vincire solent, constrictas: τῆς ἐξηλωκέναι δοκῶσιν μοι αἱ γυναῖκες τὰς δεσμώτας τὰς πλεστας.

Η γὰρ ἐχὶ κλοιὸς τὸ χρυσὸν ἔσι περιδέρρεον, καὶ οἱ ἑρεπτοὶ, οἵ
τε καθετῆρες καλῶμενοι, ἀλύσεων ἐπέχοντες τρόπον; κ. λ. Lib. II.
Pædag. p. 244. edit. Oxon. ubi in notis plura.

Igitur sensus Luciani est, mercedem & stipendia, quæ
principes, & in genere ditiorum nonnulli, litteratis & philo-
sophis offerunt, esse τῶν τρυφῶντων πλυσίων σφίγγια καὶ κολ-
λάρια, nam ea qui acceperit, atque in aulam & divitum fa-
milias ingressus fuerit, *collare, aureum* quidem, attamen col-
lare & jugum servile in cervicem suscipere, atque foedæ &
iniquissimæ se servituti addicere, ut ex nutu Domini pende-
at, & pro libidine huc illuc raptetur, & indignis modis ha-
beatur: mancipiorum & captorum more, qui collari, unde
catenæ pendent, vincti, huc illuc tracti pessime haberentur.
Ad mancipia enim & captos respicit, non vero ad animal-
cula illa mirifica & monstrosa. Idem sensus evidens est e præ-
cedenti Luciani *de mercede conductis* tractatu, ubi ejusmodi homi-
nes mercede conductos, in *retia se induere, frenum accipere* do-
cet p. 458. 462. *mancipia fieri* p. 463. qui quasi cyphone &
collari incurvati, viles animæ, fœdissima quæque servitia obe-
ant, *θητεύσεις κάτω νενευκῶς*, id vero collare facit, vide supra
cap. II. dicta, *ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ*. Sic & p.
464. & cet.

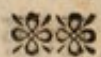
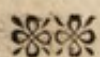
Κολλάρια sunt vincula colli, Latine *collaria*, quod vocabu-
lum ad Græcos transit. Scholiastes Aristophanis *ad vespas*
v. 892. *Κλοιὸς τὸ κολλάριον*, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, ᾧ ἐμάθασι
τὰς κύνας δεσμεύειν ἐν τοῖς ἀγροῖς. vide & dicta cap. 2. imo &
Chal-

Chaldæis & Talmudicis evasit eadem vox familiaris, quam efferunt קוּר & קוּרִין, vide Buxtorfii *Lexicon*. Servi fugitivi antiquissimis temporibus collari vinciebantur apud Romanos, vide Pignorium *de Servis*. Quod si autem τὸ κολλάρια hic interpretationis causa à manu recentiore adjectum aliquis existimare velit, ita ut σφίγγια exponat, non habebit me valde repugnantem, ut enim Scholiastæ κλοιὸν per recentius vocabulum κολλάριον exponunt, sic fieri potuit, ut aliquis ad σφίγγια glossæ loco adlineret τὰ κολλάρια.

Duo adhuc Luciani loca adjiciam difficillima explicatu, quæque ingenia & sagacitatem doctissimorum Virorum etiam in recentissima editione vehementer exercuere. Prior est in *Navigio* seu *votis* editionis penultimæ p. 494. in novissima Tom. 3. p. 252. ubi de splendida & ingenti nave Alexandrina, ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος αἱ γραφαὶ καὶ τὸ ἱστίον τὸ παρασεῖον πυραυγές, vertitur in postrema editione à Cl. Gesnero egregie reficta: *ornatus enim reliquus, picturæ & supparum veli colore flammeo*. Salmuriensis verterat, *veli parafium flammeum*, legebatur ante enim παράσιον. Grævius παράσιον convertit in καρχήσιον, ex Florentina ut ait editione, hoc epiphonemate adjecto, *quid παράσιον Græcis, Latinis parafium sit, quærant quibus libet bonas horas perdere*. Confutavit Jacobus Hafæus dissertat. *de navibus Alexandrinis* Grævium, quod καρχήσιον esset glossema vocum τῆ ἰσις παράσιον, atque pro vulgato παράσιον legendum docet τὸ παράσειον, scil. μέρος, i. e. *versatilem mali partem*. De scriptura Hafæo adsentitur Cl. Reizius, & errorem Grævii notat in prodenda

Florentinæ scriptura, quæ non *καρχήσιον*, sed *παράσειον* exhiberet, æque ac Scholiastes, quod ex ingenio Hasæus vidisset. Cl. autem Gesnerus *παράσιον* idem esse putat, quod alias *σιφάριον* vocatur *supparum*, velum minus splendidi coloris, majori impositum, quod ex Seneca *epist.* 77. non modo adstruere, sed etiam in *Addendis* p. 859. defendere conatur contra Hasæi sententiam: Scholiastæ auctoritas esset pene nulla *παράσειον* neque auctorem haberet, neque certam analogiam, & si luberet à *παρασείω* derivare, etiam *supparo* competeret, quo maxime navis *urgetur*, ut Seneca dicit, i. e. promoveretur *παρασείεται*, denique pro *παράσειον* legit *σιπάριον* aut *συπάριον*. Multa huic commentationi obverti possent, e. g. in vocabulis insolentioribus, partem aut suppellectilem navium antiquarum designantibus, ea ratione procedi non posse, quod insolentia sint & rarissime occurrant, nec analogiam anxie indagandam, antiquis forte nautis & peritissimis duntaxat cognitam: quemadmodum hodie doctorum virorum nemo fere reperiretur, qui vocabula partium navis, funium præsertim & velorum omnia calleret, & etiamsi audiat legatve intelligeret: incommode etiam *παρασείεται* exponi *promovetur* &c.

Miror, doctissimis viris Athenæi locum latere potuisse, ubi in nave magnificentissima Philopatoris *Tbalamegon* dicta simile vocabulum occurrit *Lib. 5. cap. 9. p. 206.* ὁ δὲ ἰσὸς ἦν αὐτοῖς ἐβδομήκοντα πηχῶν, βύσσινον ἔχων ἰσίον, ἀλουργεῖ ΠΑΡΑΣΕΙΠΩΙ κεκοσμημένον, vertit Dalecampius, *malus ejus cubitorum septua-*

septuaginta fuit, velum byssinum purpureis funibus ornatum. Ad hunc locum Casaubonus in Animadversionibus p. 359. Ignotæ significationis verbum hic est παράσειρον, sed vel funes significat, ut explicat Dalecampius: vel aliud nescio quod ad oras veli appensum ornamentum, instar prætextæ aut fimbriarum. utrobique navis est Ægyptia, idem hic locus τῷ παρασείρω assignatur, atque παρασίω apud Lucianum, ἀλουργές fuisse dicitur, ut Luciani πυραυγές, analogia certa est à σείρα, unde equus παράσειρος, qui extra jugum catenam fert, funem aut habenam. Igitur apud Lucianum legerim ΤΟ ΠΑΡΑΣΕΙΡΟΝ. Perinde autem fuerit, siue funes intelligas purpureos cum Dalecampio, siue prætextam cum Casaubono, siue supparum cum Gesnero: cum postremo si feceris, subaudias ἴσιον, ut velum supremum intelligatur minus fune alligatum majori, quod proprie & κατ' ἐξοχήν vocetur ἴσιον, de quo plura Cl. Gesnerus.

Habebant autem Ægyptiæ naves etiam *vela purpurea*. v. c. Cleopatrarum navis, de qua Plutarchus, τῶν μὲν ἰσίων ἀλουργῶν ἐκπεπετασμένων, *Antonio p. 927. navis illa Thalamegon dicta apud Athenæum l. c. aulaea purpurea habebat αὐλαία κατὰ τὸν ἀνάπλεον ἀλουργεῖς ἐνεπετάννοντο. Purpura autem ad ignis quoque fulgorem accedit, ut ad auroræ & solis, plurimis id ostendit Bochartus ὁ πᾶν Hieroz. P. 2. Lib. 5. cap. 10. quale pallium Jovis Capitolini erat, divini fulgoris, Vopiscus Aureliano cap. 29. hinc apud Athenæum ἀλουργές idem esse possit ac Luciani πυραυγές.*

Sequitur apud Lucianum l. c. Καὶ πρὸ τῶν αἰ ἀγκυραὶ καὶ ΣΤΡΟΦΕΙΑ, ad quæ Mofes Solanus: *nolunt grammatici hanc vocem de Cylindris usurpari, quorum ope Ancorarum funes & ipsa demum ancora tollitur; ego tamen, qua ratione de alia re hic usurpetur, non video.* Recte: sic Apulejus Lib. XI. *Metamorph. p. 379. donec muneribus largis & devotionibus faustis completa navis, absoluta STROPHIIS ANCHORALIBUS, peculiari serenoque flatu, pelago redderetur.*

Alter Luciani locus est in *Dialogo. 28. mortuor.* ubi de Tiresia vate a muliebri ad virilem conditionem reduci, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν *mammæ emarcuerunt*, quod in novissima editione p. 446. in Textum receptum est, ex emendatione Grævii, legebatur enim ante ἀπετάθησαν, applaudentibus viris doctissimis Hemsterhusio & Jensio; scrupulum tamen merito iniecit Gesnerus in Hemsterhusii præfatione ad Tom. I. p. XXXV, qui constantem omnium librorum scriptionem tueretur, & vertit *extensæ sunt* non in longitudinem dependentem, sed crati pectoris *intentæ*, ut nihil pendens relinquatur. Cl. Hemsterhusius sublatam omnis dubitationis causam fore fatetur, si scriptoris vetusti ad usum eum verbi ἀποτείνεισθαι firmandum auctoritas accederet. Quamvis autem verbi rei que consideratio sufficere possit, affero tamen Lucianum ipsum *Toxari* p. 52. de pedibus vincto, ὅδε' ΑΠΟΤΕΙΝΕΙΝ τὰ σκέλη δυνάμενον ἐν τῷ ξύλῳ κατακειλυσμένα, *neque extendere crura poterat, ligno inclusa, nec curvata protendere.* Sic mammæ muliebres altiores sunt, virorum depressæ & extentæ. Idem Lucianus *Hermotimo* p. 512. ΑΠΟΤΑΘΕΙΣΗΣ τῆς συνστάσεως, *conversione producta, extensa.*

C A P U T X.

Anonymi in Dionem Chrysostomum notas & emendationes examinat. Casauboni emendatio vindicatur. Alius locus restituitur. Pindarus Μῦθοποιός. Dio vindicatur. Σκολιὸν & παῖαν diversum. Id convivis quibuscunque, hic etiam Rege dignus. Φράτορες. Dio vindicatur. Item in ἐμ.Φρων. Εἰσβάλλειν ναῦν. ἃ δεῖ in Dione expungitur.

Nonnulla loca expenduntur ab alio

Viro docto tentata.

Edidit Cl. Wolfius, Tomo I. *Anecd. Gr.* p. 217. *Notas & Emendationes in Dionem Chrysostomum* exemplari Bibliothecæ Bodlejanæ adscriptas a Viro quodam docto anonymo, quem ob ἀγχινοίαν, *acumen & singularem Græcæ linguæ notitiam* laudat, ejusque conjecturas aut suo more confirmat, aut refellere conatur. Quam quidem laudem notæ illæ & emendationes minime mereri videntur: sunt enim maximam partem conjecturæ inanes, temere in chartam conjectæ, idoneis argumentis destitutæ, nec a Wolfio satis defensæ aut confutatæ. Displicent in primis Anonymi illius in Casaubonum, infinitis modis doctiorem, insultationes fere pueriles, Viris humaniores literas colentibus indignissimæ, & æternis potius tenebris damnandæ &c.

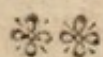
Vitia istarum emendationum aliquot exemplis ostendisse, operæ pretium fuerit.

In Dionis *Orat. I. de Regno* p. 8. B. 3. μακάριοι δὲ ὑμεῖς, Anonymus legit ἡμεῖς, i. e. beati autem & nos. *Felicem* *banc* *esse*

esse conjecturam, addit Wolfius, *ditionis series evincit*. Atqui sic jam Casaubonus emendaverat: *Rectius tamen* (ejus sunt verba in *Diatriba*) *sine dubio ἡμεῖς, ne ad paucos restringatur utilitas ex bono principe, sed ad omnes ejus subditos, inter quos & Dio.*

Ibid. & pag. 12. D. 3. pro εἰδ' Ευρυσθέα Anonymus legit, οἱ δ' Ευρυσθέα Φασὶ βασιλεύειν τότε, i. e. atque Eurystheum ajunt tunc regnasse, Wolfius addit: *Recte omnino, ut & Interpres expressit. sed tunc quidem verti deberet: Nonnulli Eurystheum tunc dicunt regnasse.* At toto loco accuratius considerato illa emendatio stare non potest. Vulgatum illud εἰδ', sede sua motum, reducendum est ante Φυλάττων τὴν ἀρχὴν, atque sic aptissime omnia cohærebunt. *Hercules, Dio ait, Rex fuit non modo Argivum, sed totius Græciæ; hoc autem complures non norunt, ἀλλ', ὅτι αὐτὸς ἀπεδήμει στρατευόμενος καὶ εἰδ' Φυλάττων τὴν ἀρχὴν, Ευρυσθέα Φασὶ βασιλεύειν τότε, sed quod abesset bella gerens, nec domi sedens regnum servaret, Eurysthea dicunt tunc regnasse.* Male Interpres Φυλάττων τὴν ἀρχὴν vertit *defendere principatum*, cum opponatur τῇ ἀποδημίᾳ Herculis, in bello & peregrinationibus per orbem terrarum susceptis. est *custodire regnum*, atque adeo in regno manere. Sic Evang. Luc. XI. 21. & Herodianus *Lib. 2. cap. 1. Φυλάσσοντες τὴν βασιλείον αὐλήν, custodes regiae aulae.*

Ad Pag. 18. lin. 19. ἐπασχε τὸ πρῶτον, jam Casaubonus correxerat.

Ad pag. 25. l. 26. Alexander in Thebanorum excidio Pindari ædibus pepercit, his verbis inscriptis: Πινδάρη τῷ μουσικοῖς τὴν σέγγην μὴ καίετε. vertit interpres *Musicum*, Anonymus corrigit: *Musis amici*. Wolfius *Musicus* ferri posse putat, si innuatur facultas poëtica Pindari. Merito tamen Pindarus μουσικοῖς *Musicus* appellari potest, excellentissimus quippe apud antiquos musicus, plurimorum præterea hymnorum, canticorum & ὑπορχημάτων auctor, vide supra Cap. I. p. 6. Jam a patre, qui tibicen fuerat, puer musicam edoctus est: Πλάττει καὶ νηπίῳ αὐτὸν ἢ ἐμμελής ἤδε καὶ ἔμμουσος ἦ, quin eo nascente sponte sua cymbala & tympana resonuere, Philostratus *Icon* Lib. II. n. 14. p. 829. adi & vitæ ejus scriptores. Lyricus itidem erat Poëta: ex qua ratione etiam Sappho Herodoto audit μουσικοῖς *Lib. II. cap. 135.* ubi vertitur *poëtria*. Fulvius Ursinus, ut in notis Gronovius docet, legerat μελοποιός.

Ad pag. 32. τῶν Ἀττικῶν σχολίων τε καὶ εὐχὰς ἐπαίνων ἔ βασιλεῦσι *πρεπέσας*, Anonymus emendat, σχολίων τε καὶ παιάνων εὐχὰς, quam *emendationem bene habere* putat Wolfius, & addit: *Certe σχολία καὶ παιᾶνες sive παιανικά, ut synonyma a veteribus usurpantur; ita Aristotelis Scolium, quod est apud Athenæum XV. c. 16. aliis audit Pæan.* Contrarium tamen extra dubitationem positum est, Scolion a pæane omnino diversum fuit, quod vel ex Athenæo citato constat, negante, Aristotelis poëma pæana esse sed scolium: ut & e *Valesio ad Harpocratonem* citato.

N

etiam

etiam liquet, mortalibus, pæan diis canebatur. Proclus in *Cbrestomathia* apud Photium p. 983. ubi de diversitate carminum agit, ὡς αὐτ' εἰς θεῶς μὲν ἀναφέρεισθαι ὕμνον, προσῳδion, παιᾶνα — εἰς δὲ ἀνθρώπους ἐγκώμια, ἐπινίκιοι, σκολια, κ. τ. λ. quī & p. 986. distinctius pæana describit, ὁ παιᾶν ἐστὶν εἶδος ὠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεῶς, τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμειδι. *Pæan est carminis genus, quod nunc ad omnes Deos refertur, olim vero proprie Apollini & Dianæ tribuebatur.* Scolion autem p. 987. μέλος ἦδετο περὶ τὰς πότας, διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἐστ' ὅτε καλεῖσιν, *est cantus inter pocula, unde & παροίνιον h. e. vini cantus aliquando appellatum.* Pæana canebant in Deorum laudem in exitu convivii, Athenæus *Lib. IV. cap. 12. p. 149.* a qua consuetudine sapientum & Regum nemo alienus erat, vide Xenophontis *Convivium* p. 874. & Athenæum sæpius. In præliis autem ipsi Duces & Reges pæana exordiebantur. Achilles pæana canere iussit, Dione nostro auctore *hac Orat. p. 30.* Cyrus apud Xenophontem pæana canit *Lib. VII. Inst. Cyri p. 176.* confer & Ezech. Spanhemium ad *Juliani Orat. p. 133.* Igitur Dio docere non potuit, pæana æque atque scolion Rege indignum esse: igitur vana est Anonymi emendatio.

Casaubonus rectius quidem in *Diatriba* p. 10. emendabat τῶν Ἀττικῶν σκολιὰ τε καὶ εὐχὰς ἐπαινῶντα, quamvis & ἐπαινων defendi posse moneat. Ego tamen sanum & integrum locum esse existimem. Ἐπαινῶν est *laudum* aut *laudationum*, e verbis autem Anacreontis versus apud Dionem antecen-

tecedentibus 'απο' τῆς κοινῆς repetendum εὐχεσθαι. Nam præ-
 cesserat p. 31. Regem neque eodem, quo alios, modo, Deos
 precari decere, μηδε' εὐχὰς εὐχεσθαι τὸν βασιλέα τοῖς ἄλλοις ὁ-
 μοίᾳς, neque ut Anacreon fecerat, μηδε' τὰς θεὰς καλεῖν ἔτῳς
 εὐχόμενον κ. λ. nunc interjecto Anacreonte redit ad prius dicta:
 Ἡ νῆ Δία τῶν Ἀττικῶν σχολιῶν τε καὶ 'εὐχὰς 'επαίνων, scil. εὐχε-
 σθαι, ὃ βασιλεύσι πρέπσας. Attica illa scolia carminis & can-
 tus genus erant negligentius factum & decantatum, inter fa-
 miliares convivas & compotatores, ἀγαθὰς Φράτορας, ut pluri-
 bus quoque docet Athenæus Lib. 15. cap. 14. p. 693. & vo-
 ta continebat mirifica, ut videre est apud Athenæum loco
 ante citato. Ἐπαινος & ἔπαινοι accuratius carminis genus de-
 signare possunt, laudem fortium virorum, aut bene merito-
 rum decantantis, quale 'εγκώμιον & ἐγκώμια sunt apud Proclum
 loco modo citato, cujus inventor Hocrates perhibetur. Ἀττικοὶ
 autem ἔπαινοι inter convivas tribules Φράτορας decantati, humi-
 les nec satis digni principum virorum personis censebantur.
 Distinguunt etiam 'εγκώμια & 'επαίνους, ut hi sint virtutum,
 illa operum, vide Aristotelem *de Rhetorica* Lib. I. c. 9. p.
 725. Latini 'επαίνους laudes & laudationes appellant, quas apud
 epulas decantatas olim Cicero memorabili & opportuno te-
 stimonio docet *de claris Oratoribus* seu *Bruto* c. 19. *Utinam*
extarent illa carmina, quæ multis sæculis ante suam ætatem in epu-
lis esse cantata, a singulis convivis, de clarorum virorum LAUDI-
BUS, in originibus scriptum reliquit Cato.

In verbis sequentibus merito Wolfius rejecit intempestivam Anonymi emendationem, pro Φράτορσιν ἀγαθοῖς legentis ἀπαλοῖς. sunt ἀγαθοὶ Φράτορες *boni illi sodales & fratres.* Φράτορες καὶ συμβύται h. e. *convivæ tribules* occurrunt apud Artemidorum c. 82. p. 267. item apud Proclum in *Platonis Timæum* p. 28. τῖς τῶν Φρατόρων. Atticos Φράτορας prolixè exhibet Peritus *ad Leges atticas Lib. II. Tit. 4. cap. 8.*

Ad p. 38. B. 7. Regem docet bonum præclare factorum omnes homines testes habere, nec magis latere posse, quam solem in tenebris, ὥς τε μήτε πράξαντι οἶον τε λαθεῖν, ἢ μᾶλλον ἢ τοῦ ἡλίου πορεύεσθαι δια' σκοτίας· πάντα γὰρ τὰ ἄλλα ἀναφαίνων πρῶτον ἑαυτὸν ἐπιδεικνυσι, vertitur: *ut quicquid faciat latere non possit, non magis quam sol ingredi per tenebras: omnia enim cetera illustrans primum semet ipsum ostendit.* Quis hic non videat omnia recte se habere, & comparationem satis accurate institui, præsertim si pro μήτε cum Casaubone legas μηδέν, aut, quod ego quidem prætulerim, μή δέ, ut p. 30. in hac oratione, quamvis & μήτε retineri queat, vide & p. 40. ut sensus sit: Regem ejusque facta latere non posse, solis instar, qui simulatque apparuerit, in omnium oculos incurrat. Anonymus tamen emendandi libidine & pruritu extimulatus pro πράξαντι insolentius vocabulum παράξαντι, aut παραίξαντι, & insolentiozem comparationem substituit *cursim præterire*, quibus frustra colorem afferre Wolfius conatur.

Ad pag. 49. B. Solem, Dio ait, si vel minima in re ordinem mutet, aut orbitam transgrediatur, totum mundum perdi-

perditurum, Εἰ γὰρ καὶ σμικρὸν ἀμελήσειεν, καὶ παραβαίῃ τῆς αὐτῆς τάξεως. In margine adscribitur σικελίσσειε pro ἀμελήσειεν, e quibus duabus vocibus Anonymus hanc emendationem procudit, ἀμελήσας ἐκλύσειε, i. e. *ex negligentia remittat*, applaudente Wolfio. At male, ὡς ἔμοιγε κριτῇ, duo verba, quorum unum duntaxat locum habere debet, in textum recipiuntur, præsertim cum unum ἀμελήσειε omnino hic sufficiat. Ego, quandoquidem παραβαίνειν cum quarto casu construi solet, infererem τι ante τῆς αὐτῆς τάξεως, quod etiam in vulgata scriptura subaudiri potest per ellipsin haud infrequentem, *si ordinis quidquam sui transgrediatur*, aut ἀπὸ τοῦ κοινῆς repete σμικρὸν.

Ad p. 74. C. 7. de avaro: Περὶ τὴν τῆς ἀργυρίᾳ κτῆσιν ἔμφρων καὶ συντεταμένος. Anonymus mavult ἔκφρων, *insanus*; "Sermo enim est de avaro, subjicit Wolfius, qui infano " impetu in corradendam pecuniam feratur, unde & statim " sequitur συντεταμένος, hunc vero non dixeris ἔμφρονα, nisi " per antiphrasin. Quasi vero avarus ἔμφρων dici non possit, ob perspicacitatem & fixas intentasque in acquirendis, conservandis amplificandisque rationibus cogitationes? ἔμφρων hic idem est atque ἐνῆς, φροντίζων, *cogitabundus*, quales avari & sunt & describuntur. Lucianus *Timone* p. 85. ὥχρὸς ἡμῖν ἐφαίνε καὶ φροντίζων ἀνάπλεως. vide & alia supra allata *cap. 2.* quod etiam adjectum apud Dionem συντεταμένος h. e. *intentus omni cogitatione* suadet.

Ad pag. 85. pro ἐκ 'αφανῆς Anonymus legit ἐκ 'αφανείς, rem claram esse, Wolfius judicat; sed sic ante Casaubonus legerat.

Ad pag. 98. C. Τὸ μὲν ἀνάτιον εἰς τραχύν τινα ἀγριαλὸν ὑπὸ τοῖς κρημνοῖς ἐκβαλόντες διέφθειραν. Hic Anonymus nescit quo τὸ ἐκβαλόντες referat, & exclamat: *Quid? mercesne &c. an scribendum ἐκβαλέντες!* Wolfius e Suida explicare vult, nautas, dum remos agerent, naufragium fecisse, aut nautas navim e cursu suo recto, acrius scilicet impellendo, evertisse. Mirifice! quid autem apertius, quam ἀνάτιον ἐκβαλόντες esse navem ad scopulos ejectam perdidisse? Polybius ita plane *Lib. XV. c. 2. p. 963.* *Romani suos conspicati, παραβοηθέντες ἐπὶ τὸν ἀγριαλὸν, ΕΞΕΒΑΛΟΝ τὴν ναῦν εἰς τὴν γῆν.*

Ad pag. 537. Ea, quæ usque ad hanc paginam intercedunt, prudens nunc quidem omitto, instituti habita ratione, vnicum modo locum adjicio sanitati restituendum, p. 537. Ωσπερ τὸν Αγαμέμνονα Ομηρος Φησὶν Α ΔΕΙ ΠΡΟΣΔΕΙΣΘΑΙ τῇ γνώμῃ τῷ Νέστορος. Anonymus legit 'αεὶ προσκειῖσθαι, nisi forte προσδεῖσθαι pro *alligari* accipias. Duro omni modo sensu. Casaubonus in *Diatriba* commodius quidem post ἃ δεῖ inferit ποιεῖν, sed & id supervacaneum & tautologiae proximum videtur. Nempe ἃ δεῖ huc irrepsit e proxime præcedenti, 'αυτοὶ παρ' ἐκείνων πρόσταγμα λαμβάνουσιν, ἃ δεῖ πράττειν, quo expuncto optimus sensus emergit: *quemadmodum Agamemnonem Homerus ait consilio Nestoris indigere.* Confer autem ad explicationem hujus loci Dionem *Orat. 56. p. 566. 567.*

Jam hæc scripseram, cum Virum doctum in *Vol. IX. Miscell. Observat. Crit.* p. 375. idem fere judicium de Anonymi istius Angli in Dionem emendationibus à Wolfio editis, tulisse viderem, de cujus consensu mihi gratulor. Ipse nonnulla è suo penu affert, ut maculas quasdam Dionis eluat & pristinum ei splendorem restituat, tam feliciter optaverim, quam candide & cordate! In Dionis autem Oratione 33. seu *Tarsica* priore occupatus est.

Ad pag. 394. B. ἔπειτα verti vult *itane vero!* additque, *interrogat cum indignatione;* sed tuetur hic ἔπειτα merito suam significationem *deinde, tum vero,* ut liquido apparet.

Ibid. D. 4. αὐτὸ τῷτο ἔργον. opponit hic, verba sunt Viri docti, τὰς ἄλλας ἀνδρας poetis, qui metris id est arte laudant. " Hinc putem legendum αὐτῷτον τι, comma ponendum " post πεποιημένων. Sensus est: illa auditis laudare homines " sive poetas metrice, sive alios, qui citra artis præcepta ru- " de quid & inconditum deproperant." Male ita autem, cum locus evidentissimus & versio satis bona sit: *Hæc au-*
ditis τῶν τε ποιητῶν μέτροις, καὶ ἄλλων ἀνδρῶν, αὐτὸ τῷτο ἔργον
πεποιημένων ἐγκωμιάζειν, ὅς ex poetarum carminibus ὅς aliis viris
hoc munere fungentibus, ut talia laudibus celebrent. Ἔργον τῷτο
ποιεῖσθαι est suum opus agere, suam artem, quam aliquis
profitetur, cuique omni studio vacat, Germanice sein *Werd*
worben machen. Phrasis satis nota. Sic infra p. 409. fine, τῶν
αὐτὸ τῷτο ἔργον πεποιημένων, in quo Vir doctus itidem hæret.
sic Lucianus *de Saltatione* p. 793. τῶν Ἰδαίων Δακτύλων τῷτο ἔργον

πεποιημένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν. Commate quoque post πεποιημένων apud Dionem nihil opus est, merito Vir doctus acquiescere tandem in recepta lectione videtur.

Ad pag. 397. B. 5. Αρχιλοχος δ' ἐπὶ τὴν ἐναντίαν ἤκετο ψέγειν. Vir doctus comma postulat post ἤκετο, *ne hoc fugiletur, alias cum atticis dixisset ψέγων*, nec hic commate opus est, attici etiam infinitivo utuntur. Sic mox: καὶ πρῶτον αὐτὸν ψέγειν.

Ad p. 399. D. 3. Ithacam Dio dicit εἰδὲ τῶν συμμέτρων vitiose legitur σημμέτρων, νήσων εἰδὲ τῶν ἐγνάρπων fuisse: appellat, Vir doctus ait "Dio hic Ithacam inæqualem, sive quia "mutuis scopulorum valliumque hiatibus diffidebat, sive "quia non eodem tempore, quo ceteræ regiones fruges, annonamque dabat." Atqui τῶν συμμέτρων νήσων Ithaca ob eam causam fuisse negatur, quia exigua & parva, neque mensuram si adhibeas, comparanda cum aliis insulis erat. evidentia hæc sunt è contextu; quia aspera autem fuit & sterilis, propterea neque erat τῶν ἐγνάρπων: utrumque & veteres & recentiores auctores in Itinerariis testantur, ex illis vide Plutarchum Gryllo p. 987.

Ibid. p. 409. D. 12. Sic Vir doctus: post πεποιημένων una vel altera linea deest, dicit: ajunt quendam optimatum (S. Philosophorum acutissimorum) nostrorum in civitatem venisse, hominum, qui eadem vobiscum patrabant. Hinc hiatus. At nulum quidem hiatus video, nisi deesse verbum venisse, Græca τῶν αὐτὸ τῷτο ἔργον πεποιημένον dependent à præced. δεινῶν, sic omnia optime coherent: de phrasi modo dictum. CAP.

C A P U T XI.

Cicero emendatur. *Silli*, scommata, convicia, maledicta. Cicero vindicatus. *Remittere* & *continere* opposita. Cicero defensus. *Canorum* idem quod *candidum* in voce, *fusco* oppositum, Φωνή λαμπρά. Cicero explicatus e græca claudendi formula. Cicero *pro Flacco* vindicatus. Judæa Pompeji tempore *elocata*, & legionibus *servata* seu custodita. Minucius Felix explicatus. *Sistrum* hirundinis vocem referebat. 𐤔𐤐 hirundo. 𐤔𐤔𐤔 sistrum. Explicatur Jec. XVIII. vers. 1. contra Vitringam & Haseum. *Despicere*, id est, de alto contemplari. *Dispicere* videre.

 CICERO de *Natura Deorum* Lib. I. cap. 34. Zeno quidem non eos solum, qui tunc erant, *Apollodorum*, *SYLLUM*, ceteros figebat maledictis; sed *Socratem ipsum*. Habuit hunc locum valde suspectum Petrus Victorius *Var. Lect.* Lib. XXIV. c. 19. quod ejusmodi Syllum nunquam legit; in MSS. quæ inspexit, legebatur, *Apollodorum sine ceteros*. Cl. Davisius Syllum quidem affert, sed Pythagoræum, qui etiam obscurior est, nec Zenonis tempore vixisse, multo minus ejus maledictis fixus videtur. Amplissimus Bouhier *notis* in h. l. Gallicis legendum conjicit *Apollodorum Cittieum*, quod non modo longius abit a scriptura, verum etiam in medicum illum non quadrat, cum Zeno philosophos conviciis concidisse dicatur. Ego legendum putem *SILLIS*, h. m. *Apollodorum sillis*, ceteros figebat maledictis. Est *sillus* autem jocus mordens. Proclus apud Photium p. 987. Ο δὲ σῖλλος πεφασμένως λοιδορίας καὶ διασυρμὰς ἀνθρώπων ἔχει. *Ælianus* autem Lib. III. *Var. Hist.* cap. 40. Τὸν δὲ σῖλλον

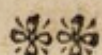
O

ψόγον

ψόγον λέγῃσι μετὰ παιδίας δυσάρεσθαι. Hesychius exponit σιλ-
λαίνειν, σιλλῆν τὸ διασύρειν καὶ μωκᾶσθαι, & σιλλὸν, μῶμος κα-
κολογία, χλευασμός· unde Luciani Scholiasten corrigendum
putem σιλλὸν p. 7. ita exponentem, ὁ μῆμος καὶ ὁ μῶμος καὶ
ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γραφῶν συλλογραφεῖ.
Pro ἀκολασία legerim κακολογία. Propius Suidas σιλλῆς in-
terpretatur ψόγος τῶν Φιλοσόφων, voce Τίμων Φλιάσιος, qui erat
Sillographus, atque fillos in Platonem scripsit, vide Gellium
Lib. III. cap. 17. item in Pythagoram, Diogenes Laërtius, Τίμων ἐν
σίλλοις δάκνυν αὐτὸν *Lib. 8. Segm. 36.* Ammianus Marcellinus
Lib. XXII. c. 16. Didymus, *qui Tullium reprehendit, sillographos*
imitatus scriptores maledicos. adi & Cl. Hemsterhusium *ad*
Pollucem Lib. IX. Segm. 148.

Idem vocabulum Ciceroni restituendum existimem *Lib.*
16. ad Atticum epist. 11. itaque perstringam sine ulla contumelia
Sicæ aut Septimiæ: tantum ut sciant παῖδες παιδων SINE VAL-
LO LUCILIANO, eum ex C. Fadii filia liberos habuisse. Su-
dant in hoc loco exponendo Interpretes. Libri antiqui o-
mnes teste Popma & Grævio habent *sine ullo*, quod natales
suos debet præcedenti *sine ulla contumelia*. Grævius, qui recte
hic agi vidit de acerbitate Lucilii, mavult *sale*, ab eo autem
Cicero quidem non abstinuisset, nec abstinuit. Lego igitur
sine fillo Luciliano, σιλλαίνειν est *perstringere cum contumelia*, qua
re insignis olim fuit Lucilius, Cicerone teste *Lib. 12. ad fa-*
mil. epist. 16. hic autem *sine ulla contumelia*, atque adeo
sine fillo perstringere se velle dicit Antonium.

CICERO

CICERO Lib. II. de *Nat. Deorum* c. 13. *Homini hoc amplius quod addidit rationem, qua regerentur appetitus, qui tum REMITTERENTUR, tum CONTINERENTUR.* Lambinus olim legendum existimaverat, *tum remitterentur, tum contenderentur*; deinde autem: *qui tum emitterentur, seu admitterentur.* Priorem Lambini conjecturam præfert Davisius, ita tamen ut ipse malit, *tum remitterentur, tum intenderentur*, eamque oppositionem e Seneca docet. Ego doctissimos Viros de emendando hic sollicitos esse nollem, cum vulgata lectio satis Ciceroniana, nec necesse sit, ut eadem semper verba apud copiosissimum & luxuriantem oratorem sibi opponantur. Frequentissime Cicero *remittere* dicit pro relaxare, quod & addidit *Philipp.* VIII. c. 9. *Continere* autem sæpius apud eundem est *reprimere, coercere*: quo sensu, loco de *Nat. Deor.* citato, statim sequitur: *Universam autem naturam nulla res potest impedire, propterea quod omnes naturas ipsa COHIBET & CONTINET.* Et cap. 22. *Mundus, qui omnia complexu suo COERCET & CONTINET.* Idem in *Catil.* I. cap. 8. *Quorum ego vix abs te jam diu manus & tela CONTINEO.* Satis ergo accurata est oppositio inter *remittere* & *continere*: quam ob rem Cicero etiam opposita habet *iracundiam continere* Lib. XI. *Epist.* 3. p. 158. & *iracundiam remittere*, quomodo *Philippica* VIII. c. 6. dixit, *quotidie aliquid iracundiæ remittebat.*

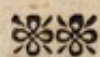
CICERO Lib. II. de *Nat. Deorum* c. 58. ad aurium iudicium refert *canorum, fuscum: læve, asperum.* Negat Davisius,

canorum fusco commode opponi, *lego*, inquit, *candidum, fuscum*, & tum demum utraque vox, ut par est, a coloribus erit ad sonos translata. Haud privanda est ingenii laude hæc conjectura, quamvis assensionem non impetret: non hic enim ad solos colores, sed ad vocem respiciendum est. Cicero *vocis canoræ* sæpius meminit, *candidæ* non item. Quin *canorum* etiam merito *fusco* opponitur. Fusca enim vox est *exigua*, Suetonio interprete, qui de Nerone cap. 20. *quantquam exiguae vocis & fuscae*, uti Dio p. 699. eidem tribuit Φάνημα βραχὺ καὶ μέλαν, cum *canora* fit magna. Canora denique vox est *candida*, nulla proinde emendatione opus. Λευκὸν in voce, h. e. candidum, est εὐήκοον, Aristotele auctore in *Topicis*, vide Casaubonum ad *Suetonium*, & Interpretes ad *Quintiliani Inst. Orat. Lib. XI. cap. 3.* Ita Græcis Φανὴ λαμπρὰ *candida*, est *canora*. Lucianus Baccho p. 364. Φανὴ τε λαμπρὰ καὶ Φθέγμα τορὸν καὶ πνεῦμα λιγυρόν. Ad illum candorem vocis *canoræ* alludere videtur Cicero *de Senect. c. 9. omnino CANORUM illud in voce SPLENDESCIT*, (utpote candidum) *etiam nescio quo pacto in senectute.*

CICERO Lib. III. *de Nat. Deorum cap. 23.* claudit intricatam de Diis narrationem his verbis: *ATQUE HÆC QUIDEM EJUSMODI.* Nonnulli Codices habent: *Atque hæc quidem atque ejusmodi.* Cl. Davisio, qui aliquid hiulci præ se ferre vulgatam lectionem putat, potius placet: *Atque hæc quidem & quæ ejusmodi.* At ego vulgatam prætulerim. Est enim Græca claudendi atque ad alia digrediendi formula,

καὶ ταῦτα δὴ ταῦτα, aut, τοιαῦτα δὴ ταῦτα, Aristophanes *Pluto* v. 8. ubi vide Spanhemium. Aristides Tom. II. p. 326. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τοιαῦτα, quam etiam Lambertus Bos illustravit. Unde quoque apparet, recte Gruterum MSSa Palatina esse secutum, & illud *atque* repetitum, in *atque hæc quidem atque ejusmodi*, delevisse, quam lectionem Codices alii præferebant.

CICERO *Orat. pro Flacco* cap. 28. *Judæorum gens, quam cara Diis immortalibus esset, docuit, quod est victa, QUOD ELOCATA, QUOD SERVATA.* In posterioribus verbis laborant Interpretes, quomodo Judæa tum temporis *elocata* dici queat, quæ in provinciæ formam nondum erat redacta id quod decimo demum post Herodem anno contigit. Hinc *elocata*, aut oratorie, nec vere dictum, aut *pacata* legendum, Grævius statuit. Pro *servata* nonnulli legunt *enervata*. Nec Manutio, si *servata* legatur, constat, quæ sententia elici possit satis apta. Grævius Romanorum miseratione & bonitate *servatam* exponit, cum potuisset deleri, aut in servitutem redigi. Ego vero Ciceronem vere *elocatam* & *servatam* Hierosolymam & gentem Judaicam Pompeji temporibus dixisse arbitror. Nam Pompejus expugnatam Hierosolymam vestigalem fecit, τὰ μὲν Ἱεροσόλυμα ὑποτελῇ φόρῳ Ῥωμαίοις ἐποίησεν, teste Josepho *Lib. XIV. Antiquit. Cap. 4.* p. 690. ubi addit, plus quam decem millia talentorum brevi tempore Romanos a Judæis exegisse. Idem *de Bello Lib. I. c. 7.* p. 69. Τῇ τε χώρῃ καὶ τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπιτάττει Φόρον. Cum igitur

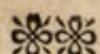
veſtigalis & tributaria tunc Judæa facta ſit, merito a Cicerone *elocata* dicitur, quod à Cenſoribus fiebat, cum provinciæ tributa conducebant publicani, recte interpretante Grævio ad *l. c.* tali ſenſu Cicero dixit in *Verrem Lib. 3. cap. 22. elocatum fundum*, ut ibidem Sylviuſ docet.

Servata, non eſſe putem miſeratione & bonitate Romanorum conſervata, acerbe enim *l. c.* Cicero Judæis inſultat, non vero eorum conſervationem bonitatemque Romanorum prædicat. *Servata*, eſt in ſuos terminos redacta, multis & firmis præſidiis circumcluſa & obſeſſa, ut ſe commovere contra Romanos non poſſit, legionibus *ſervata*. Luculenter id docet Joſephus loco ante ex *Antiquitatibus* citato: *Pompejus τὸ σύμπαν ἔθνος — ἐντὸς τῶν ἰδίων ὄρων συνέσειλεν.* Idem de Bello *l. c. p. 69. Judæam, & cuncta ad Ægyptum uſque & Euphratem Scauro, qui eas regeret, tradidit, cum duabus legionibus, Παραδὲς τὴν Ἰουδαίαν, καὶ τὰ μέχρις Αἰγύπτου καὶ Εὐφράτης Σκαύρω διέπειν, καὶ δύο τῶν ταγμάτων.* Igitur vere Cicero dixit, *ſervatam eſſe*. *Servari* dicitur, quod diligentiffime, ſigillis, clauſtris, præſidiis appoſitis cuſtoditur. Cicero *Lib. IX. Epist. ad Attic. Epist. 10. Evolve volumen epistoſularum tuarum, quod ego ſub ſigno habeo, SERVOQUE diligentiffime.* Ovidiuſ *Heroid. Epist. 20. v. 85.*

Sed neque compedibus, nec me compeſce catenis:

SERVABOR firmo VINCTUS amore tui:

Petroniuſ *Cap. CXI. Miles qui cruceſ SERVABAT, ne quiſ ad ſepulturam corpora detraberet.* Ammianuſ autem Marcellinuſ

nus Judæam & vicinas regiones a Pompejo in formam provinciae redactam prodidit rectori traditam, i. e. Scauro, Lib. XIV. c. 8. p. 39. *Verum has quoque regiones pari sorte Pompejus, Judæis domitis & Hierosolymis captis, in provinciae speciem rectori delata Jurisdictione formavit.* ubi pluribus idem confirmatum it Valesius. Quæ tamen provinciae forma diversa erat ab ea, in quam, Archelao in exilium pulso, Judæa redigebatur. Illa speciem quandam libertatis adhuc præferbat sub Hyrcano Pontifice, & Herode præsertim Rege: hæc autem rigida erat & constans provinciae forma.

Verba MINUCII FELICIS in Octavio p. 163. *Despice Isidis ad birundinem sistrum*, plurimum negotii Interpretibus faceffivere. Wowerus legit *dispice*, Rigaltius *de spicis*, qui etiam præcedens verbum *facit* repetendum vult. Amplissimus quondam Cuperus in Epistolis nuperrime editis p. 69. *crucem Interpretum* hunc Minucii locum vocat, & auxiliatrices eruditissimi eheu! olim nostri La Croze copias requirit; ejus tamen conjecturam p. 82. legentis, *Respice Isidis adytorum sistrum*, merito repudiat, quoniam sistrum non in adytis modo, sed publice adhibitum fuerit, in pompis puta &c. Davisius in sua editione legit: *Ridet spicas Isidis ac birundinem, sistrum*; quod idem Cuperus recte improbat p. 376. ipse autem legendum credit: *Et dispice Isidis ad birundinem sistrum*, i. e. examina, considera.

Mihi locus, ut vulgo editus est, *Despice Isidis ad birundinem sistrum*, aut sanus videtur, aut levissima mutatione restituen-

stituendus, pro *hirundinem* substituendo *hirundinum*, sensu eodem redeunte. Illud si malimus, *Isidis ad hirundinem sistrum* erit sistrum *hirundinis* vocem *ψιθυγισμὸν* referens, proinde ad similitudinem significabit, ut Græce κατὰ, h. m. *Ισιδος κατὰ χελιδόνα σείσρον*, vide exempla supra allata Cap. 6. p. 47. Nec insolens Latinis est ea notione præpositio *ad*, licet distinctius addere soleant *ad similitudinem*, *ad effigiem*, *ad normam* &c. In hanc expositionem inclinat tandem post Rigaltium Cupe-
rus p. 376. quamvis nihil ad ejus confirmationem attulerit. Hoc si prætulerimus, aliud erit vocabulum, res eadem: *hirundinum sistrum*, quod vocem argutam aut susurrum & garritum hirundinis imitatur. Consimili modo *Tibiæ milvinæ* dicebantur, acutissimum milviorum clangorem referentes, vide Festum; & *gingrinæ*, anserum vocem imitatae, vide Salmasium *ad Solinum* p. 87. Accedit, quod sistro idem sonus & eadem vox *argutus* & *arguta* tribuatur, quæ hirundini. Apulejus Lib. XI. *Metamorph.* ubi sistrum describit: *Æreum crepitaculum, cujus per angustam laminam in modum baltbei recurvatam, trajectæ mediæ paucae virgulæ, crispante brachio tergeminos jactus, reddebant ARGUTUM SONOREM.* Idem vero Floridis 13. *Animalia quædam vario modo occinunt & occipiunt carmine, hirundines PERARGUTO.* *Sistra garrula* appellat Martialis Lib. 14. *Epigr.* 54.

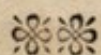
Si quis plorator collo tibi vernula pendet,

Hæc quatiat tenera GARRULA SISTRA manu.

hirundinem pariter Seneca, Agamemnone Ael. 3. v. 675.

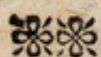
Furta mariti GARRULA deflet.

Quin

Quin etiam Isis ipsa in hirundinem conversa dicitur, occisi mariti vicem lamentata, apud Plutarchum *de Iside & Osiride* p. 357. αὐτὴν δὲ γενομένην χελιδόνα — θρηνεῖν. Imo, quod huc imprimis pertinere videtur, hirundo Hebraice appellatur כִּסְיָה, nomine e sono vocis hirundininae formato, qui est *Sisi*, unde Italica hirundo *Zifilla*, & *Zifillare* hirundinis more τιτυβίζειν vel ψιθυρίζειν, opportune observante incomparabili Bocharto *Parte II. Hieroz. Lib. I. cap. 10.* cui & nomen Deæ *Isis* palam ad כִּסְיָה *hirundinem* alludere videtur, in quam & conversa diceretur apud Plutarchum *loco ante cit.* Idem Bochartus l.c. multa affert de querula & flebili hirundinis voce. Itaque *sistrum* ab *hirundine* כִּסְיָה nomen accepisse videtur, & sic merito quidem diceretur *hirundinum sistrum*. Inepti enim Græculi sunt, *sistrum* a σῆστρο derivantes, q. d. σείστρον, qua ratione crepitacula omnia cymbala & tympana & campanæ *sistra* dici possent: factum id est pro insigni eorum, peregrinorum vocabulorum origines in sua lingua quærendi, incitia & vanitate.

Affine est Hebraicum *sistri* nomen כִּסְיָה & כִּסְיָה, a כִּסְיָה *tinnit*, *sonavit*, vide Bocharti *Phaleg. Lib. IV. Cap. 2. p. 212.* quem & sequitur Clericus *Commentario ad 2 Sam. VI.* qui à כִּסְיָה tamen *concussit*, nulla ratione derivat, & Bochartum, cujus vero plumis frequentius se ornat, confudisse *sistra* cum cymbalis dicit, quæ ille autem aperte distinxit. Ovidius etiam *sistra tinnula* dixit *Lib. I. ex Ponto Ep. I. v. 38. 45.* Pariter

Psalmus CL. 5. צלצל - שמע sunt sistra sonora, aut sonabilia, ut Ovidius Lib. IX. Metamorph. v. 783.

Crepuitque SONABILE SISTRUM.

צלצל autem כנפים Jes. XVIII. 1. est *Sistrum orarum*, aut *in ora utraque sonorum*, quam trajectæ per laminam virgulæ, aut bacilli ænei hinc inde pulfabant, & sistrum sonorum reddebant; nisi mavis *Sistrum Canopi*, quam *strepere* propterea Silius Italicus dicit Lib. XI. v. 431. Merito autem a Sistro Ægyptus appellari צלצל כנפים, & notissimo fistri caractere distinguere potuit, quæ *Ægyptia sistra* Ovidio Lib. III. *Amor. Eleg. 9. v. 34. Sistra Phariaca* Apulejo audiunt Lib. II. *Metamorph. p. 64. Canopi* Silio, *Sistrata turba* Martiali Lib. XII. *Epigr. 29. id est Ægyptia: Ærisoni flumina Nili*, Statio Lib. I. *Theb. v. 266. ubi Lutatius Scholiastes: Ærisoni æris sonum dantis propter sistrum. Igitur Ægyptus, recte appellari potuit Terra Sistri. Sic difficultates evanescunt contra hanc expositionem a Celeb. Vitringa in Commentario ad Jesaiam motæ, cujus sententia longius petita & vaga est, quem admodum Jac. Hassæi צלצל כנפים de navibus velivolis exponentis in Bibliotheca Brem. Classe VI. fundamento caret, nec enim צלצל navem significat, quod prolixius alias doceri poterit.*

Ut ad Minucium revertar, *despice* retinendum puto, ut sit *aspice obiter, aut cum contemptu. Est enim despicerere de alto aspicere*, Macrobius Lib. I. *Saturnal. cap. 6. Evenisse, ut Circensium die puer de coenaculo pompam superne DESPICERET. Cicero pro Roscio Amerino Cap. VIII. cum præsertim tam multi occupa-*
tionem

tionem ejus observent, tempusque aucupentur, ut, simul atque ille *DESPEXERIT*, aliquid hujuscemodi moliantur, i. e. alio forte aciem oculorum & animi converterit, summo loco constitutus minora & tanto fastigio inferiora aspectu dignatus fuerit, ubi plura Grævius. Ut autem hic *despice*, sic mox *considera* Minucius dixit. Posset & *dispicere* hic locum tueri, quandoquidem *videre*, *considerare* significat. Cicero *Lib. 6. ad Atticum epist. 8.* Nunc velim *DISPICIAS* res Romanas: *VIDEAS*, quid nobis de triumpho cogitandum putes, ad quem amici me vocant. Prius tamen prætulerim.

C A P U T XII.

Plato explicatur & vindicatur. *Αναρῆσθαι ἐκ θαλάττης*, tollere è mari periclitantes. Lysias expositus, *νεκρὸς ἀναρῆσθαι*. infantes recens natos *ἀναρῆσθαι*. perduelles & proditores sepultura in Attica prohibiti. Publica sepultura in pompa, eorum quoque, quorum corpora non inventa. Hegesippus apud Eusebium explicatur. *Εὐρα* Ἰησῦ. Rabbiorum *רשע*. Lat. *Janua*. Deut. 26, 5. exponitur. *אבר* non erro, sed *periens & periturus fame*. Primitiæ frugum à gratis hominibus oblatae.

Ælianus duobus locis vindicatus. notis nuperrimæ editionis immistus. *Ἰσως* sine dubio, omnino. Lysias vindicatus.

Plutarchus restitutus & Diodorus.

Glar. P. Wesseling doctissimas suas *Observationes* auspiciatur in Platone illustrando & emendando. Platonis verba sunt *Menexeno* in oratione funebri, quam Aspasiæ Socrates tribuit: *Λυσάμενοι δὲ τὰς Φιλίας ἀναξίᾳ τύχης τυχόντες*, ΟΥΚ ΑΝΑΙΠΕΘΕΝΤΕΣ ΕΚ

ΤΗΣ ΘΑΛΑΤΤΗΣ κείνται ἐνθάδε, verit Serranus: *Liberatis-que amicis indignam fortunam consecuti, non quidem a mari absorpti, jacent.* Ad hæc V. C. Male, *si quid video: nam ἀναρῆσθαι ἐκ θαλάττης est tollere e mari ad sepulturam corpora, non ab eo absorberi.* Male omnino Serranus verterat, ut Ficinus quoque p. 406. *non autem a mari interfecti*; attamen nec Cl. Wesseling verum sensum affecutus videtur: siquidem ἀναρῆσθαι ἐκ θαλάττης non significat *tollere e mari ad sepulturam corpora*, sed simpliciter *tollere*, hic autem naufragos *in mari periclitantes*, atque adeo adhuc viventes e fluctibus eripere, ne pereant.

Est id a Xenophonte tam evidenter proditum, ut mirer, doctissimum Virum a tanta historiæ luce & veritate aberrare potuisse. Scilicet caput accusationis erat, quo duces re præclare gesta redeuntes, at amissis fortibus viris, qui in mari perierant, urgebantur, Διότι ἐκ ἀνείλοντο τὰς ναυαγὰς, *quod naufragos non sustulissent* Hist. Græc. Lib. I. pag. 448. missis nimirum, qui submersas in prælio naves & homines in mare delapsos exciperent, ἐπὶ τὰς καταδεδυκυίας ναῦς, καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἀνθρώπους, qui proinde tum adhuc vivebant, iisque, qui forte evasuri essent, σωθέντες ἀπὸ τῆς αὐτομάτης, mandabant, populo rem indignissimam exponerent, ὅτι οἱ στρατηγοὶ ἐκ ἀνείλοντο τὰς ἀρίστους ὑπὲρ τῆς πατρίδος γενομένους p. 449. *duces non sustulisse viros, qui fortissimi pro patria fuissent.* quibus igitur fluctibus permissis miserabili morte in mari pereundum fuisset. Idem patet ex Euryptolemi oratione p. 451. maxime autem
e The-

e Theramenis responsione adversus Critiam *Lib. II. p. 446.*
Crimini dabant, ουκ ἀνελέσθαι τὰς δυστυχῆντας ἐν τῇ περὶ Λέσ-
βον ναυμαχίᾳ, ego vero respondi: Ὡς διὰ τὸν χειμῶνα ἔδε' πλεῖν,
μη' ὅτι ἀναιρεῖσθαι τὰς ἀνδρας δυνατόν ἦν, ob tempestatem ne navi-
gare quidem, nedum viros tolli licuisse: addit denique, duces semet
ipso accusasse, dicendo, servari homines potuisse, quos tamen
perire siverent, Οἰόντε εἶναι σῶσαι τὰς ἀνδρας, προέμενοι αὐτὰς
ἀπολέσθαι, ἀποπλέοντες ἄχοντο. Quid nunc quæso evidentius
 apparet, quam quæstionem esse de negata fluctuantibus in
 mari ope, viventibus adhuc & spirantibus, non vero de ex-
 trahendis ad sepulturam jam defunctorum corporibus? Nec
 alius sensus est *Lysiae* a *Cl. Weslingio* citati, ὅτι διὰ χειμῶνα
 ἔχ' οἱοί τ' ἔφασαν εἶναι τὰς ἐν τῆς θαλάττης ἀνελέσθαι, *ob tem-*
pestatem se non potuisse, dicebant, è mari eos tollere.

Inductus autem Vir *Cl.* in eam expositionem hac ratio-
 ne videtur, quod alias, ubi de mortuis sermo est, ἀναιρεῖσθαι
 significare queat ad sepulturam tollere. Veruntamen tunc
 quoque est tollere, atque e re ipsa colligendum, an ad se-
 pulturam pertineat; hinc & expressius dici solet νεκρὰς ἀναι-
 ρεῖσθαι, ut apud *Thucydidem*, & *Strabonem. Lib. 8. p. 590.*
 Aliter autem exponi debet, ubi simpliciter tantum, ut hic,
 occurrit, atque de viventibus agitur, tunc ἀναιρεῖσθαι,
 aut ἀναιρεῖσθαι τὰς ἐν τῆς θαλάττης, est tollere eos & servare, qui
 inter fluctus agitati adhuc vivunt. Tali modo *Græci* quoque
 dicunt ἀναιρεῖσθαι βρέφος, infantem tollere, i. e. servare in vita
 nutrire, & educare, vid. *Dio Cassius Lib. 61. p. 697. Diodo-*

rus Siculus Lib. 3. p. 191. apud Sponium Miscellan. p. 370. in inscriptione, infans

EK ΤΑΙΗC ΜΕ ΠΑΤΗΡ ΕΜΟC ΕΙΛΑΤΟ
ΧΕΡCΙ ΓΕΓΗΘΩC.

de terra me pater meus sustulit manibus lætabundus. mos autem ille liberos è terra tollendi, vel è Terentio notus est.

Valerius etiam Maximus fraudi Viro Cl. fuisse videtur. Ita ille in eadem historia Lib. IX. cap. 8. exeunte: *Jam Atheniensium civitas ad vesaniam usque temeraria, quæ decem universos imperatores suos, & quidem a pulcherrima victoria venientes, capitali judicio exceptos necavit, QVOD MILITUM CORPORA sævitia maris interpellante, SEPULTURÆ MANDARE NON potuissent.* Facili tamen negotio apparet, Valerium Maximum nec Platonem nec Xenophontem vertere, sed Diodorum potius exprimere, qui Ducibus crimini datum refert, ἀτάφως, reliquisse τὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος προθύμως τετελευτηκότας Lib. XIII. p. 221. Loquuntur scilicet Diodorus & Valerius Maximus de negata sepultura, quod illa neglectam naufragorum receptionem consecuta est, & consequi solet, quemadmodum ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν sepulturam antecedere & indicare solet. Diodorus Lib. IV. p. 268. Thebani τὴν ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν ἔσυνεχωρησαν, ὁ δὲ Ἀδραστος ἀπολιπὼν ἀτάφως τὰς τετελευτηκότας, quare Adrastus insepultos reliquit.

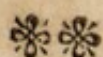
Minus accurate Vir idem Cl. REVERA decem hoc bello. prætores fuisse dicit p. 2. cum octo duntaxat, aut ad summum novem fuerint, & Valerius Maximus alique rotundo nume-

ro utantur, quando decem numerant, more auctoribus sacris & profanis solemni, ut jam observavit Perizonius *ad Aeliani Lib. III. cap. 17.* & Olearius ad Philostratum, loco statim citando.

In eo quoque error est, quod Philostratum exponit, *decem Duces ob non sublato e mari cives ad sepulturam damnatos esse.* Philostratus *de vitis Sophistarum* p. 584. Aristidem oratione illa Callixeno crimini dedisse dicit, ἐπὶ τῷ μὴ θάπτειν τὰς δέκα, hoc non est, ut Cl. Vir putat, quod *decem illi non sustulerint e mari cives ad sepulturam*, sed, quod *nollet sepulturam concedere decem illis ducibus.* Id enim Callixenus volebat, ut Duces illi, tanquam civium in mari submersorum proditores, capitali judicio necati, sepultura carerent, ea lege, quæ proditores sepeliri in Attica vetabat, ἡ γὰρ ἐξῆν θάπτειν ὡς ἐπὶ προδοσίας Φεύγοντος, Thucydides *Lib. I. cap. 138.* p. 90. Negatæ autem sepulturæ duntaxat meminit Aristides, damnationem consequentis, uti *negatæ duntaxat sepulturæ* ante meminerant Diodorus Siculus & Valerius Maximus. Quod Olearius autem l. c. scribit: *Nulla ejus rei mentio est apud auctores, quod necatos duces sepeliri vetuerit Callixenus, quod ipsum adeo aliunde Aristidem hausisse necesse est,* refellit tum Xenophon citatus, tum Lex Attica satis nota, quæ proditoris damnatos sepultura prohibebat, vide præter Nepotem in *Themistocle*, Thucydidem l. c. Petiti *Leges Atticas* p. 672. editionis Cl. Wesselingi, qui observat, non convenire inter Viros doctos, in quem locum proditoris damnati dela-

ti fuerint. Xenophon autem in hac historia diserte dicit, vi legis atticæ in barathrum fuisse coniectos p. 450. hoc erat ἀτάκτως πίπτειν.

Male denique V. C. Platoni ante citato medicinam asferre, & ante verba κείνται ἐνθάδε inferere vult negandi voculam, *hic siti NON sunt*, hanc causam interferens, *quod si e mari corpora cæforum ad sepulturam extracta non sint, qui potuerunt Athenis esse sita?* quasi vero mare non ejiciat submersorum corpora, neque tunc conquiri ad littus delata & ad sepulturam tolli potuerint? nec conquisita studiosissime fuerint ab Atheniensibus vicem civium fortissimorum indignissime ferentibus? sepulturæ autem adeo studiosis, ut bellum olim Thebanis intulerint, qui casis Argivis sepulturam negassent, eosque publice sepeliverint, Diodoro Siculo teste Lib. IV. p. 268. vide & Lysia Orat. Funebr. p. 13. Ex hac quoque ratione recte in oratione illa funebri apud Platonem l. c. dici potuit, κείνται ἐνθάδε, quod & illi, qui inveniri ad sepulturam non potuerant, tamen monumento Atheniensium publico condita censerentur: nam & cista aut lectus eorum inanis publica pompa inferebatur, quorum corpora inventa non fuissent, Thucydide auctore Lib. II. cap. 4. pag. 117. Μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται ἐξωμένη τῶν ἀφανῶν, οἳ δὲ μὴ εὐρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν. unus autem lectus stratus fertur vacuus eorum, qui non extant, & quorum cadavera reperiri & tolli non potuerunt. Itaque, cum eorum etiam corpora, qui post prælium inveniri non poterant, tamen publico monumento illata cense-

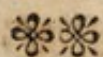
cenferentur, atque in univerforum defunctorum laudem orationes illæ publice ibidem haberentur, merito Orator dicere poterat, *κεῖνται ἐνθάδε*, quod toties in illa oratione repetitur.

Idem Vir Clariffimus *Lib. I. cap. 21.* celebrem Hegesippi locum apud Eusebium *Hift. Ecclef. Lib. II. cap. 23.* tractat, qui a Judæorum nonnullis Jacobum fratrem Domini interrogatum, ΤΙΣ Η ΘΥΡΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ; respondiffe refert, *τὸν εἶναι τὸν σωτῆρα*, rejectisque Pearsonii, Valesii, & Grabii fententiis, alterutrum cenfet, *aut Hegesippum male cepiffe Judæorum uerba*, aut *θύραν* h. l. *idem effe atque enarrationem, explicationem*, & pofterius præfert. Sed revera non video, quomodo hic fensus interrogationi & refponfioni recte accommodari poffit. Qualis enim quæfo interrogatio, *quænam effe enarratio aut explicatio Jefu?* aut, ut Græce eandem exprimit Πῶς ἀνοίγεις τὰ τῆς Ιησοῦ; quomodo etiam refponfo quadrat, *hunc effe Servatorem?* Id etiam incommodi habet, quod τῆς Ιησοῦ exponat per τὰ τῆς Ιησοῦ, quod nemo facile in illa interrogatione fufpicaretur. Nec quidquam huc facere videtur Pf. CXIX. 130. ibi enim פתח-רִבְרִיב est *apertio, revelatio verborum*, δῆλωσις ut Græci verterunt, divino Spritu facta &c.

Cum Judæorum verba fint τίς ἡ θύρα τῆς Ιησοῦ; ex eorum idiotifmo exponenda effe liquet. Illi θυρὰν, *portam, januam*, vocant doctrinam, qua tanquam janua aliquis in rei veram & penitiorem cognitionem admittitur & introducit, *præliminaris* ut ita dicam *doctrina*, quæ aditum aperiat ad rem ipfam & aditum patefaciat: quo nomine fatis

noti sunt plures Judæorum libri, v. c. שער האגדה *janua, porta allegoriarum*, cujus beneficio in notitiam allegoriarum pervenitur: ejusmodi liber est שער הסודות *porta mysteriorum*, item שער הנגינות *Janua accentuum* ab Abichtio editus, & celebris ille Maimonidis Liber שער משה *porta Mosis*, a Pocockio editus & illustratus. Itaque sensus quæstionis Judaicæ ab Hegesippo relatæ esse videtur: *quænam est doctrina*, qua ad Jesum introitur, aut quisnam primus & princeps articulus Jesu? cujus ope in cognitionem Jesu perveniri queat. *Janua est aditus primus in domo, ostium in quemlibet locum domus*, auctore Isidoro apud Barthium *Lib. XL. Advers. cap. 10.* Et tunc quidem accommodatissima est responsio, τῆτον εἶναι σωτήρα, qui revera est princeps & fundamentalis doctrinæ Christianæ articulus, שער היסוד *porta fundamenti*, quo etiam nomine liber aliquis Judaicus extat. Ο λίθος ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας. καὶ ἐκ ἐστὶν ἐν ἄλλῳ εἶδενὶ σωτηρία &c. *Act. IV, 11. 12. conf. Matth. XVI, 18.*

In eundem fere sensum, etsi nullis testimoniis instructus, Judaicam quæstionem interpretatus fuerat ad Eusebium sagacissimus Valesius, *Ostium*, inquit, *hoc loco est introductio seu institutio atque initiatio.* cui male, post Grabium *Spicilegio Patrum Seculi II. Tom. I. p. 254.* opponit V. C. Judæos scire noluisse, *quomodo quis sacris Christi initiaretur, verum, quæ Jacobo de Christo ejusque doctrina esset sententia.* De illo quidem sermo non est, hic autem quæstionis sensus omnino continetur in Θύρα τῆς Ἰησοῦ modo explicata. Nec interrogatio illa Judaica recte a V. C. proposita videtur, מאי שער ישוע, cum

cum satis sit מא שער ישוּ aut מא שער. Fieri autem potuit, ut Judæi ex eo, quod Christus semet ipse θύραν vocat Joh. X. 7. eam phrasin adhibuerint, quamvis ipse Christus θύρα sit, & quidem τῶν προβάτων, confer ad Johannis locum Ps. CXVIII, 19. 20. Arnobius de Christo *Lib. II. adversus Gentes* p. 43. *Ergone ille religionis extinctor & impietatis auctor arguitur, qui veram in orbe religionem induxit? qui hominibus cæcis, & revera in impietate degentibus PIETATIS APERUIT JANUAS?* quæ phrasis aliquo modo ad Judaicum שער accedit. Ovidius *Rem. amoris* v. 233.

Sed tamen est ARTIS strictissima JANUA NOSTRAE,

Et labor est unus tempora prima pati.

Unum adhuc locum in ejusdem Viri Cl. *Observationibus Lib. II. cap. 3.* examinasse sufficiat. Verba Deut. XXVI. 5. initium orationis complectentia, quæ Judæis præscripta erat cum Deo primitias frugum offerrent, ארמי אביר אבי exponit *Syrus erro pater meus*, & ad pastoritiam Jacobi vitam refert, incertis propterea sedibus vagati. Verum vehementer huic expositioni inopia exemplorum adversatur, quibus pastorem אביר & ita quidem dici ut *erronem* significet, constare possit. Psalm CXIX. v. 176. quem attulit, *de ove perditâ* loquitur, Pastore scilicet destituta, cui pereundum sit: quare Dei pastoris curam ibidem implorat בקש עבירך *quære servum tuum*, ut ovem nempe certissime alias perituram: aberrantes enim a Pastore oves pereunt, ut notum est, & frequentissime dicitur in S. litteris vide 2. Chron. XVIII, 16. Ezech. XXXIV,

5. 8. Jes. LIII, 6. Jerem. XII, 3. Zach. XI, 7. Matth. IX, 36. ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐρρίμμενοι, ὡσεὶ πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα. Cum igitur ovis Pastore carens sit אֶבֶר, aut אֶבֶר שֶׁ, male Pastori ipsi tribuetur qui in caussa est, ne ovis pereat. Accedit, quod *ovis* אֶבֶר in Novo Testamento vertatur πρόβατον ἀπολωλὸς Luc. XV, 4. Matth. X, 6. &c. ut LXX. Ps. II8. 176. qui ubique fere Hebræorum אֶבֶר reddunt per ἀπόλλυμι, in Apocalypsi 9. II. Αβαδδὼν יְהוֹנָדָא exponitur Απολλύων i. e. ὁλοθρευτής.

Ego relictis aliorum expositionibus, etiam a Viro Cl. memoratis, exposuerim Aramæus aut Syrus erat *periens*, aut *periturus*, *pater meus*. Potuit Jacobus Syrus appellari, quod mater fuisset Syra, uxores Syræ, & viginti annos in Syria habitasset: quemadmodum Jesus vocatur *Nazarenus* & *Galilæus* qui tot in ea urbe & regione annos fuerat commoratus conf. Ezech. 16, 3. Joseph cum fratribus *Ægyptii* appellantur Gen. 50, II. Jether appellatur Israelita 2. Sam. 17, 25. qui origine Ismaelita erat 2. Chron. 2, 17. אֶבֶר *perditus* Jacobus dicitur, ob diram famem, qua terra Canaan & ipse urgebatur, quæque in caussa fuerat, ut tandem migraret in Ægyptum: cum ante filios eo fruges emtuos mitteret, propterea id se facere dicebat וְנָחִיָּה וְלֹא נָמוּת *ut vivamus nec moriamur* Genes. XLII, 2. Continuo etiam hoc loco illa migratio subjicitur, talis enim est contextus: Syrus *periturus erat pater meus* וְיָרַד מִצְרַיִם וַיְהִי שָׂם *descendit in Ægyptum & ibi peregrinus fuit*. Ita Jobi XXXI, 19. אֶבֶר est *egenus* ad incitas fere redactus,

Etus, quem locum minus recte V. C. de *errone* exponit. Sic etiam Jobi XXIX. 13. Luc. XV, 17. *ληψὲ ἀπόλλυμαι*. Participia temporis præsentis sæpius futurum includunt apud Hebræos, ut Deut. 2, 4. *אתם עברים בגבול אחים* *vos transaturi estis per fines fratrum vestrorum filiorum Esau*.

Opportuna autem & accommodata erat illa Israelitæ primitias offerentis præfatio: qua gratus fatebatur, rediisse se in terram, e qua patriarcha ob diram famem profugus fuerat, atque in eam quidem terram, quæ nulla inopia premeretur, sed optimis & uberrimis frugibus abundaret: quare merito ob insignem illam catastrophem, summo Dei beneficio factam, hoc munusculum gratissimo animo offerret, & Numinis veracitatem benignitatemque publicis laudibus celebraret &c. hæc satis aperte docent sequentia hujus capituli. miseros Paganos Isidi aut Cereri primitias obtulisse frugum inventrici ad gratum animum testificandum, notum est: attulit nonnulla Majus Filius *Obs. Sacr. Lib. II. p. 66. & in Addendis p. 157.* qui etiam nonnulla similia de hoc loco cogitasse videtur, plura attulit Spencerus, sed *τῇ ὑποθέσει δαλεύων*. Quod autem posterioribus temporibus primitias solemni pompa fidibus adhibitis, bove præeunte deauratis cornibus & oleagina corona cincto, principibus viris calathos primitiarum humeris portantibus, Hierosolymam delatas narrant Rabbini in *בבב* f. 83. apud Wagenfeilium ad *Sota* p. 659. haud difficulter largior à Paganis accepisse: talis enim fere *Pompa* erat *Panathenaica* à Meursio descripta

Boves coronati & deauratis cornibus Paganorum erat inventum, nulla lege divina imperatum: igitur eos Judæos imitatos censuit non Spencerus modo, sed & Cl. Lackemacherus *Obs.* 3. p. 79.

Cl. Majus l. c. ארמי non *Syrus*, sed *Syriensis* reddi vult, quod jam Grotius vidisset, & Casaubonus discrimen docuisset ad Spartiani Hadrianum. at non video, quare ob rationes supra allatas *Syrus* verti non debeat, minus autem intelligo, quare Casaubonus advocetur, qui discrimen *Syrum inter & Syriensem plane doceat*, is enim l. c. nihil de Syro & Syriensi habet, sed de Hispano & Hispaniensi hæc affert, *Hispanus* ὁ ἐν τὴν Ἰσπανίαν, *ut cujus majores aliunde orti non dicantur*; Hispaniensis, *qui etsi in Hispania natus, aliunde tamen sit oriundus*, quid hoc ad Jacobum, in Syria minime natum?

Ælianus *Var. Hist. Lib. XI. cap. 8.* Harmodii sororem ait ab Hipparcho prohibitam a Panathenaicis, καὶ ἱσως ἀξίαν ἔσσαν. Celeberr. Perizonium offendit illud ἱσως, tanquam frigide & inepte additum, cum facile virgo attica digna esset, quæ canistrum in illo festo ferret. Ostendi in *Observat. meis* ad Lucam XX, 13. sanum locum esse, dummodo ἱσως vertatur certe, sine dubio, prorsus, omnino, eamque significationem luculenter docui. Nuperrimus Æliani Editor, cujus admodum raræ in Ælianum extant expositiones, eodem plane modo locum tuetur, LXX. itidem i. Reg. XXV, 21. a me citatos affert, at nulla prorsus defensionis meæ facta mentione. Idem etiam expositionem meam Æliani *Lib. III. cap.*

cáp. 17. ad Lucam XV, 15. adoptat, eodem, quo docui, sensu, & Lucam citat, sed de Observationibus meis altum silentium, quamvis illæ in Belgio jam anno 1720. prostant, cum Ælianus ille anno 1731. demum prodierit. Eadem autem τὸ ἴσως significatione observata, carere poterimus emendatione acutissimi Marklandi in Lysia tentata. Verba Lysiae sunt in *Epilogo contra Epicratem*: *Ego autem sic fieri postulo, ut, siquidem nihil eos mali perpetrasse existiment, demonstrata falsa accusatione, sic vos ad absolutionem flectant; sin autem, quamvis eos deliquisse existiment, deprecentur, manifestum est, benivolentiores esse iis, qui malum perpetraverunt, quam vobis, qui perpeSSI estis, ἴσως τε ἔχάριτος ἄξιοι τυχεῖν, ἀλλὰ τιμωρίας, atque omnino non dignos, qui gratiam, sed pœnam consequantur.* Cl. Marklandus ἴσως τε hic convertit in ὥστε, applaudente Taylorio, doctissimo Lysiae editore; qua tamen emendatione nihil opus est, si consideratius judicemus. Eodem sensu paulo ante ἴσως ibidem occurrit, καὶ νῦν ἴσως ποιήσω, ἅπερ καὶ πρότερον ἦσαν ἐπίθισμένοι, & nunc sine dubio idem facient, quod & ante consuevere, ut tribules & amici lacrymis apud vos deprecentur. Hoc sensu præter loca a me in Observationibus citata ἴσως frequentissimum est, vide etiam Luciani *Pseudologista* p. 439. 440.

Plutarchus extra dubitationem depravatus est Libro de *Iside & Osiride* p. 355. ubi Ægyptios dicit, coelum hieroglyphice proponere, τὸν δὲ ἔρανὸν ὡς ἀγῆρω διὰ αἰδιότητα καρδία θυμὸν ἐσχάρας ὑποκειμένης, apparet, θυμὸν loco sic constituto tolerari

tolerari non posse, & sensui officere. Xylander in *annotationibus pro θυμὸν* legendum *θυμιατήρις*, & ἐσχάρας aut θυματήρις, aut glossema esse, inque textum culpa librarii insertum putat. Orus Apollo sic scriberet: Αἰγυπλίον γράφοντες θυμιατήριον καίόμενον ζωγραφῶσι καὶ ἐπάνω καρδίαν, ex Hermetis autem *Trismegisti* Asclepio, quem Apulejus in Latinum transtulit appareret, Aegyptum coeli fuisse imaginem, ut mirum minime sit, corde in foco ardente posito utrumque fuisse repræsentatum. V. C. de Pauw *Observat. in Horapollinem* p. 316. Xylandrum nimis arbitrarie & minus perite emendasse pronunciat, & secum scribi jubet θυῶν ἐσχάρας, θυός & θυόν idem sæpe esset quod θυίαμα, & θυῶν ἐσχάρα focus, in quo sunt suffitus, eleganti adjectione, quia ara major in qua victimarum fiat oblatio, etiam ἐσχάρα dicatur, ἐσχάρα θυῶν igitur ipsum θυμιατήριον esset & acerram denotaret venuste. Utinam vero locum attulisset, quo θυῶν ἐσχάρα idem esse quod θυίαμα & θυμιατήριον esse constaret, quod nisi fiat, nemo sane cordatior ejus generis emendationem admiserit. Nec Horapollo eodem Hieroglyphico Ægyptum & coelum designari dicit, sed Ægyptum & Zelotypiam: δηλῶντες verba ejus sunt *cap. 22. p. 39. ὅτι ὡς ἡ τῆς ζηλοτύπιας καρδία διὰ παντός πυρᾶται, ἔτως ἡ Αἰγυπλος ἐν τῆς θερμότητος διὰ παντός ζωογονεῖ τὰ ἐν αὐτῇ ἢ παρ' αὐτῇ ὑπάρχοντα*, igitur Orus Apollo, aut Horapollo, nihil quidem facit ad Plutarchum emendandum.

Cyrillus Alexandrinus *adversus Julianum Lib. IX. p. 300.*
Ægyptios coelum designasse aspide auctor est, ἀναγράφειν αὐ-
τὰς ἀσπίδας μὲν εἰς ἑρᾶν τύπον, διὰ τοι τὸ κυκλοφερές· ἔφιν γε
μὴν εἰς χρόνον, ὡς μακρόν τε καὶ πολυέλικτον, διέρποντα δὲ ἀψο-
φητί, aspidem eos pingere in coeli imaginem, quod in gyrum vol-
vitur. Serpentem vero in temporis symbolum, quoniam longum
& volubilis est, ac sine strepitu serpit.

Haud dissimilia Plutarchus tradit *de Iside & Osiride p.*
381. aspidis nimirum imagine Ægyptios fidera coelestia re-
præsentasse, quod esset senii expers &c. Ασπίδα δὲ, ὡς ἀγή-
ρω — ἄσρῳ ἢ προσεΐμασαν. Priore autem loco ex eodem libro
citato, coeli hieroglyphicum exhibiturus, nullum revera affert,
hæc tantum dicit, τὸν δὲ ἑρᾶν ὡς ἀγήρῳ διὰ ἁδιότητα. Adje-
cit id hieroglyphicum autem Cyrillus l. c. aspidem pingere
Ægyptios dicens coeli imaginem, ἀσπίδα εἰς ἑρᾶν τύπον.

Idem Cyrillus pergit l. c. *Iram Ægyptios foco designas-*
se, corde desuper pendente, Θυμὸν ænigmatice significaturi, scul-
punt ἐσχάραν, καρδίας ἐπηρτημένης. Sequuntur apud Plutar-
chum p. 355. post verba τὸν δὲ ἑρᾶν ὡς ἀγήρῳ διὰ ἁδιότητα
hæc verba: καρδία (δὲ) θυμὸν ἐσχάρας ὑποκειμένης. Quis hic non
videat, deesse apud Plutarchum coeli hieroglyphicum, id
autem aspidem esse: quare ἀσπίδι e Cyrillo & ipso Plutarcho
inferendum sit, h. m. coelum ut senii expers ob æternitatem as-
pide, corde iram significant foco supposito, qua ratione non mo-
do Plutarchi lacuna explebitur, verum etiam idem symbo-
lum coeli & iræ extabit apud Plutarchum & Cyrillum.

Tali modo Plutarchum jam integritati reddidi in *Observationibus meis in Epist. ad Rom. II, 8. Tomo II. p. 25.*

Accedit ad utriusque symboli confirmationem Horapollo. Is *Lib. I. cap. 2.* Ægyptios mundum, coelum & terram, serpente expressisse dicit. Κόσμον βεβλόμενοι γράψαι ὄφιν ζωγραφεῖσι τὴν ἑαυτῶ ἐσθίοντα εἶδαν, ἐσιγμένον Φολίσιν ποικίλαις. Διὰ μὲν τῶν Φολίδων ἀνιπτόμενοι τὰς ἐν τῷ κόσμῳ ἀστέρας — καθ' ἑκάστον δὲ ἐνιαυτὸν τὸ γῆρας ἀφείδ' ἀποδύεται. καθ' ὃ καὶ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ἐνιαύσιος χρόνος ἐναλλαγὴν ποιῶμενος νεάζει, *mundum exprimere volentes serpentem pingunt, suam ipsius caudam vorantem variis interstinctum squamis: per squamas quidem stellas mundi i. e. coeli, significantes — ut autem serpens quotannis senium exuit, sic & mundus mutato & circumacto tempore, anno vertente, renovatur.* Exhibet hic serpentem aut aspidem imaginem coeli, & senii expertem, eodem modo, quo Plutarchus & Cyrillus exhibuerant.

Idem *Zelotypiæ* symbolum ab Ægyptiis ostentatum dicit, corde acerræ flagranti impendente *cap. 22. p. 38.* Θυματήριον καίόμενον — καὶ ἐπάνω καρδίαν, *quia ἡ τῆς ζήλοτύπης καρδία διὰ παντὸς πυρεῖται.* est autem *zelotypia* θυμὸς *ira fervens.* Igitur convenit Horapollini etiam in *iræ symbolo* cum Plutarcho & Cyrillo.

Quoniam in Ægyptiorum Hieroglyphica symbola & imagines incidi, aliquid ejusdem generis e Diodoro Siculo adjiciam, eumque vitio laborantem sanare conabor. Describit ille *Lib. I. p. 44.* statuam matris Osymanthyaë aut Osy-
man-

mandyæ regis, cubitorum viginti, ex uno saxo factam, ἔχουσαν δὲ pergit, ΤΡΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, αἱ διασημαίνουσιν, ὅτι καὶ θυγάτηρ, καὶ γυνὴ καὶ μήτηρ βασιλέως ὑπῆρξε. Vertitur, in *cujus capite tres reginæ, quibus significatur, filiam, uxorem & matrem regis fuisse.* Tres illæ reginæ vitio huc illatæ videntur, & vehementer illustrem quondam Cuperum offendunt, ut in *epistola ad Clericum* docet in nuperrima *Sylloge* p. 368. Conjicit vir amplissimus, quemadmodum βασιλείων non modo regnum significaret, verum etiam *coronam & diadema*, fieri posse, ut βασιλεία itidem *coronam & diadema* significet, atque sic tres coronæ, aut *triplex diadema* significaretur, quomodo *duplex Artabani diadema* apud Herodianum occurreret. Salmasium hanc conjecturam præcepisse video, ad *Solinum* p. 337. qui βασιλείαν exponit σῆμα βασιλικόν, & addit, τρεῖς βασιλείας hic esse *tres coronas*, ad verbum *tria regna*, quomodo recentiores Latini *regnum* pro corona regis usurparent.

At neuter virorum docuit, βασιλείαν jam illis temporibus *coronam & diadema* designasse, nec ad recentiorem potius Græcitatem pertinere, quam ipsi suspicionem movent. Nonnullos pro ea significatione βασιλείαν è Plutarcho afferre novi, sed non persuadent.

Quid si loco βασιλείας apud Diodorum legendum videatur βασιλίσκος? h. m. quæ statua *habet tres basiliscos supra caput, qui significarent, quod & filia & uxor & mater regis fuisset.* Βασιλίσκος Latine *regulus*, symbolum satis accommoda-

tum fuit *regis & reginae*: est enim serpens candida in capite macula, ut quodam diademate, insignis, & sibilo suo omnes serpentes fugat: nec flexu multiplici, ut reliqui, corpus impellit, sed celsus & erectus incedens. Plinius *Lib. VIII. cap. 33.* & Bochartus *Hierozoici Part. II. Lib. 3. cap. 9.* qui basiliscum in Ægypto imprimis inveniri docet. Hiskias rex ob eam causam *Basiliscus* appellatur *Jes. XIV, 29.* Ægyptii autem basiliscum aureum Deorum capitibus ex tali ratione imponebant. Horapollon *initio*, cum dixisset αἰῶνα ævum Ægyptios serpente indicare, caudam sub reliquo corpore abscondente, quem Ægyptii Ουραῖον vocarent, pergit, ὃ ἐστὶν ΕΛΛΗΝΙΣΤὶ ΒΑΣΙΛΙΣΚΟΝ. ΟΝ ΠΕΡ χρυσὸν ποιεῖντες, ΘΕΟΙΣ ΠΕΡΙΤΙΘΕΑΣΙ, & hac causa addita, quod solus e serpentum genere basiliscus immortalis sit, & solo afflatu interimat, adeoque potestatem vitæ & necis habere videatur, subjicit, διὰ τὸτο ΑΥΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ ΕΠΙΤΙΘΕΑΣΙΝ. Cum vetustissima autem consuetudine Reges & Reginae Deorum immortalium instar colerentur, ab Ægyptiis maxime, Diodoro auctore, qui hac habet p. 81. *Lib. I.* τὰς ἑαυτῶν βασιλεῖς προσκυνεῖν τε καὶ τιμᾶν, ὡς πρὸς ἀλήθειαν ὄντας θεοὺς, inde factum est, ut & basiliscos capitibus eorum imponderent, matri autem Osymanthyæ tres, quod triplici nomine & titulo regina esset, utpote filia, mater & uxor regis.

Locupletiori testimonio Ælianus *Lib. VI. Hist. Animalium cap. 38.* docet, Ægyptiorum Reges aspides in diadematis pictas gessisse, βασιλεῖς ἀνέω τῶν Αἰγυπτίων ἐπὶ τῶν διαδημάτων φορεῖν πεποικιλμένους

μένας ἀσπίδας, additque, symbolum id esse *inviecti regni*, τῆς ἀρχῆς ἀνιπτόμενοι τὸ ἀνίκητον ἐκ τῆς ζωῆς μορφῆς, cuius rei causam ante attulerat, quod nemo unquam ab aspide morsus evasisse diceretur. Erat autem *aspis* non modo e serpentum genere, quemadmodum basiliscus, verum proxime ad basiliscum accedit, præsentissimum morsu adferens periculum mortemque, vide Bochartum *l. c.* *Aspis* Isidis capiti imposita apparet apud Pignorium *in mensa Isiaca* p. 26. confer. Spanhemium *de usu & præstantia Numism. Tom. II.* p. 222. Serpens etiam in Minervæ casside apparet in *Museo Etrusco* Cl. Gori p. 90. Valerius Flaccus *Lib. 4. Argonaut. v. 416.*

Hæc procul Iō

*Spectat ab arce Phari, jam DIVIS ADDITA, jamque
ASPIDE CINCTA COMAS, & ovanti persona sistro.*

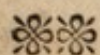
ubi Heinsius suspicatus olim fuerat, legendum *spicis cinctas comas*, sed vulgatam defendi posse credebat ex Apuleji descriptione Isidis, *dextra lævaque sulcis insurgentium viperarum cobibita*, addit Cl. Burmannus, *Isidem à quibusdam Furiam habitam.* multo accuratius autem Valerius ex Ægyptiorum more defenditur, Deos serpentibus coronandi. Isidem autem, aliosque Deos, brachia serpentibus circumvoluta habuisse, ostendi ad Aëtior. 28. in *Observationibus*, & pluribus docebo, Deo volente. At meliora hic nos fortasse docebit Celeb. Wesselingus, in nova Diodori editione, ab insigni doctrinæ & Codicum MStorum apparatu instructus, quam avide expectamus.

CAPUT XIII.

Insignis Inscriptio Thyatirena exponitur & emendatur, diverse descripta, variis modis versa a Sponio, van Dalen, B. de la Bastie, Muratorio. Nova versio & uberior commentarius. Prænomen *M. Aurelius* ab imperatore acceptum. Pontificum nomina mutata. *Ἰππικὸς an eques? Αρχιερεὺς Ἀσίας.* Plurium templorum Deorumque Pontifex. *Διὰ βίαν per vitam, perpetuus Pontifex.* *Βαλαρχὸς* rarum vocabulum. Pontifices etiam inter magistratus. *Τιμηθεὶς* in genere *in honore habitus.* Imperatores etiam vivi videntesque *θειότατοι & θεοί.* *Φιλοτιμησάμενος* jungitur infinitivo. Designat *liberalem* & *magnificum.* *Εὐδόξως καὶ μεγαλοφρόνως.* Mendosum *τοῖς ὅξεσιν* convertitur in *τὸ* aut *τοῖς, ἐξῆς.* *Ἡθῇ, Εὐνοίᾳ, Διαπρέπων.* Duo loca Dionis Cassii, in quibus B. de la Bastie aliiq̃ hæserunt, emendantur & exponuntur. An duo imperii collegæ Romani simul Pontifices Maximi. *Athenæus* exponitur.

Ampl. Bouherii dissertatio *de Pontificatu Maximo Imperatorum Rom.* consideratur.

Exstat apud Sponium memorabilis Inscriptio, Thyatiris inventa, at mutila & depravata, extat eadem apud Ricaut, *Etat présent de l'Eglise Grecque* p. 89. in qua vertenda & exponenda ingenii vires periclitati sunt Viri doctissimi, Sponius *Tom. 1. Voyages* p. 313. Antonius van Dalen *Dissertat. 3. de Pontif. Græcorum & Asiarchis* p. 234. & qui nuperrime eam inprimis rectius exponere & illustrare conatus est, Vir natalibus non minus quam eruditione insignis, Josephus de Bimard la Bastie Baro Montis Seleuci *dans les Memoires de la Literature de l'Academie des Inscriptions & Belles Lettres Tom. XVIII.* ubi agit de supremo Pontificatu Imperatorum Romanorum p. 571. & Baro de la Bastie appellatur. Inscriptio apud Sponium hæc est:

Η ΠΑΤΡΙΣ

Μ. ΑΥΡ. ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΙΠΠΙΚΟΝ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΑ
 ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΝΑΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΠΕΡΓΑΜΩΙ ΚΑΙ
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ ΤΗΣ
 ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΒΟΥΛΑΡΧΟΝ ΤΙΜΗ-
 ΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑ-
 ΤΟΡΟΣ Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥΗΡΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ
 ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΣΥΝΑΨΑΙ ΤΑΣ ΑΡΧΙΕΡΩΣΥΝΑΣ
 ΤΟΙΣ ΟΞΕΣΙΝ ΕΝ ΕΚΑΤΕΡΑΙΣ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙΝ
 ΦΙΛΟΤΙΜΗΣΑΜΕΝΟΝ ΕΝΔΟΞΩΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟ-
 ΦΡΟΝΩΣ ΑΝΔΡΑ ΕΠΙ ΗΘΕΣΙ ΚΑΙ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑΙ
 ΚΑΙ ΤΗΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΕΥΝΟΙΑΙ ΔΙΑ-
 ΠΡΕΠΟΝΤΑ.

Ita vero eam vertit :

La Patrie a erigé ce monument d'honneur à Marcus Aurelius Diadochus Hippius, Pontife d'Asie mineure aux Temples qui sont à Pergame, & Pontife dans le même tems de sa Patrie, & Conseiller durant sa vie, honoré par le tres — divin Empereur Marc — Aurele Severe Antonin, (c'est à dire Caracalla) des charges du Pontificat, qu'il a données dans l'une & l'autre Ville à des personnes intelligentes, qui s'en acquittent avec honneur & éclat : en reconnoissance de son mérite particulier, de ses bonnes moeurs, de sa douceur, & de sa bonne volonté envers la Patrie.

Van Dalen ita vertit :

*Patria (erexit hoc monumentum) honori Marci Aurelii Diadochi (summi Sacerdotis sui) Pontificis Asiae (Minoris) Templorum
 quæ*

quæ sunt Pergami, & Pontificis (seu summi Sacerdotis) eodem tempore Patriæ suæ, & ad vitam primi Consiliarii, honorati a dignissimo Imperatore Marco Aurelio Severo Antonino Augusto, quod gloriose ac magnifice studuerit injungere Archierosynas in ambabus civitatibus (Thyatiræ scilicet & Pergami) acutis, (eoque munere dignis sacerdotibus.) Viri, moribus, æquitate, ac bona in patriam voluntate eximie excellentis.

B. de la Bastie sic vertit:

P a t r i a

M. Aurelium Diadochum, summum Pontificem Asiæ, Templorum quæ Pergami sunt, & eodem tempore Summum Pontificem Patriæ, & ad vitam Curiæ Principem: quem divinissimus Imperator M. Aurelius Severus Antoninus Augustus affecit honore conjungendi duo summa sacerdotia, quique — — in utraque civitate gloriose, & ut excelsi animi virum decebat, se gessit: virum, moribus & caritate ergo Patriam præstantissimum. (Suppl. honoravit.)

Invenit hæc inscriptio locum etiam in *Novo Thesaurο Inscriptionum Muratorii*, Tomo II. p. 557. ubi ita vertitur:

P a t r i a

M. A. Diadochum Equitem, Pontificem Asiæ, Templorum existentium in Pergamo, & Pontificem uno eodemque tempore Patriæ, & perpetuum in Senatu Archontem, dignum habitum a divinissimo imperatore M. Aurelio Severo Alexandro Augusto, qui simul conjungere summa sacerdotia — — in utrisque urbibus, munere suo gloriose fungentem, nobiliter ac magnifice, virum, tum moribus tum celebritate, atque erga patriam benevolentia eximium.

Omisit

Omisit in Græca inscriptione van Dalen ἐν ἑκατέραις ταῖς πόλεσιν, B. de la Bastie autem ἱππικόν, apud quem etiam male scribitur χαῖρὸν pro καῖρὸν, Muratorius pro AN-TΩNEINOY legit ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, idem ΕΚΑΤΕΡΙΑΙΣ habet & ΕΠΙΕΥΚΛΕΙΑΙ pro ΕΠΙΕΙΚΕΙΑΙ, unde mirum non sit, plerasque inscriptiones mancas & corruptas ad nos afferri, cum vel typis expressæ vitiose describantur. Van Dalen sua versione confusus p. 239. hinc concludit, Diadochum etiam reliquos Ἀρχιερέας istius ditionis constituisse, quo etiam Sponius inclinat. B. de la Bastie Sponium quidem & van Dalen errasse deprehendit, sed τοῖς ὄξεσι exponit de *temporibus calamitosiis* & cet.

Ego pace doctissimum virorum paullo aliter vertam, emaculare & corrigere depravata, & singula explicatius docere conabor. Sic autem verto :

P A T R I A

MARCUM AURELIUM DIADOCHUM HIPPICUM
PONTIFICEM ASIAE TEMPLORUM QUÆ SUNT
PERGAMI ET PONTIFICEM EODEM TEMPO-
RE PATRIÆ ET PER VITAM SENATUS (aut Curiae)
PRINCIPEM HONORATUM A DIVINISSIMO
IMPERATORE MARCO AURELIO SEVERO AN-
TONINO AUGUSTO, QVI CONIUNGERE (hos)
PONTIFICATUS ALTERNIS VICIBUS IN
UTRAQUE URBE INSIGNI STUDIO ELABO-
RAVIT PRÆCLARE ET MAGNIFICE VIRUM
INDOLE ET ÆQVITATE ET ERGA PATRI-
AM BENEVOLENTIA EXCELLENTIEM.

subaudi *honoravit.*

ΜΑΡΚΟΝ ΑΥΡΗΑΙΟΝ. MARCVS AURELIUS plurimis apud eundem Gruterum, Sponium & Muratorium impositum apparet, Pontificibus etiam, ut & M. AURELIO ALEXANDRO Apamensium, & ASIARCHIS Smyrnæorum & Cycizenorum in nummis apud Spanhemium *Tom. II. p. 417.* aliisque infra afferendis. Cum Marcorum Aureliorum Imperatorum temporibus tot Pontifices occurrant iisdem nominibus insigniti, in eam facile conjecturam inducor, illa nomina a Pontificibus recens creatis, aut novo beneficio auctis, assumpta fuisse, honoris & grati erga Imperatores devotique animi testandi causa, quemadmodum Patronorum nomina clientes & liberti, Deorum Sacerdotes, imponere sibi solebant, quomodo FLAVII nomen a Vespasiano Josephus accepit. Eadem consuetudine Papæ Romani pristina nomina mutant, & defunctorum Paparum aut Sanctorum Patronorum sumunt, qua de re dixi in *Descriptione mea Græcorum Christianorum in Turcia*, & plura dicam in *Addendis seu Supplementis*. Cum Pontifices igitur Pagani, Imperatores Romanos Patronorum & Deorum loco venerarentur, mirandum non est, eorum sibi nomina imposuisse.

ΔΙΑΔΟΧΟΝ proprium nomen, extat quoque apud Gruterum in Inscriptione *Tom. I. fol. 319.* & alibi.

ΙΠΠΙΚΟΝ. Thesaurus Muratorianus vertit *Equitem*. Verum *Equites* Græce vocantur ἵππεις, & addi solet ΡΩΜΑΙΟΝ, qualem Inscrip̃tio apud Muratorium *Tom. II. p. 650.* exhibet

bet T. ΦΛ. ΓΑΙΑΝΟΝ ΙΠΠΕΑ ΡΩΜΑΙΩΝ, & illum itidem
 ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΤΩΝ ΓΑΛΑΤΩΝ ΓΑΛΑ-
 ΤΑΡΧΗΝ ΣΕΒΑΣΤΟΦΑΝΤΗΝ. alias, *ἵππικος* significa-
 ret *rei artisque equestris peritum*. Nomen hic esse videtur
 proprium aut gentilitium. Turris Hierosolymorum erat *Hip-
 pica*, ab amico Herodis dicta, auctore Josepho *Lib. VI. de Bello
 Jud. cap. 6*. Hippicus carminum auctor ab Eusebio memora-
 tur, sed a Salmasio ridetur *ad Solinum*, Ibycum substituente.

ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ. Scopelianus Sophi-
 sta erat is quoque *Asiae Pontifex*, *Ἀρχιερεὺς ἐγένετο τῆς Ἀσίας*,
 Philostrato auctore de *Vitis Sophistarum* p. 615. Idemque Pon-
 tificatus etiam Aristidi Sophistae destinatus fuerat, quem *Ιε-
 ρωσύνην τὴν κοινὴν τῆς Ἀσίας* appellat p. 579. *Tomi I*. Haud
 infrequens itidem in marmoribus PONTIFICIS ASIÆ
 mentio fit, ita tamen, ut & singularium urbium templa adj-
 ciantur, curæ inprimis commendata: quemadmodum in hac,
 quam exponimus inscriptione, ΝΑΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΠΕΡΓΑ-
 ΜΩΙ mentio continuo injicitur, atque eo præcipua Pontificis
 Asiæ cura convertitur. Pari ratione inscriptio apud Sponi-
 um in *Miscellaneis eruditæ antiquitatis* p. 356. exhibet *Lucium
 Julium Bonnatum* ΑΡΙΧΕΡΕΑ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΝΑΩΝ ΤΩΝ
 ΕΝ ΛΥΔΙΑΙ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ, *Pontificem Asiæ Templorum, quæ
 sunt Sardibus in Lydia*. In marmore Aphrodisiensi apud
 Gul. Sherard in *Collectaneis Historicis* Aristidi præmissis ad
 annum V. R. 918. occurrit *Marcus Vlpus Appulius Eurycles*.
 ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΑΣΙΑΣ ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣ ΝΑ-
 ΩΝ

ΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΑ, *Pontifex Asiæ creatus, & Templorum quæ sunt Smyrnæ.* apud Muratorium *Novo Thesauro Inscriptionum* p. 232. mentio fit Charidemi ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΕΦΕΣΩ. In numo, quem e Vaillantio exhibet Montfaucon *Supplement de l'Antiquité expliquée* p. 46. *Tom. 2.* Frontonis mentio fit Ἀσιάρχης καὶ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΙΓ ΠΟΛΕΩΝ, numus est novẽ tredecim illarum urbium. Theodori etiam, ad quem extat Juliani *epistola* 63. p. 452. Pontificatus Asiæ amplissimus fuisse videtur, cui Imperator commisit ἀρχεῖν ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΙΕΡΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ, ut omnibus Asiæ sacris præesset. Ostentat & Pontificem Asiæ feminam marmor apud Sponium *l. c.* p. 349. ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝ ΑΣΙΑΣ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΕΦΕΣΩ. Hinc liquido apparet, plures quidem eodemque tempore *Pontifices Asiæ* fuisse, sed ad singulares quoque, ut ita dicam, dioeceses destinatos, quarum singularem curam gererent. In Ægypto autem alia consuetudo obtinuisse videtur, sic, ut qui Alexandriæ Pontifex esset, omni Ægypto præesse censeretur. Constat id e marmore apud Fabretti *Inscript. cap. 3.* p. 198.

ΑΡΧΙΕΡΕΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΠΑΣΗΣ.

vide & Ez. Spanhemium *Dissert. XII. de præstantia & usu numism.* p. 419. *Tom. 2.*

Diadochus præter Pontificatum Asiæ & templorum Pergamenorum, Thyatirensis patriæ Pontificatu insignis apparet,
ΚΑΙ

ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ
 ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, sic eum appellat inscriptio Thyatiris
 inventa. Nempe & antiquissimis temporibus plura sacerdotia
 in unum collata leguntur. Lucius ille Julius Bonnatus, de quo
 modo dictum, *Pontifex Asiæ & Templorum Sardinorum*, erat
 quoque ΙΕΡΕΥΣ ΜΕΓΙΣΤΟΥ ΠΟΛΙΕΟΣ ΔΙΟΣ & ΑΡ-
 ΧΙΕΡΕΥΣ ΤΩΝ ΤΡΙΣΑΠΟΛΕΩΝ, apud Sponium, quod
 idem esse videtur atque ΙΓ ΠΟΛΕΩΝ. *Eubulus* apud Mont-
 faucon *Diario Italico* p. 43. describitur ΙΕΡΕΥΣ ΤΩΝ ΜΕ-
 ΓΑΛΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ &c.
 quamvis id de diversis temporibus accipi & exponi queat.

ΔΙΑ ΒΙΟΥ, *per vitam*, plenius dicitur διὰ παντός, aut δι' ὅλης
 βίης. id Viri doctissimi ad βελαρχὸν referunt, ego referendum
 existimem ad ΑΡΧΙΕΡΕΑ, ut significet *PERPETUUM PON-*
TIFICEM, qui Pontificatu per omnem vitam defungatur.
 Ejus generis Pontificum & Sacerdotum satis frequens me-
 moria in lapidibus litteratis extat: apud Spon. *Voyages Tom.*
II. p. 403. ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ, eandem inscriptionem
 e Wheelero exhibet Muratorius *Novo Thesauro Inscript. Tom. I.*
p. 137. aliam autem *Tom. 2.* p. 561. quæ exhibet *Titum Sta-*
tilium ΤΟΝ ΕΛΛΑΔΑΡΧΑΝ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΔΙΑ ΒΙΟΥ
 vide p. 551. ap. Gruterum f. 1089. ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ. Alia
 inscriptio ibidem f. 313. n. 10. ostentat ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΟΥ
 ΚΥΝΠΑΝΤΟΣ ΞΥΚΤΟΥ ΔΙΑ ΒΙΟΥ. apud Sponium *Mi-*
scellaneis eruditæ antiquitatis p. 335. Marci Aurelii Fausti
 mentio fit ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΕΚ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΔΙΑ ΒΙΟΥ. La-

tine dicuntur PERPETUI PONTIFICES, quorum & in inscriptionibus crebra mentio apud Gruterum, aliosque occurrit. De Pontificibus διὰ βίης vide Ez. Spanhemium *de Usu & præstantia numism. Part. II. p. 421.* Hac ratione comma post διὰ βίης ponendum, & hæc verba dirimenda essent a sequenti Βελαρχόν. Quamvis ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΒΟΥΛΑΡΧΟΣ eadem ratione dici posset atque ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΕΥΣΤΑΡΧΗΣ, inprimis, cum & scriptum inveniatur ΕΥΣΤΑΡΧΗΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ apud Gruterum f. 313. & ΑΙΩΝΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ inscriptio habeat in Thesauro Muratoriano *Tom. II. p. 560.* tamen Octavius Falconerius, nec immerito, etiam in ejusmodi athleticis Inscriptionibus διὰ βίης potius referendum putat ad ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ l. c. p. 2307. Apud Romanos Pontifex Maximus semper erat ΔΙΑ ΒΙΟΥ, *perpetuus*, nec viventi ille honos detrahi poterat: ex qua ratione Augustus oblatum sibi Pontificatum recusasse legitur, Lepido Pontifice adhuc superstite. ἡδὲ γὰρ ἐξῆν ζῶντα τιμὰ ἀφελέσθαι, *neque enim fas erat, viventi alicui (pontificatum) adimere*, apud Dionem *Lib. 49. p. 401.* In coloniis tamen Pontifices postea ad certum tempus creari coeperunt, ut ostendunt Duumviri maximi, Noris in *Cenotaphiis Pisanis Dissert. 1. cap. 5. p. 72.* & Ezech. Spanhem. *Tom. II. de usu & præstant. numism. p. 420.* ex Norisio eadem affert Justus Fontaninus *de Antiquitatibus Hortæ Lib. 1. cap. 2. p. 39.* licet Pontifices Quinquenales in coloniis admittat.

BOYΛAPXON, *Senatus* aut *Consilii principem*, in Lexicis vulgatis græcum vocabulum non apparet, βαλαρχεῖν aut βαλαρχῶν Aristoteles habet *de Republica* p. 501. quod jam Budæus observavit, licet locum vage tantum indicaverit. Compareret vocabulum etiam in Inscriptione apud Muratorium *Tom. 2. p. 594.* ΤΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΣ ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣ. Inde autem ab antiquissimis temporibus Pontifices magnam & primam *Senatus* & *Curiae* partem fuisse, constat ex antiquis monumentis. M. Aurelius Demetrius *Pontifex universæ Xysti per vitam*, & *Xystarchus*, erat simul ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΠΟΛΕΙΤΗΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ, apud Gruterum f. 314. Pontifex *inter ordines* & magistratus itidem apparet in *Marmoribus Oxoniensibus* p. 521. & inter *Areopagitas*, *ibid. p. 350.* quemadmodum Pontifices illi *Asiæ* eodem tempore erant ΑΣΙΑΡΧΑΙ, vide Strabonem *Lib. XIV. p. 960.* aliosque *de Asiarchis* afferendos in *Observationibus* ad *Act. XIX, 31.* ita & Ελλαδάρχης καὶ Αρχιερεὺς modo occurrebat apud Muratorium. Αρχιερεὺς τῆ κοινῆ τῶν Γαλάτων & Γαλατάρχης. *ib. p. 630.* Illustris Spanhemius pluribus docet, Pontifices ad primos *Curiae* honores fuisse admissos, etiam hac *Diadochi* inscriptione allata, in qua βαλαρχὸν cum διὰ βίης conjunctum vertit *perpetuum Senatus præsidem*, p. 417. rectius tamen διὰ βίης ad præcedens Αρχιερεῖα referri, modo monui.

TIMHΘENTA ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΟΥ ΑΥ-
 ΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, *Honoratum a divinissimo Imperatore.* Spon-
 nius, & quod magis miror, perspicacissimi Viri, Perizonius
ad Æliani Var. Hist. Lib. III. cap. 1. & B. de la Bastie TI-
 MHΘENTA construunt cum sequenti συνάψαι, & vertunt,
 Sponius quidem, *honoré par le tres-divin Empereur des charges*
du Pontificat, qui l' a données à des personnes intelligentes: Peri-
 zonius autem: *Honoratum ab Imperatore conjunctione illorum*
Sacerdotiorum, seu, potestate ea in se uno conjungendi; B. de la
 Bastie: *Quem M. Aurelius affecit honoré conjungendi duo summa*
Sacerdotia, atque hic sensum terminari vult. Illa autem con-
 structio non modo difficilis & dura est, sed & idiotismo lin-
 guæ contraria: dependet enim συνάψαι, non à præcedenti τι-
 μηθέντα, sed a sequenti Φιλοτιμησάμενον, ut statim luculenter
 apparebit. Illud TIMHΘENTA constructum est cum ὑπὸ
 τοῦ Αυτοκράτορος, & significat *honoratum ab imperatore*: tum vero
 aut absolute ponitur, & significatur, Diadochum in magna
 apud Imperatorem existimatione & honore fuisse; aut expli-
 cari potest de honore singulari Pontificatus, aut Βελαρχῆς
 potius, id ei honoris datum, ut sit βελαρχός. Priore sensu
 Agathocles Samius in honore fuisse apud Alexandrum dici-
 tur, τιμώμενος παρ' αὐτοῦ, Plutarchus de Calumnia p. 421. &
 Josephus sæpius *honoratum* se a Vespasiano & filio Tito glo-
 riatur, διὰ τιμῆς ἄγοντός με, de vita sua p. 37 & in fine. Po-
 steriore sensu apud Sponium *Miscellan. p. 369.* Lucius Septi-
 mius Tryphon memoratur TEIMHΘEIS APXIEPEΥΣ
 ΜΑΡ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ,
nec alio sensu Gruterus f. 1025. exhibet ΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ
ΠΟΛΛΑΚΙΣ, & f. 491. ΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ ΕΝ ΕΚΚΛΗ-
ΣΙΑΙΣ, ut & Muratorius *Tom. 2. p. 569.* Aristides sapissime
ab Imperatoribus Romanis *honoratum* se prædicat : quod
variis modis factum, vel verbis vel litteris, immunitate con-
cessa, vacatione, dignitate &c. digessit hæc omnia in *Collectaneis
Historicis de Aristidis vita* accuratissimus Massonius. Nulla
igitur caussa est, quare *τιμηθέντα* hoc loco construendum sit
cum sequenti *συνάψαι*, cum & sine eo integer sensus &
perfectus constet.

ΥΠΟ ΘΕΙΟΤΑΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, a *divinis-
simo Imperatore*, male vertit van Dalen a *dignissimo* : nempe
non modo *θειότατοι* in lapidibus & nummis appellabantur
Imperatores Romani, ut quoque in Marmore Oxoniensi p.96.
ΟΙ ΘΕΙΟΤΑΤΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΚΑΙ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ, verum etiam ΘΕΟΙ: nec vita solum functi,
sed viventes videntesque, ut de *Augusto* id docuit Noris *Ce-
notaph. Pisan. Dissert. I. cap. 4. p. 50.* Spanhemius *Tom. II. p. 489.*
& seqq. Caracallæ inscriptio extat apud Sponium *Miscellan.
p. 271. NUMINI PRÆSENTI.* Altius & audacius insurrexit
hominum male sanorum adulatio. Extat in Thesauro Mu-
ratoriano *Tom. I. p. 219.* inscriptio, quæ Cajum Julium Cæsa-
rem prædicat ΘΕΟΝ ΕΠΙΦΑΝΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΒΙΟΥ ΣΩΤΗΡΑ. Hadriano ibidem ΕΛΕΥΘΕ-
ΡΙΩ ΟΛΥΜΠΙΩ ΔΙΙ inscriptio facta p. 236. Caligulam au-
tem

tem *Jovem* appellari voluisse, & quidem *Latialem*, ejusque habitum & insignia sibi arrogasse, notum est. vide Dionem Cassium *Lib. 59. p. 660.* & Svetonium Caligula cap. 22. quem Vitellius Romæ *primus adorare, ut Deum instituit*, Idem *Vitellio* cap. 2. Plura de turpissima hac & conscelerata adulatorum temeritate dixi in *Observat. meis ad Act. XXII. 22.* & dicam, Deo volente.

M. AYP. ΣΕΟΥΗΡΟΥ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ *Marco Aurelio Severo Antonino Augusto.* unde loco ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ Cl. Muratorius acceperit ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ non video, fortasse cum ΣΕΟΥΗΡΟΥ scriberet, de *Alexandro Severo* cogitavit. inscriptio autem loquitur de Septimii Severi Filio Caracalla, qui patris etiam nomine insignitus interdum apparet. Inscriptio apud Muratorium

Tom. I. p. 244.

ΤΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΙΚΗΤΟΝ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΝ ΣΕΟΥΗΡΟΝ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
ΑΥΤΟΥΣΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ

Ib. p. 247.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΣΕΟΥΗΡΟΝ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ.

plures ibidem p. 248. 49. Apud Gruterum p. 267.

IMP. CAES. M. AUR. ANTONINO
SEVERO PIO AUG. FELICI

IMP. CAES. L. SEPTIMI SEVERI, sc. Filio.
ΣΥΝΑ

ΣΥΝΑΨΑΙ ΤΑΣ ΑΡΧΙΕΡΩΣΥΝΑΣ ΦΙΛΟΤΙ-
 ΜΗΣΑΜΕΝΟΝ. Sic construendum esse, & linguæ genius
 & rei ratio suadet. Participia Φιλοτιμύμενος & Φιλοτιμησάμε-
 νος cum infinitivis construuntur. Plutarchus *Alcibiade* p. 206.
 Φιλοτιμύμενος εὐθὺς ἐγκαλλωπίσασθαι τῷ Τισαφέρνη, *quum affe-*
claret, illico ostentare se Tissapherni, cum muneribus donisque & co-
mitatu imperatorio ad eum contendit. Diodorus Siculus *Lib. I.*
p. 95. de Semiramide, Φιλοτιμημένη τῇ δόξῃ τὸν βασιλευνόντα
πρότερον ὑπερθέσθαι, gloria decessorem regem superare contendebat.
 Sponius *Miscellan. p. 343.* ΦΙΛΟΤΙΜΟΥΜΕΝΟΙΣ ΠΕΡΙ-
 ΠΟΙΕΙΝ ΤΙ. In Marmoribus Oxoniensibus p. 76. Φιλοτιμύμε-
 νος αὐτῷ συνδιατηρῆσαι καὶ συνέχειν τὰ πράγματα, ex *Smyrneo-*
rum Decreto. Paulus Apostolus Rom. XV. 30. Οὕτω δὲ Φι-
 λοτιμύμενον εὐαγγελίζεσθαι, ad quem locum plura in *Observa-*
tionibus attuli. Itaque Diadochus laudatur, quod præclare &
 magnifice utroque Pontificatu defungi connisus fuerit. Vidit
 eam constructionem van Dalen, vertens, *quod studuerit injun-*
gere archierosynas, licet in eo vehementer fuerit lapsus, quod
 συνάψαι verterit *injungere.* Συνάπτεω est *conjungere.* Plutarchus
Alcibiade p. 198. *Suasit Patrensibus, τείχεσι μακροῖς ΣΥΝΑΨΑΙ*
τῇ θαλάσῃ τὴν πόλιν, longis muris jungerent mari urbem. Idem
Lycurgo p. 53. *Τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ ΣΥΝΑΠΤΕΙΝ, forti-*
tudinem cum musica conjungere. Cum hic igitur duplicis Pon-
 tificatus mentio fiat, συνάψαι τὰς ἀρχιερωσύνας aptissime signi-
 ficabit, conjungere curas labores & sumtus utriusque pon-
 tificatus

tificatus, atque sic utroque præclare & magnifice defungi, quod sequentia clarissime confirmant.

ΦΙΛΟΤΙΜΗΣΑΜΕΝΟΝ. Verbum Φιλοτιμεῖν & Φιλοτιμῆσθαι hic non in genere significat vehemens & enixum studium quodcunque, sed & id inprimis, quod cum largitionibus & liberalitate insigni conjunctum est, ut recte contra Sponium docuit Perizonius *ad Ælium Lib. III. cap. 1. p. 194.* quo sensu idem verbum etiam exstat *Lib. IX. cap. 29.* & apud Aristidem *Serm. Sacr. 2. p. 353. Tom. I. edit. Oxon.* Φιλοτιμίας θαυμάσας οἷας Φιλοτιμήσοιτο ἀπὸ χρημάτων. Id. *Palinodia in Smyrnam p. 268.* Φιλοτιμίαν κοινὴν Φιλοτιμῆται πρὸς τὴν πόλιν, minus recte vertitur *communi erga urbem contentione decertant.* Eodem sensu Φιλοτιμία & Φιλοτίμως apparet in inscriptionibus. Apud Sponium *Miscellan. p. 336.* ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ — ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΝ — ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ, ubi recte vertit Sponius, *laudare Apollodorum ob munificentiam & benevolentiam erga populum*, vide & p. 343. Φιλοτίμως eodem sensu invenitur ibidem p. 357. ΤΑΣ — ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ ΦΙΛΟΤΙΜΩΣ ΚΑΙ ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣ ΕΚΤΕΛΕΣΑΝΤΟΣ, & in Novo Inscriptionum Thesauro Muratorii *Tom. 2. p. 546.* ΦΙΛΟΤΙΜΩΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΩΣ ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑ, & p. 561. ΦΙΛΟΤΕΙΜΑΤΑ. in Reinesii *Syntagmate p. 508.* ΚΑΙ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ ΦΙΛΟΤΙΜΩΣ ΚΑΙ ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣ ΕΚΤΕΛΕΣΑΝΤΟΣ, Eadem significatione munus, quod

quod Patriarchæ Constantinopolitano a Græcis offerri solet, Φιλότιμον adhuc appellatur, ut docui in *novissima mea descriptione Græcorum Christianorum in Turcia* p. 30. Nempe Pontificatus Asiæ obiri non poterat sine multis & magnificis sumtibus, qui in Ludos & Cæremonias expendendi erant, docente Philostrato *Lib. I. de Vitis Sophistarum* p. 515. & Inscriptione ex Aphrodiensi marmore, cujus etiam supra memini, Cl. Gul. Sherard, prolata a Cl. Massonio in *Collectaneis ad Aristidem Historicis*.

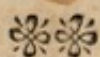
ΕΝΔΟΞΩΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΝΩΣ magnificentiam Diadochi confirmant. Qui nempe nullis sumtibus pepercissent, magnificentissimos Ludos & sumtuosos exhibuissent, ΕΝΔΟΞΩΣ fecisse dicuntur. Hoc sensu Batoni tribuitur in inscriptione apud Gruterum f. 327. qui sua pecunia κατὰ τὴν αὐτῆς δύναμιν gymnica certamina proposuerat ΠΡΟΕΣΑΤΗΣΕ ΕΝΔΟΞΩΣ, apud Sponium itidem *Voyages Tom. I. p. 311.* junguntur ΕΝΔΟΞΩΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ καὶ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΩΣ, in marmore, quod ejus honori inscriptum est, qui splendida liberalitate in ludis exhibendis & sacrificiis publicis usus fuerat. in *Miscellaneis* denique p. 357. ΕΝΔΟΞΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙΦΑΝΩΣ — ΦΙΛΟΤΙΜΩΣ.

ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΝΩΣ ad liberalitatem itidem & magnificentiam pertinet. Ælianus *Var. Hist. Lib. I. cap. 28.* de insigni Alexandri erga Phocionem munificentia idem vocabulum habet, atque cum μεγαλοπρεπῶς perinde atque Spo-

niana inscriptio modo allata conjungit, ὁ μὲν ἐν Αλέξανδρος
μεγαλοφρόνως καὶ μεγαλοπρεπῶς. Eodem sensu μεγαλοφρονεῖν
habet Dio Cassius *Lib. XLIX. pag. 401.*

ΤΟΙΣ ΟΞΕΣΙΝ. Crucem fixerunt hæc verba In-
terpretibus. Sponius vertit *personnes intelligentes*, van Dalen
acutis, (eoque munere dignis sacerdotibus.) quasi ὀξεῖς sint
acuti intellectu & judicio, atque tales duntaxat ad Pontificatus
fuiſſent producti. Nobil. Baroni de la Bastie vitium suboluit,
quare in sua versione ea verba prudens præteriit, deinde
autem exponere aliqua ratione conatus est Hesychio in
auxilium vocato, qui ὀξεα exponit μεγάλα ἀνατετρωμένα, *ma-*
gna, vulnerata: ut proinde τοῖς ὀξεσι, si ἐν præmissum esset,
hic sint *difficilia tempora, calamitosa*: on a voulu marquer, que
Diadochus s'étoit comporté avec beaucoup de générosité envers les
villes de Pergame & Thyatire, dans les tems difficiles. At per-
mittat Vir humanissimus, ut idem opponam, quod ipse Spo-
niana ac Daleniana interpretationi opposuit, tunc id me
crediturum, cum exempla ejus interpretationis allata fue-
rint: *C'est ce que je ne pourrai me persuader, jusqu' à ce, qu'on*
ait apporté quelque exemple, qui appuye cette interpretation, sunt
ejus verba p. 574. Ev autem, sive hic expressum sive omisſum
fuerit, nihil quidem impediementi allaturum putem. Hesy-
chius huc non pertinet, loquitur enim de *sauciis, vulneribus*
non vero de temporibus. &c.

Verba in illa Inscriptione, ut facile apparet, corrupta
sunt, sive marmorarii sive descriptoris & vetustatis vitio,
legen-

legendumque ΤΟ ΕΞΗΣ, aut ΤΟΙΣ ΕΞΗΣ, *consequentī tempore, consecutis temporibus, alternis vicibus.* τὸ IN in depravato vocabulo ΟΞΕΣΙΝ adiectum est ab eo, qui ΤΟΙΣ non præmitti posse putavit, nisi sequeretur Dativus nominis; hinc inauspicato conatu τῷ ΕΞΗΣ terminationem IN addidit, quod etiam ex sequenti EN fingi & prodire potuit. E vero ante ΞΗΣ in Ο convertit, oculo in præcedenti ΤΟ aut ΤΟΙΣ errante. Ante τὸ ἐξῆς subauditur interdum κατὰ, post τοῖς ἐξῆς autem χρόνος, utroque modo extat in Inscriptionibus & Auctoris. Gruterus f. 327. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΟΝ ΕΞΗΣ. Sponius *Miscellan.* p. 369. ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΞΗΣ ΔΙΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ. eandem Inscriptionem Reinesius habet in *Syntagmate* p. 313. In Marmore Aphrodisiensi vulgato a Massonio in *Collectaneis Historicis Aristidi* præmissis & sæpius citatis, ΚΟΙΝΟΝ ΚΙΛΙΚΙΑΣ ΕΝ ΤΑΡΣΩ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΞΗΣ.

Ab Auctoris pariter frequentatur. Strabo *Lib. IX.* p. 626. ἡ Θάλαττα ΤΟ γε ΕΞΗΣ ὑπαγορεύει βέλτιον. Idem p. 590. τῷ δ' ΕΞΗΣ χειμῶνι. Dio Cassius *Lib. LV.* p. 551. τῷ δ' ΕΞΗΣ ἔτει, atque ita sapissime. Diodorus Siculus *Lib. I.* p. 5. αἱ δ' ΕΞΗΣ βιβλοι, *insequentes libri.* Idem p. 41. habet τὸ ἐξῆς, *Æthiopes regnarunt, & ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΞΗΣ, ἀλλ' ἐν διαστήματος, non continuo successionis ordine, sed per intervallum.* Polybius *Lib. XVII. cap. 35.* p. 1072. plene habet ἐν ΤΟΙΣ ΕΞΗΣ χρόνοις. Strabo *Lib. VIII.* p. 580. per ellipsin

ellipsis simili phrasi dixit τοῖς δ' ὕστερον scil. χρόνοις, apud quem p. 626. etiam extat οἱ ἐφεξῆς τόποι, à pluribus afferendis consulto abstineo.

Igitur, siue in hac inscriptione ΤΟ ΕΞΗΣ, siue, ut plures scripturæ literæ conseruentur, ΤΟΙΣ ΕΞΗΣ legatur, sensus eodem redibit, nimirum: Diadochum utrumque Pontificatum succedaneo ordine & consequenti tempore, consecutis & alternis vicibus, Pergami & Thyatiris obivisse atque sic conjunxisse, eoque præclare admodum & magnifice utrobique defunctum esse; id quod & ratio & conditio utriusque pontificatus postulasse videtur.

ΑΝΔΡΑ ΕΠΙ ΗΘΕΣΙΝ &c. *ob mores & indolem*, ut apud Ælium Var. Hist. Lib. XII. cap. 1. p. 7II. διὰ τε ἡθους ἀφέλειαν, *ob indolis simplicitatem*, quæ etiam in inscriptionibus celebratur apud Gruterum f. 427. ΑΝΔΡΑ ΣΕΜΝΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΗΘΩΝ ΚΟΣΜΙΟΤΗΤΙ ΔΟΚΙΜΟΤΑΤΟΝ.

ΕΥΝΟΙΑ *benevolentia*. frequentissime prædicatur in inscriptionibus etiam allatis, nec ulteriori confirmatione indiget; vide tamen, si placet, Sponii *Miscellanea* p. 321. & Muratorianum *Thesaurum* Tom. 2. p. 549. 545. 559 sic autem apparet, merito ΕΥΝΟΙΑ hic legi, non vero ΕΥΚΛΕΙΑ, ut Muratorius dedit, litterarum similitudine in illum errorem ductus.

ΔΙΑΠΡΕΠΟΝΤΑ, *excellentem*. Eadem constructione habet Gruterus f. 1095. ΤΗΝ ΕΠΙ ΠΑΣΗ ΑΡΕΤΗ—
ΔΙΑ.

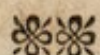
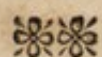
ΔΙΑΠΡΕΠΟΥΣΑΝ. Paulo aliter ordinavit Strabo *Lib. XIV.* p. 960. *Pythodorus Asiarcha*, ἐν τῇ πρὸς Πομπήϊον Φιλία ΔΙΑΠΡΕΠΩΝ.

Subaudiri autem in ejusmodi inscriptionibus, postremo verbo carentibus, ἀνέστησε *erexit*, aut ἐτείμησε *honoravit*, notius est, quam ut doceri debeat.

Adjiciam emendationem & expositionem duorum locorum Dionis Cassii, qui negotium faceffivere nobilissimo B. de la Bastie. Priorem citat l. c. p. 556. qui apud Dionem extat *Lib. LIV.* p. 540. *Quum Lepido mortuo Augustus Summus Pontifex esset creatus*, καὶ διὰ τῆς ἡ βελή ψηφίσασθαι αὐτὸν ἠθέλησεν, ὅτε τι αὐτὸν προσήσεσθαι ἔφη, καὶ ἐγκειμένων οἱ, ἐξανέστη τε καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῶ συνεδρίου. Vertitur, ac propterea decernere quædam ipsi senatus vellet, professus nihil se admissurum, quum nilo minus instarent, surgens ἐ Senatu abiit. Recte monet Vir insignis, aliquid deesse post ψηφίσασθαι, & pro αὐτὸν desiderari αὐτῷ, in quo facile ob compendium scriptionis peccari potuit. Mihi, si rationes, ut puto, recte subductæ sunt, post ψηφίσασθαι excidisse videtur ἄλλα, aut πολλά, cum alia eodem pertinentia, ἔ multa ei decernere vellet, quod in eadem fere re expressum extat *Lib. XLIX.* p. 401. καὶ ἄλλα πολλά αὐτῷ προσεψηφίσαντο, quæ & ibidem recensentur. Propterea Augustus in Senatu gloriatur *Lib. LIII.* p. 499. nihil se accepisse, καίπερ πολλά πολλάκις ψηφισαμένων ὑμῶν. Idem *Lib. LXI.* p. 696. ἐψηφίσαντο πολλά. Linea autem sequenti pro τι αὐτὸν legerim τι αὐτῶν, ut sit: *nec quidquam*

eorum, quæ multa Senatus decreturus erat, *se admissurum dicebat*; aut τὸ αὐτὸν, e priori linea importune & infelicitè hic insertum, plane abesse posset. Sic loco sua integritas constabit.

Posterior locus Dionis est *Lib. LIII. p. 508.* in hac controversia, an plures imperii Collegæ simul Pontifices maximi fuerint, capitalis : ubi inter alia Dio refert, quæ via & ratione imperatores etiam summam rerum divinarum potestatem occupaverint, Εκ τε τῆ ἐν πάσαις ταῖς ἱερωσύναις ἱερᾶσθαι, καὶ προσέτι καὶ τοῖς ἄλλοις τὰς πλείους σφῶν διδόναι, ἀρχιερέων τε τιναὶ αὐτῶν, καὶν δύο, καὶν τρεῖς ὅμα ἀρχωσιν, εἶναι, πάντων αὐτοὶ καὶ τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἱερῶν κυριεύσιν, vertitur : *quod autem omnibus sacerdotiis inaugurati sunt, ac plerosque in ea collegia adsciscunt, semperque unus eorum, siquidem duo vel tres simul imperatores sunt, summum pontificatum gerit, eo fit, ut omnes religiones & sacra in sua habeant manu.* Citat hunc locum Baro de la Bastie p. 583. ex originali, ut dicit, tamen pro ἀρχιερέων quod est in textu originali, exhibet ἀρχιερέα, latinam versionem ut videtur secutus, quamvis ejus mutationis nullam mentionem injiciat, nec rationem afferat. Illustris Ezechiel Spanhemius eundem locum producit *Tom. II. de Usu & præst. numism.* p. 366. sed lectione vulgata ἀρχιερέων servata; versionem autem, *Pontificatum Maximum gerit*, sine censura admisit, cum in aliis eandem corrigat. Imo & eminentissimus Norisius *Cenotaph. Pisan. Dissert. II. p. 171.* eandem versionem hujus loci latinam affert, ita ut nihil emendet, sed hinc colligat, usque ad Dionis

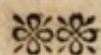
nis tempora unum tantum, si duo vel tres essent imperatores, Pontificatum Maximum gessisse; primis autem imperatoribus Balbino & Pupieno utrique Pontificatum Maximum fuisse simul delatum, Quod Fabretti etiam docet *ad Columnam Trajani cap. 3. p. 88.* & Dionis locum Latine itidem affert, ut aliquo illum modo Spanhemius emendaverat. idem prolixius probat l. c. B. de la Bastie.

Vehementor miror, maximos viros in Dione Cassio pontificatum maximum videre & reperire potuisse: stante enim textu originali, verba ἀρχιερέων τε τινὰ αὐτῶν καὶ δύο, καὶ τρεῖς ἅμα ἀρχῶσιν εἶναι, aliter verti non possunt quam, *pontificum aliquem eorum, si duo vel tres simul imperent, esse*: proinde Dio de Pontificibus loquitur, quorum plures esse poterant, haud vero de *Pontifice Maximo*, qui ad ejus tempora unus modo fuerat, eruditissimis illis Viris suffragantibus. Dio ad eum autem morem respicere videtur, quo unus eorum, qui simul imperabant, Pontifex Maximus, Collega autem Pontifex solum erat, quam consuetudinem præter Gutherium *Lib. I. cap. 15.* & B. de la Bastie, Spanhemius l. c. & Norisius exposuerunt: qui postremus opportune observat, *semel tantum* ad ætatem Dionis tres Augustos simul imperasse, Septimium Severum, duosque ejus filios, M. Aurelium Antoninum ac P. Septimium Getam, qui & *solum Pontifices* in nummis appellarentur p. 170. Quare, si Geta Patre superstite & Pontifice Maximo cum Fratre Pontifex fuit, Dionis verba

exponi possunt : Si duo vel tres imperent , pontificum aliquem eorum (ad minimum) esse.

Nec opus erat, ut his verbis Dio Pontificatum Maximum significaret, quem jam verbis ἐν πάσαις ταῖς ἱερωσύναις ἱερεῖσθαι, complexus fuerat. Si enim imperatores omnibus sacerdotiis, utique etiam Pontificatu Maximo, sunt inaugurati, sacerdotiorum præcipuo & summo. Pro καὶ δύο καὶ τρεῖς, ut & hoc addam, legi posset καὶ τρεῖς aut tres, ut pag. apud Dione præcedente, εἰ - καὶ δύο καὶ τρεῖς ἅμα τὸ κῦρος ποτὲ ἔσχον.

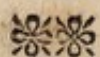
Verba denique Dionis, καὶ προσέτι καὶ τοῖς ἄλλοις τὰς πλείους σφῶν δίδναι, intellexerim cum Ez. Spanhemio potissimum de Caesaribus ac in spem successionis adolescentibus, de Præst. Num. Tom. II. p. 367. addo, & de proxima cognatione conjunctis, a quo Cel. B. de la Bastie p. 562. immerito discedit, & Dionem non modo de Caesaribus, sed in genere de quibuscunque exponit ad sacerdotia evectis, licet nulla imperatores affinitate contingentibus : miratur idem, neque Spanhemium, neque qui illum sequitur Antonium Pagi animadvertisse, alios quoscunque ad pontificatus & sacerdotia productos ab Imperatoribus fuisse. At non modo arcana Imperatorum ratio a Dione commemorata, ut omnia sacra in sua suæque domus essent potestate, postulat, ut ad Caesares & in spem successionis adolescentes & cognatos imprimis respiciamus, ut Spanhemius jam observavit, de Collegis tamen imperii, quod B. de la Bastie ei tribuit, hic nihil dixit ; verum etiam Dionis verba eum sensum componere videntur,

dentur, dum dicit, *imperatores pleraque aliis suorum sacerdotia dedisse*, more scilicet illo, quo suis sacerdotia eadem illa conferebant, quibus ipsi ante essent defuncti, quod præter Spanhemium l. c. etiam Norisius docet ad *Cenotaphia Pisana dissert. 2. cap. 5.* Neque vero mens Spanhemii fuit, Imperatores in nullos alios, quam Cæsares & cognatos sacerdotia contulisse, utpote qui contrarium diserte docet l. c. & p. 365. neque etiam soboles & familia Imperatorum, quamvis numerosissima, explendis universis sacerdotiorum collegiis suffecisset, quid quod? ea omnino exempla Spanhemius notavit, quæ illum non adnotasse Baro miratur, compara *Memoires* p. 462. 463. cum Spanhemianis p. 365. 366. eadem exempla eodemque auctores invenies.

Ne quis Augustum autem, tum demum, cum ipse Pontifex Maximus rerumque potitus esset, eum honorem accepisse existimet sacerdotia conferendi in quoscunque vellet, quod statuere videtur B. de la Bastie p. 562. notum est e Dione, Augustum, Lepido Pontifice Maximo adhuc vivente, Valerium Messalam auguribus, & quidem *supra numerum* adscripsisse, vide *Lib. LXIX.* p. 401.

Denique Larenii aut Laurentii exemplum καθιστάμενον ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ θυσιῶν sacrificiis ab Imperatore Marco præfeti, apud Athenæum *Lib. I. c. 2.* non putem esse testimonium quod rem conficiat, un témoignage décisif, scilicet Imperatores

ratores quoscunque ad *Pontificatum* produxisse, ut Vir nobilissimus putat p. 563. *que Larenfis auoit été fait Pontife par l'Empereur Marc — Aurele*: non enim Larensius ille ἀρχιερεὺς appellatur, sed ob insignem rerum sacrarum peritiam, *sacrificiis praeuisse* dicitur, ut rite omnia & ordine fierent: addit enim Athenæus, Larensum illum ἐμπειρον εἶναι ἱεροεργῶν τῶν νομισθεῖσων ὑπὸ τε τῆς πόλεως ἐπωνύμῃς Ρωμύλῃς καὶ Πομπιλίῃς Νυμῶ, *peritum fuisse sacrificiorum ac cerimoniarum, quas tum Romulus conditor urbis sibi cognominis, tum Numa Pompilius instituere.* Videtur Larensius *præfectus* aliquis *sacrorum* fuisse, qualis memoratur in Reinesii *Syntagmate* p. 237.

MARTI GRADIVO

D. D.

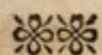
L. PLVSTIVS PIVS

AEDILIS. MONITOR

AVGV. PRAEF. SACROR.

Quoniam haud frequentes esse Inscriptiones solent, in quibus Imperatorum Romanorum illi, qui revera Pontifices Maximi fuere, solo Αρχιερέων nomine, sine epitheto μέγας aut μέγιστος, appellantur, memorabilem Inscriptionem e *The-sauro Muratoriano Tom. I. p. 219.* affero, quæ Cæsar Julius Cæsar, qui extra dubitationem Pontifex Maximus fuit, solo ἀρχιερέως Pontificis nomine insignitur. Inscriptio hæc est.

ΠΟΛΕΙΣ

ΠΟΛΕΙΣ ΑΙ ΕΝ ΤΗΙ ΑΣΙΑ ΚΑΙ Ο — ΚΑΙ
 ΤΑ ΕΘΝΗ ΓΑΙΟΝ ΙΟΥΔΑΙΟΝ ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΝ
 ΚΑΙΣΑΡΑ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟ-
 ΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΥΠΑΤΟΝ
 ΤΟΝ ΑΠΟ ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΕΙΤΗΣ
 ΘΕΟΝ ΕΠΙΦΑΝΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΝ ΤΟΥ ΑΝ-
 ΘΡΩΠΙΝΟΥ ΒΙΟΥ ΣΩΤΗΡΑ.

*Urbes Asiae & O — & gentes Cajum Julium Caji Filium
 Caesarem Pontificem & Imperatorem & iterum Consulem,
 Marte & Venere oriundum, Deum praesentem & communem
 humanæ vitæ Servatorem. sc. honorant.*

Idem Caesar l. c. in Latina inscriptione Brixiae in foro in-
 venta Pontifex simpliciter appellatur

JVLIVS CAESAR PONTIFEX,

quæ inscriptiones ex earum numero esse videntur, quales
 Celeb. Baro de La Bastie desiderat, sed inveniri posse negat.
 Ita ille enim l. c. p. 587. *Pour nous obliger à l'admettre, il
 faudroit produire plusieurs monumens authentiques, sur lesquels
 quelqu'un des Empereurs fût nommé simplement Pontifex, dans le
 tems, ou l'on ne peut douter, qu'il ne fût Souverain Pontife, &
 c'est ce qu'on ne fera jamais.* Augustum etiam Imperatorem
 ἀρχιερέα tantummodo appellatum, cum Lepido mortuo sum-
 mo esset Pontificatu inauguratus, e Dione Cassio constat
 Lib. 54. p. 540. τῷ Λεπίδῳ μεταλλάξαντος ἀρχιερεὺς ἀπεδείχθη
 Sue.

Suetonius *Cæsare* cap. 13. de Julio Cæsare Pontificatum Maximam ambiente: *prædixisse matri osculanti fertur, domum se nisi PONTIFICEM non reversarum.* Ez. Spanhemius plura alia notavit *Dissert. X. de præstantia & usu Numism. Tom. II. p. 84.*

Pervenit, his scriptis, ad manus meas Amplissimi Bouhier aut Bouherii *Dissertatio de Pontificatu Maximo Imperatorum Romanorum*, separatim & Gallice edita, nam & inserta extat *Tom. V. Hist. de l'Academie des Inscriptions & belles Lettres*, cui adjecta est *Epistola ad Oudinum Jesuitam* d. 16. Maji 1742. In Dissertatione contra communem sententiam, & summorum virorum auctoritate munitam, evincere conatur, jam ante Balbinum & Papienum, Imperatorum Romanorum Collegas simul Pontifices Maximos fuisse, inde a Titi temporibus, qui & Patris in imperio Collega & Pontifex Maximus eodem tempore fuisset: ad cujus sententiæ fidem tredecim nummos Titi, quinque Commodi, Caracallæ unum & quinque Getæ producit, adjunctis aliquot Inscriptionibus idem confirmantibus.

Quam suam sententiam epistola illa memorata acriter defendit contra Baronjs de la Bastie *dissertationem ejusdem argumenti*, toties ante citatam, qui nummos Bouherii ex parte adulteratos, Inscriptiones suspectas aut in remotioribus provinciis non sine errore & vitio factas pronunciaverat, aliosque plurimos scrupulos injecerat. Contra Ampl. Bouherius haud infeliciter argumenta sua tuetur, inprimis vero ad insignem nummum Titi provocat a Begero propositum in *Con-*

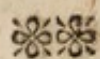
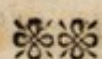
tinua-

tinuatione seu Tom. II. Thesauri Brandenburgici p. 635. tanquam omni exceptione majorem, qui Titum exhibeat cum hac epigraphe IMP. T. CAES. VESP. AUG. F. P. M. TR. P. COS. III. quo insigni testimonio evidentissime appareret, Titum Patre Vespasiano adhuc superstite, atque simul cum eo Pontificem Maximum fuisse: Baroni etiam de la Bastie, haud accurate nummum expressum, eundemque esse quem Harduinus produxisset & COS. VIII. exhiberet, objicienti, fortiter occurrit, Begeri fidem asserit, & Harduini nummum diversum esse judicat.

Ego, quamvis judicis aut arbitri partes inter insignes hos Viros mihi minime sumam, quos statores fugientium etiam in Gallia litterarum & vindices lubens meritoque suspicio: tamen, quoniam illum Titi nummum a Begero exscriptum, in ipso ditissimo Regis nostri gazophylacio his meis oculis diu & acriter contemplatus sum, vere testari possum, non uno illum vitio foedatum in Begeri libro extare, sive chalcographi oscitantia, sive doctissimi illius viri incuria & errore. Hæ nimirum in archetypo, ex ære magno, satis ceteroquin incolumi, litteræ, effigiem Titi capite laureato ambientes, clarissime leguntur

IMP. T. CAES. VESP. AUG. P. M. TR. P. P. P. COS. VIII. In postica parte extat PROVIDENT. AUGUST. in area duo viri, quorum alter alteri *globum* porrigit, apparent, subscriptum S. C.

Itaque ex illo quidem nummo nihil Bouherianæ sententiæ roboris aut præsidii accedere potest, & recte Baro de la Bastie divinavit; in eo tamen falsus est V. C. quod The-
sauri Brandenburgici nummum cum Harduini eundem esse existimaverit, huic sequentem inscriptionem tribuit p. 629.
IMP. T. CAES. VESP. AUG. P. M. TR. P. COS. VIII.
qua quidem ratione diversitas utriusque nummi illico pateret,
At vero nummi illius inscriptio mutila à Barone de la Bastie
relata est. Sic enim apud Harduinum p. 735. ille nummus
inscribitur, IMP. T. CAES. VESP. AUG. P. M. TR. P. P. P.
COS. VIII. atque hac demum ratione eadem inscriptio in
Cimeliarchio Regis & apud Harduinum extat. Nec sic
tamen inde concluderim, unum eundemque nummum esse,
quia plures apud Harduinum *l. c.* nummi extant, eadem
epigraphe insignes, qui tamen sunt diversi. In aver-
sa nummi, de quo hic agimus, parte, apud Harduinum verba extant
PROVIDENTIA AUGUSTI, & *Vespasianus stans togatus ac ra-*
diato capite Tito filio pariter togato & stanti capite nudo orbem
Romanum tradit cum remone seu gubernaculo. ita Harduinus
commentatur. In nummo nostro Regio extat *PROVIDENT.*
AUGUST. viris pallium humero dependet cetera nudis,
porro nec radiata corona nec gubernaculum apparet, uti
nec apud Begerum. Cum acrius autem oculorum aciem in-
tendo, pertenuè quoddam vestigium radiorum in capite alte-
rius, & gubernaculi pedi alterius impositi videre videor, usu
& vetustate detritum.

Habet autem Harduinus l. c. alium nummum Titi, his verbis notatum T. CAES. IMP. VESP. F. CEN. in averſa parte PONT. MAX. quem refert ad Veſpaſiani Conſulatum VIII. & Titi VII. & Patrem Veſpaſianum Pontificatum abdicaffe dicit, & Titum ſuſcepiffe: ſaltem is patre adhuc ſuperſtite cuſus videtur, quia non dicitur *Divi Vesp. Filius*. Alium itidem exhibet hæc verba oſtentantem T. CAESAR VESPASIANUS AUG. P. M. TR. P. VIII. COS. VII.

Pro Bouheriana ſententia ſtat quoque Inſcriptio in *Theſauro Muratoriano Tom. I. p. 241*.

IMPERATORI CAESARI L. AURELIO VERO
ARMENIACO. MEDICO. PARTHICO
PONTIF. MAX. TRIB. POT. IX.
IMP. V. CONS. III. P. P.

Eadem quidem videtur cum ea, quam Gruterus affert f. 253. 257. & 258. quamque Baro de la Baſtie oppugnat. p. 634. attamen in dubium vocari non poſſe videtur, quod Muratorius eam Romæ extare referat e Mabillonio. Gudius, harum rerum callentiſſimus, jam ad Gruterum f. 253. notaverat, MAXIMUM in priori male eſſe omiſſum.

Igitur parum abeſt, quin in Ampliſſ. Bouherii ſententiam diſcedam, qui *epiſtola* memorata celebrem illam de Pontificatu Collegarum Imperii Maximo controverſiam ſic terminari poſſe exiſtimat, ſi ſtatuatur, Imperii Collegas ſecundos, honoris duntaxat gratia Pontificis M. nomen interdum geſſiſſe, interea dum vera & principalis Pontificatus Maximi

dignitas penes primum Collegam, quique secundum in imperii atque adeo & Pontificatus Maximi societatem adsciverat, resideret, ex qua etiam ratione factum esset, ut secundi Collegæ interdum solo *Pontificum* nomine insignirentur, eoque ob rationes politicas essent contenti, usque dum, primo Collega defuncto, Pontifices quoque Maximi & summo quidem jure appellarentur.

Id tamen miror, etiam hunc eximium Virum in sua dissertatione Dionis Cassii locum supra p. 154. examinatum, de Pontificatu Maximo accepisse: talis enim ejus est commentarius: *Cet Historien parlant des prerogatives des Empereurs, & entre autres du Grand — Pontificat, dit, que quand ils se trouvoient au nombre de deux où trois, il y en avoit toujours un d'eux qui étoit Grand Pontife, Ἀρχιερέων τε τινὰ αὐτῶν εἶναι, en quoi il à voulu dire seulement, que depuis Auguste les Empereurs n'avoient jamais laissé passer cette dignité en d'autres mains, & que quand ils s'étoient trouvez plusieurs ensemble, il y avoit du moins l'un d'entre eux qui en étoit revetu.* Verba autem Græca Dionis, ut jam monui, de Pontifice Maximo accipi non possunt: nam, cum *ἀρχιερέων* meminerit in plurali, atque Collegarum unum ex eorum numero fuisse dicat, sequeretur, plures eodem tempore Pontifices Maximos & illis præterea ex imperii Collegis aliquem adscriptum fuisse, id quod omnium sententiis & veterum monumentis adversatur. Igitur si Collegarum alter *ἀρχιερέων* τις fuit, *Pontificum* aliquis atque adeo Pontifex simpliciter fuerit necesse est. Idem Dio simplicem Pon-

Pontificem *Ἀρχιερέα* appellat *Lib. 44. p. 243.* ubi inter im-
 menfos honores & invidendos Julio Cæsari decretos, is quo-
 que refertur, τὸν δὲ δὴ υἱὸν, ἂν τινὰ γεννήσῃ, ἢ καὶ ἐκποιήσῃται,
ἀρχιερέα ἀποδειχθῆναι, ut, si quem filium Cæsar vel procrearet
vel adoptaret, Pontifex constitueretur. Male vertitur *summus*
Pontifex: nam cum Cæsar ipse summus Pontifex esset, filius
 esse non poterat, iis quidem temporibus, sed Pontifex sal-
 tem patre superstite futurus erat: unde originem consue-
 tudinis repetendam existimem consecutis temporibus rece-
 ptam, ut Augustorum filii, sive veri sive adoptati, *Pontifices*
 crearentur, ut satis ante ostensum.

T A N T U M.

A D D E N D A.

Pag. 24. post *Dion. Chrysostomum* adde: De hac fluviorum imagine ut & cultu, vide eti-
 am Fontanini *Antiquitates Hortæ Lib. 1. cap. 8. p. 153.* & Philipp. Bonarotæ *Obser-*
vat. p. 34. qui e numismatibus fluviorum figuram ostendit, quales & frequen-
 tes apud Spanhemium aliosque extant.

pag. 30. l. 4. abesse potest *habentibus.*

pag. 50. penult. pro *Taprobanis* legi potest, si malis, *Taprobanitis,* ut & p. 52.

pag. 52. l. 11. post *univcrsasque* inferre fere.

ibid. *media* ante verba *& alibi sæpius,* adde: apud Gruterum quoque ejusmodi inscri-
 ptiones in orbem factæ apparent p. 184. apud Cl. Gori itidem *in Museo Etrusco.*

pag. 74. l. penult. pro *spectaculum* poni potest *pettrum.*

pag. 114. l. 15. ante verba *igitur Aegyptus,* adde: Hinc haud rari nummi occurrunt, in qui-
 bus mulier sedens & dextra tenens sistrum cum epigraphe AEGYPTVS exhi-
 betur, qualem Hadriani nummum Begerus affert *Thesauro Brandeb. Contin.*
 p. 654. & Harduinus p. 761.

pag. 132. l. 6. ante *Aegyptii autem.* Memorabile est, ipsum basiliscum in capite *tres emi-*
nentias τρεῖς ὑπεροχὰς habere Galeno teste p. 460. qualis etiam in num-
 mis conspicitur apud Ezech. Spanhemium, qui & ipsam Isidem tali basilisco
 in nummis repræsentari observat *Tom. I. de præst. Num. p. 305. 306.* Begerus autem
 basilisco caput fœmineum imposuit in nummo M. Aurelii Antonini *l. c. p. 671.*

nec satis accurate exponit. De aspidē aegyptia & Iſidis multa habet Salmaſius ad *Solinum* p. 242.

pag. 139. *ad fin. l. 8.* adde. Poſſet tamen, ſi quis urgeat, ΙΠΠΙΚΟΣ etiam verti *Eques*, ut Muratorius fecit: nam & eo interdum vocabulo *Equites* Romani ſignificantur Plutarchus *Cicerone* p. 876, *σύμπαν τὸ τῶν ΙΠΠΙΚΩΝ πλῆθος* *totus ordo equeſtris*: qua ratione Diadochus referendus erit ad Pontifices, qui Equites erant, qualis paullo ante memorabatur *Titus Flavius Gajanus* aut *Cajanus*: quomodo etiam ſacerdotes *equo publico donati, honorati, exornati* leguntur in Inſcriptionibus. Apud Muratorium *Tom. I. p. 159.*

SACERDOTI HONORATO

EQVO PVBLICO AB

IMP. ANTONINO AVG.

PIO P. P.

ADLECTO IN ORDINEM

DECVRIONVM PVTEOLANOR

AEDILI.

alios vide apud Reineſium *Syntagmate* p. 49. 406. 441. Gruterum p. 415. 425. &c quare *honor* ab imperatore Antonino *habitus* Diadocho, eodem etiam referri poſſet.

p. 145. *lin. penult. ante Hadriano* adde: confirmat hanc Inſcriptionem, quod Julio Cæſari vivo videntique non modo omnes honores divini decreti, ſed & *Jovis* nomen im-poſitum fuerit S. C. ΔΙΑ ΤΕ ΑΥΤὸν ἄντικρυς Ἰῶλιον προσηγόρευσαν Dione Caſſio auctore *Lib. 44. p. 243.* Commodi Inſcriptio extat apud Reineſium JOVIS AVG. p. 428. qui etiam JVPITER *Juvenis* appellatur in nummo apud Triftannum *Tom. I. p. 715.* non erat igitur, quod de hac appellatione Cl. Murato-rius dubitaret *Tom. I. p. 236.*

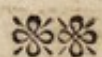
p. 159. l. 10. à fine, ante *quæ inſcriptiones* adde. Apud Gruterum p. 270. n. 6. inſcriptio extat, in qua *Imp. L. Septimius Severus* non minus PONTIFEX ſimpliciter appellatur quam *M. Aurelius Antoninus* filius. PARTHICVS MAXIMVS ſeparatim po-nitur. ſupplevit illam inſcriptionem Cl. Fontaninus *de Antiquit. Horta Lib. I. cap. 3. p. 51.*

Errata alia L. B. non impeditura, & facilem veniam impetratura ſpero.

INDEX I. AUCTORUM

qui vel vindicantur aut emendantur
& exponuntur.

A elianus Var. Hist. 18. 19. 20. 23.	Lyſias	127.	
25. 62. 63. 64. 67. 68. 69. 70.	Minucius Felix	111. 114.	
71. 83. 85. 126. 127.	Numiſmata	159. 160. 161. 163. 165.	
Aelianus Hiſt. Animal.	46.	Pauſanias	57.
Alciphron	32. 33. 76.	Plato	115. 120.
Ariſtænetus	58.	Plutarchus	127. 129.
Ariſtides	33. 34. 35. 36. 37. 38. 40.	Polyærus	16.
	41. 42. 44. 45.	Scriptura Sacra.	
Arriani Epiſtetus	47.	Deut. XXVI, 5.	123.
Arrianus <i>de Exped. Alexandri</i>	74.	2 Reg. IX, 30.	73.
Artemidorus	31.	Pſalm CXVIII, 19. 20.	128.
Athenæus	72.	Jef. XIV, 29.	132.
		Jef. XVIII, 1.	113.
Cicero	105. 106. 107. 108. 109.	Jerem. IV, 30.	73.
Cyrillus <i>adv. Julianum</i>	129.	Ezech. XXIII, 40.	73.
Dio Caſſius	153. 154. 156.	Joh. XV, 40.	41.
Dio Chryſoſtomus	95. 96. 97. 100.	Actor. IV, 12.	122.
	101. 102. 103. 104.	VII, 20.	26.
Diodorus Siculus	118.	40.	45.
Diogenes Laertius	59. 63. 65.	XVII, 28.	41.
Feflus	49.	XXII, 11.	27.
Hegeſippus	121.	XXVIII.	133.
Heliodorus	82.	Ep. ad Hebræos	22.
Herodotus	52. 54. 55.	Scholiaſtes Luciani	106.
Horapollon	130.	Septuaginta Interpretes	88.
Horatius	59. 60.	Tacitus	78. 79. 80. 81.
Inſcriptiones	24. 53. 54. 61. 82.	Thucydides	58.
	134 ſeqq. 146. 166.	Valerius Maximus	118. 130.
Lucianus	1. 2. 3. 5. 7. 10. 13. 14. 15.	Xenophon	28. 56.
	17. 86. 91. 94.	Xenophontis Ephesiaca	25. 26. 46.

INDEX II. Vocum Hebraicarum & Rabbinicarum.

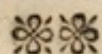
אבד	123.	ללצ	113.
אבדון	124.	ללצ כנפים	113.
אמן	83.	קלרין & קולר	91.
ארמי	126.	שער	121. 122.
פתח	121.	שער האגדה	122.
ללצ	113.		

INDEX III. Vocum Græcarum.

A.			
Αγειν τραγωδίας	59.	ἀποταθεις	94.
Αθηνας γοναι		ἀποτεινειν	94.
ακασα		ἀρχην φυλάττειν	96.
ἀκρότονον		Ἀρχιερεῖς Pontifices Maximi	158.
ἀληθέσσερα τῶν ἐπι Σαγρᾷ	47.	Ἀρχιερεὺς τῆς Ἀδίας	159.
ἀλιπαρεῖς	7.	Ἀρχιερεὺς Pontifex	139.
ἀλκη robur summum	75.	Ἀρχιερεὺς δια' βίᾱ	165.
ἀναιρεῖν, ἀναιρεῖσθαι	116.	ἀυλή coelum	141. 142.
ἀναιρεῖσθαι de mortuis ὃ' vivis	147.	αὐτὸ, παρέλκει	42.
ἀνακεῖται	44.		62.
ἀναλογίζεσθαι κατὰ δακτύλῃς	15.		
ανανοῦντες	25. 26.	Βαθυ' γῆρας	20.
ἀναπνεῖν εἰς τινα'	40.	βαρυ' γῆρας	20.
ἀναπνεῖν τινός	40.	βαρύτατα	19.
ἀνασηῆσαι τειμῆν	24.	βασιλεία	131.
ἀνέστησε ellips.	153.	βασιλισκος	131.
ἀνυποδήτοι philosophi	32.	βηλαρχεῖν	143.
ἀποκείρειν	62.	βηλαρχὸς	143.
ἀπολωλὸς	129.	βησροφηδὸν scribendi genus	49.
ἀποσφίγγειν	88.		51. 52.

B.

Γένωμαι

Γ.

Γένωμαι τις
γῆρας βαθύ
γοναὶ Θεῶ

Δ.

Δαιμόνια ξενὰ
δάκνειν *mordere conviciis*
δεικνύειν *de statuis*
διὰ βίη
διάγειν βίον
διάγω sc. χρόνον aut βίον
διαπρέπειν
διδάσκειν Τραγωδὰς
διείρειν & διείρεσθαι
διέσωσαν
διέωσαν
διηκότες τὰς χεῖρας

Ε.

Εγκαλύπτεσθαι
ἐγκώμια
εἰς βαθύ γηρῶν
εἰς τέλος
ἐμβόλῃειν *navem*
ἐγκαλύπτεσθαι *in scena*
ἐκτενισμένος
ἐκτετηκώς
ἐλένιον *herba*
ἐλπίδας λέγειν
ἐμΦρων *de avaro*
ἐν pro εἰς
ἐνδόξως
ἐνδῶναι

ἐν ἐμαυτῷ ἦν 34.
ἐνερόχρωτες *philosophi* 32.
ἐνθεος 58.
ἐννοεῖσθαι 26.
ἐν χρω 27.
ἐξῆς 151.
ἐξητῆσθαι 75.
ἐπάγειν στρατὸν 14.
ἐπαινοὶ 98.
ἐπ' αὐτοΦώρῳ 14.
ἐπειράσθησαν 22.
ἐπὶ cum accus. 3.
ἐπισὰς 26.
ἐργον ποιεῖσθαι τι 103.
ἐσπειράσθησαν 23.
ἐτυμπανίσθησαν 23.
ἐυνοια *in inscr.* 152.
ἐυτελῶς 65.
ἐφάπτεσθαι 36. 37.
ἐφαψαι 36.

83. ἐφ' ᾧ, ἐφ' ὧ 4.

99.

21.

45.

102.

84.

49.

15.

18.

56.

101.

56.

149.

9.

Z.

Zῶ ἐν τίνι 41.

H.

Hθη - 152.

ἡλικίας ὅρος 46.

ἡ μὴν *in jurejurando* 82.

ἡτῆσθαι 75.

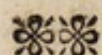
Θ.

Θάλαττα τρέφει ἄδεν 32.

θάπτεν *sepulturæ permitttere* 119.

Υ υ

θειότα.

θειότατοι *Imperatores*

θεοὶ *Imperatores*

θεὸς etiam *Dea*

θηρίον *serpens*

θυμὸς *hieroglyphicum*

θύρα τῆς Ἰησοῦ

145. κυματώδης

145. κυφῶν

39. Λ.

19. λέγων διῆγε

129. λευκὸν *in voce*

121. λιπαρές

λιπαρὸς

2. 3.

12.

56.

108.

7.

8. 9.

I.

Ἰππεῖς Ρωμ.

ἰππικὸι

ἴσως *sine dubio*

138. Μεγαλοφρόνως

166 μηδὲν ἐνδῆναι

126. μασσοποιὸς

M.

149.

10.

97

K.

Καθιστάμενος ἐπὶ ἱερῶν

καὶ *qui*

καὶ loco κατὰ

καὶ δύο καὶ τρεῖς αὐτ

καινοὶ δαίμονες

κατὰ *sicut*

κατὰ *similitudinis*

κατὰ δακτύλης διαλογίζεσθαι

κατὰ τὸ ἐξῆς

καταφωρᾶσθαι

κατεσκευημένως

κεφαλαῖον

κιονηδὸν *scribendi genus*

κλέπτης θεὸς

κλεπτικὸς

κλοῖος

κλοιὸς χρυσοῦς

κολλάρια

κυράλια

κυματωγῇ

157

127. νομὸς *præfectura*

16.

156.

20. Ξανθὸς

47. ξενοὶ δαίμονες

112. ξύλον *vinculum*

15.

151.

14. Οἱ ἐξῆς

15. ὄρος ἡλικίας

22. ὀφεις *armillæ*

50. 52. ὀφθαλμοὶς ὑπογράφεσθαι

1.

1.

11. Παῖαν

89. παράσγγαι καὶ σταθμοὶ

89. 90. παράσειον

87. παρασειρὸν

2. παράσιον

N.

Ναῦν ἐκβάλλειν

νόμῳ ἱεροῖ

νομὸς *præfectura*

16.

156.

20. Ξανθὸς

47. ξενοὶ δαίμονες

112. ξύλον *vinculum*

15.

151.

14. Οἱ ἐξῆς

15. ὄρος ἡλικίας

22. ὀφεις *armillæ*

50. 52. ὀφθαλμοὶς ὑπογράφεσθαι

1.

1.

11. Παῖαν

89. παράσγγαι καὶ σταθμοὶ

89. 90. παράσειον

87. παρασειρὸν

2. παράσιον

Ξ.

O.

Π.

102

44.

42.

48.

19.

11.

151.

46.

72.

73.

97

17.

91.

92. 93.

91. 92.

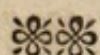
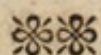
περισ-

περισφίγγειν	88.	τὸ ἐπ' ὄρχον	50.
περιφρονεῖν	65.	τὸ ὑπ' ὄκον	50.
περικεῖρεσθαι	62.	τραγωδίας αἰγεῖν	59. 60.
περισπειρασθῆναι	22. 23.	τραγωδίας διδάσκειν	61.
περιτῖα <i>divitiæ</i>	69.	τραγωδίας κινεῖν	60.
πῆλος τῆς τέχνης	4.	τράχηλον εἰς τὸν βροχόν	
πλάττειν κομῆν	48.	ἐντιθέσθαι	13.
πλῆθος βαθὺς	19.	τρέφει θάλαττα	32.
ποιεῖσθαι ἔργον τι	103.		
πυραυγές	93.	Υ.	
πυργηδὸν <i>scribendi genus</i>	50.	Υπογράφεσθαι ὀφθαλμὸς	73.
		ὑπ' ὄκον	50.
		ὑπορχεῖσθαι	5.
		ὑπόρχημα	6.
		ὑπ' ὄκον	50.
Σ.		Φ.	
Σαίτινός νομός <i>præfectura</i>	44.	Φιλόπαις	70.
σιλλός, σιλλαίνειν	105.	Φιλόπατρις	71.
σιόλιον, <i>carmen</i>	97.	Φιλόπολις	71.
σπειράω	23.	Φιλοτιμεῖσθαι	147.
σθμοὶ καὶ παρασάγγαι	17.	Φιλοτιμησάμενος <i>cum infinitivo</i>	147. 148.
σιμίζειν ὀφθαλμὸς	73.	Φιλοτιμία, Φιλοτιμῶς	148. 149.
σροφεῖα <i>in nave</i>	94.	Φορτικὰ <i>molesta</i>	17.
σύμμετρος <i>aqualis</i>	104.	Φράτορες <i>attici</i>	100.
συνάπτειν	147.	Φροντίζων <i>anavus</i>	101.
σφίγγια	86.	Φυλάττειν ἀρχῶν	96.
σφ. γγω	87. 88.	Φωνῆς χώρα	36.
σφίγγις	88.	Φωρᾶσθαι	14.
Τ.		Χ.	
Ταπροβανὸν <i>scribendi genus</i>	50.	Χρῶ ἐν	27.
ταῦτα δὴ ταῦτα	109.	χώρα τῆς Φωνῆς	36.
τετοξευμένος <i>de amore</i>	59.		
τῇ ἡμέρῃ <i>die certa</i>	53.	Ψ.	
τιμείσθαι	144.	Ψηφίζεσθαι τινι τι	153.
τιμὴ <i>statuæ honor</i>	23. 24.		IN.
τίς γένωμαι	34.		
τὸ ἐξῆς	151.		

INDEX IV. RERVM & Latinarum vorum explicatarum.

A.		Arabum mulieres supercilia pin-	
A bstinentia cibi per tres aut septem dies	14	gunt	73
Acarnanes vates	76	Argutus fistri sonus	112
Acarnanum mulieres veneficæ, sagæ	76	Arma docuit Minerva	42
Acharnenses & Acarnanes confusi	78	Asiæ Pontifex	139. 140
Achillis <i>flava coma</i>	48	Asiarchæ	143
<i>Adbibere metum alicui</i>	79	Aspis regni symbolum	133. 165
Aegyptiæ mulieres supercilia pingunt	73	Athenienses fortes viros defunctos publice laudabant	120
Aegyptiæ naves	93	Attica lex de non sepeliendis damnatis	119
Aegyptii arma docti a Minerva	42	Audacia turbinis instar	74
Aegyptii condebant monumento corpora	81	Augustus Sacerdotia distribuit, antequam esset Pontifex M.	157
Aegyptii leges acceperunt a Minerva	42	Atrocia post velum in Tragœdiis	83
Aegypti Pontifex	140	B.	
Aegyptus hieroglyphice	128	Balbinus & Pupienus Pontifices M.	159
Aegyptus <i>sistrata</i>	114	Basiliscus regni, regis & reginæ symbolum	131. 165
Aeschylus mutavit scenam	83	Barba aurea simulacrorum	62
Africanæ mulieres pingunt oculos	73	Boves coronati & deauratis cornibus	126
<i>Agere & canere</i> comoedias & Tragoedias	59. 60.	C.	
Alexandri M. audacia	74	Cædes post velum in scena	83
Apidis oraculum in Aegypto	46	Cæsar vivus Deus	145. 166
Apollo Hyperboreus Pythagoras	66	Caligula Jupiter	146
Apotheosis viventium Imperatorum	145	<i>Candida</i> vox	108
<i>Apud me sum</i>	35	Canes marini & fluviatiles fratres Cynici	64

<i>Canora</i> vox	-	108	Deliaca saltatio sacra	-	6
Capillus pectine plexus	-	49	Demonax philosophus sepul-		
Captivi aureis vinculis	-	89	turæ incuriosus	-	64
Captivi multi vincti trajecta per			Deorum plurium Pontifex	-	139
collaria catena	-	12	<i>Depellere errorem sitimque</i>	-	79
Carmina Græca diversa	-	97	<i>Despicere</i> scil. de alto	-	114
Carmina & cantus in præliis	97. 98		Diadema duplex	-	131
Casuum diversitas	-	44	Diadochus nomen	-	138
Cenotaphia	-	120	Dii cornuti	-	24
Chorus in Tragoediis a pericu-			Dii pulcerrimi	-	26
lo immunis	-	85	Diis primitiæ oblatae	-	125
Christo Minerva opposita		41	Diis suas orationes tribuebant		
Clientum nomina a Patronis	138		Sophistæ	-	37
Coeli hieroglyphicum	-	128	Diogenis Cynici mors		63
Collaria aurea	-	89	Discrepantia Numeri	-	68
Collectiva singularia cum plu-			temporum	-	35
rali constructa	-	68	<i>Dispicere</i> videre	-	115
Collegæ Imp. Rom. Pontifices			Diversa nomina uni verbo		
M. ante Balbinum &			juncta	-	80
Pupienum	-	159	Diversitas casuum	-	44
Collegæ Imperatorum Pontifi-			Diversitas generis	-	39
ces	-	155	<i>Docere comoediam, fabulam,</i>		61
Coloniæ Pontifices tempo-			Draconum spiræ	-	23
rales	-	142			
Coma <i>flava, fulva, aurea,</i>	48. 49				
<i>Condere corpora</i>	-	81			
Consuetudo liberos tollendi		118			
<i>Continere & cohibere</i>	-	107			
Cornuti Dii, Fluvii, Heroes		24			
Core Persarum amiculum	-	29			
Convivæ laudes fortium viro-					
rum canebant	-	99			
Corinthus fluviis & rivis irri-					
gua	-	63			
Curetes	-	78			
Cyphon vinculum	-	12			

D.

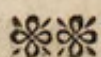
Damnati proditiōis non sepe-
liebantur in Attica - 119

E.

Elissus Fluvius	-	63
<i>Elocata</i> Judæa sub Pompejo	109	
Eloquentia formæ elegantiam		
& nitorem negligit	-	9
Endoeus statuarius	-	57
Epheſus ob Dianam conſer-		
vata	-	71
Etruscorum ſcribendi genus		51

F.

<i>Fingere comam</i>	-	48
<i>Flava coma</i>	-	48

Fluvii repræsentati nudi, caput
arundine cincti &c. 24.165
Foeneratores avari usuras com-
putant ad digitos - 15.16
Formosii Diis similes - 26

G.

Garrula sinistra - 112
Generis discrepantia - 39
Germanorum mulieres ad for-
titudinem hortabantur 80
Germanorum sagæ - 77
Gingrinæ tibiæ - 112
Græci manus intra togam con-
tinebant - 31
Græcorum scriptura a dextra
versus lævam - 51

H.

Helena herbam sevit contra
serpentes - 18
Heraclitis fastus - 65
Heracliti fletus - 66
Hercules sagarum magister - 78
Hesiodus ab Acarnanibus divi-
nationem edoctus - 77
Hesiodus a Musis edoctus 66
Hieroglyphicum coeli - 128
Hippicus - 138
Hirundinis vox - 113
Honor varius ab Imperatoribus
acceptus - 145
Hortamina & Hortamenta - 80

I.

Jacobus patriarcha *Syrus* - 124
Idæorum Dactyli magi - 78

Ilissus fluvius - 63
Imperativus in precibus - 37
Imperatores *Dii & Joves* 145. 166
Imperatores Rom. cognatis suis
& Cæsaribus eadem Sa-
cerdotia conferebant 157

Jovem quare *Δία* vocent 35
Jovis aula, coelum - 42
Irus ab Ulysse occisus - 86
Isis an Furia? - 133
Isis in hirundinem conversa 113
Isidis capiti aspis imposita - 133
basiliscus - 163. 165
Isidis *sistrum* - 112
Ithaca insula exigua & sterilis 104
Judæa elocata sub Pompejo 109
Judæa in provinciæ formam
reducta - 110. 111
Judæa *servata* - 110
Judæi condebant corpora - 81

L.

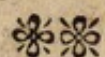
Larensius præfectus sacrorum 158
Laudes carminum genus - 99
Leges in templis servatæ - 44
Liberos tollendi consuetudo 118

M.

Magorum opus *ligare amore* 77
Manus continere intra togam
modestiae signum - 31
M. Aurelius nomen Pontificum 138
M. Aurelius Severus Antoni-
nus - 146
Mercurius *fur* - 2
Metum adhibere alicui - 79
Minerva animavit fictum a
Prometheo hominem - 4
Minerva Christo opposita - 41
Minerva e capite Jovis pro-
gnata - 37
Minerva

Minerva <i>respirat in Jovem</i>	40	Philosophi pallidi & discalceati	32
Minervæ Deorum omnium opera tributa	-	Philosophorum <i>collaria</i>	90
Monumentum publicum for- tium virorum	-	Pindari ædibus pepercit Ale- xander M.	97
<i>Mordere</i> conviciari	67	Pindarus poeta musicus	97
Mortis genus Diogenis Cynici	63	Pindarus tyrannus	70
<i>Movere</i> Tragoedias	60	Pluralis sequitur singularem	39
Mulieres ad fortitudinem hor- tabantur	-	Pompa primitiarum	125
Mulieres supercilia & oculos pinxerunt	-	Pontifex Asiæ	139. 140
Mulieres aureis collaribus superbiebant	-	Pontifex, de Summo Pon- tifice	158. 159. 166
N.		Pontifex plurium sacerdo- tiorum	141
Nomina a habitationis loco im- posita, non a nativitatis	12	Pontifex plurium Deorum & Templorum	139
Nomina Pontif. ab Imperat.	138	Pontificatus adimi non poterat	142
Nomina Substantiva diversa uni verbo juncta	- 80	Pontifices inter magistratus civiles	143
Nominativus absolutus	- 44	Pontifices <i>perpetui</i>	142
Numeri discrepantia	- 68. 69	Pontificum nomina ab Im- peratoribus sumta	138
Numeri enallage	- 39	Poloni Turcarum habitum imitantur	30
O.		Pontifices temporales	142
<i>Obnubere caput</i>	84	Præfectus sacrorum	158
Omina ex puerorum puella- rumve vocibus	- 47	Primitiæ Deo oblatae	125
Oraculum Apidis	47	Prometheus <i>Deus</i>	2
<i>Orbiculare</i> scribendi genus	- 52	<i>Fur</i>	2
Osymandyæ matris imago	- 130	Provinciae forma Judææ	111
P.		Publicanis elocabatur pro- vincia	110
Papæ nomina pristina mutant	138	Pueri vaticinantes	46
Pecten mollium & effoemi- natorum	- 49	Puerorum saltationes sacræ	5
<i>Perpetui</i> Pontifices	- 142	Purpura ignei splendoris	93
Persarum mulieres pingunt oculos	- 73	Pythagoras Apollo Hyper- boreus	66
		Q.	
		Quadrata scriptura	52

R.		Socratis senectus	
Reges Aegyptii Deorum		Sphingia	87
modo culti	132	Sphinx unde	88
Reges pæana canebant	98	Spinturnicia	86.87
Regis Persarum venerandi		Supercilia pingebant mulieres	73
mos	28. 29. 30	Supervacua divitiæ	69
<i>Remittere & continere</i>		Supputare ad digitos	15
opposita	107	Syllepsis generis	38
Romani Imperatoris Colle-		Syllus Pythagoræus	105
gæ an simul Pontifices M.	155	Syrus & Syriensis	126
Romani manus continebant		Syrus Jacobus patriarcha	124
intra togam	31	T.	
Romanis Pontifex M. perpetuus	142	Tacpocon corruptum	49
S.		Taprobaniticum scribendi genus	50
Saga	77	Tempora discrepant	35
Saitica præfectura	44	Thalamegon navis	92
Saltatio veterum	6	Theænetus vates	58
facra	5. 6	Thespis Tragoedus & inven-	
Sappho <i>μυσοποιός</i>	97	tor	62. 59
Sardanapalus oculos pinxit	72. 74	Tibiæ milvinæ	112
Serpens coeli symbolum	130	Timon fillographus	106
Scriptura Græca varia	50	Tithoni senectus	21
Serpens Ifidis brachio cir-		Tolmidas Atheniensium dux	58
cumvolutus	133	Tragoedias <i>movere</i>	60
Serpentes spiritus circumvo-		Turcarum mos venerandi	31
lutos necant	23	Turcarum vestitus	30
<i>Servari</i> , legionibus obsideri	110	Tympanismus supplicium	23
Sepultura carebant proditio-		Tyranni filiorum amantes & con-	
nis damnati	119	tra	70
Sepultura publica fortium		Tyrannus <i>Φιλόπολις</i>	71
virorum	120	V.	
Sepulturæ contemtores	64	Vates præstigiæ magistri	77
Severus de Caracalla	146	Vestigalis Judæa	109
Sillographi	106	Vela purpurea	93
Simulacra barba aurea	62	Velati in vitæ periculo	84
Singularis cum plurali	68	Vox <i>candida</i>	108
Sistrum	111	Z.	
Secrati objecti <i>novi</i> & pere-		Zelotypiæ hieroglyphicum	128. 130
grini dæmones	20	Zifilla hirundo Italica	113

